

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOPHIE JORDAN

Ejder Gececi

AMANSIZ BİR ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ TEHLİKELİ BİR YOLCULUK DİNMEYEN BİR TUTKU

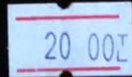
Herkes Jacinda'nın sürünün prensi Cassian'la bağlanacağını düşünmektedir. Ama genç kız gönlünü bir insana, daha da kötüsü bir avcıya kaptırmıştır. Will'le birlikte sürüden kaçarlarken fakat bu kararları Cassian'ın kardeşi Miram'ın yakalanmasıyla son bulan bir felakete yol açar. Suçluluk hissiyle kıvranan Jacinda, işleri yoluna koyabilmek için Miram'ı kurtarmayı aklına koyar. Ama bunu yapabilmesinin tek yolu düşmanın inine girmektir.

Jacinda, Miram'a ulaşmak için bir tutsak gibi davranmak zorundadır. Ancak onu tutsak edenler hakkında daha fazla şey öğrendikçe, planın üstlerine düşen kısmını yerine getirseler bile oradan sağ çıkamayabileceklerini fark eder. Üstelik kaçışları sadece bir başlangıç olacaktır...

Draki serisinin heyecan dolu finalinde sadakat duygusu sınanacak, özgürlük ve aşk için her şey göze alınacak...

"Nefes kesici bir tehlike, şaşırtıcı sırlar ve kendine hayran bırakan bir aşk kasırgası."
Colleen Houck

Pegasus Yayınları: 912
Gençlik: 149

Ejder Gecesi
Draki Serisi 3
Sophie Jordan
Özgün Adı: Hidden

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Pervin Salman
Düzeltili: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2014
ISBN: 978-605-343-365-1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Sharie Kohler, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla HarperCollins Publishers'in alt yayıncısı
HarperCollins *Children's Books*'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

1

SOPHIE JORDAN

EJDER GECEŚİ

Draki Serisi - 3

İngilizceden Çeviren:

Dilan Toplu

Kamyonetin etrafında gezinirken göğsümde sıkışan hava giderek sısınyordu. İçeri göz atıp aracın gölgeli derinliklerini incelerken aklıma, henüz üzerinden çok da uzun bir zaman geçmemiş olan diğer kamyonet maceram geldi. Bu seferki boştu ama kısa süre sonra ben o boşluğu dolduracaktım. Tek başıma. Müstakbel hapishaneme dik dik bakmaktan acıyan gözlerimi birkaç kez kırıştırdım. Ve kendime, *Bu benim seçimimdi*, diye hatırlattım.

Will, parmaklarını bileğimde gezdirerek, “Bunu yapmak zorunda değilsin,” derken kalp atışlarım hızlandı. Sanki birden, nasıl nefes almam gerektiğini hatırlamıştım. O yanımdayken her şey çok daha kolay, çok daha katlanılabiliirdi.

Bu bile.

Korku, içimi kızgın lavlar gibi kavurmaya başlamış olsa da başımı ileri geri salladım. Onun elini bırakıp kapıya tutunmak her şeyden daha zordu. “Hayır, zorundayım.”

“Başka bir şey düşünebilir...”

“Hayır, bu işe yarayacak.” Bu benim fikrimdi, bu yüzden tabii ki başaracağımıza inanıyordum. Herkesi ikna edene kadar tüm karşı argümanları çürütmeye çalışmıştım. Will. Cassian. Tamra. Dolayısıyla, şimdi buraya kadar gelmişken; kız kardeşimi kilometrelerce

geride, Cassian ve Will'in onu almak için dönmesini beklemek üzere saklanmış halde bırakmışken vazgeçemedim.

Will'in gerilen yüzü onu daha yaşlı, daha yorgun gösteriyor olsa da hâlâ insanın canını yakacak kadar güzeldi. Gözlerimi kapayıp ellerimi yüzünde, köşeli ve güçlü çenesinde gezdirdim. "Her şey istediğimiz gibi olacak," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. "Sen plana sadık kal, yeter."

"Orada aptalca bir şey yapmaya... öyle kahraman olmaya falan çalışma..."

Hem onu susturmak hem de o sert ve soğuk dokunun tadını çıkarmak için parmağımı dudağına bastırdım. Gözleri yumuşamış, sonbahara teslim olan bir orman gibi yine kahverengi, yeşil ve altın renklerine bürünmüştü. Ve bana böyle her bakışında olduğu gibi, içimde yine bir şeyler kımlıdanıyordu.

Derin bir nefes alarak Cassian'a baktım, bizi izlediğini düşünmüştüm. Oysa o, bir ayağıyla yeri tekmeleyerek ağaçlara doğru bakıyordu. Ama yine de, aramızdaki bağ sayesinde neler hissettiğini biliyordum. Bir taraftan ikimizi baş başa bırakmaya çalışıyor, bir yandan da bize bakmamak için çaba sarf ediyordu... ve giderek yükselen öfkesini saklamak için.

Göz göze geleceğimiz anı bekliyor hatta belki de içten içe bunu istiyordum. Bilmiyordum. Tüm bu "aramızda bir bağ var" olayı hâlâ yeniydi. Nihayet bana baktığı zaman, başımı selam verircesine salladım. O da aynı şekilde karşılık verdi.

Parmağımın havada küçük bir daire çizip bunun ikisi için de geçerli olduğunu belli edecek kadar yüksek bir sesle, "Tamam, şimdi arkanızı dönün," dedim.

Will, belli belirsiz bir tebessüm eşliğinde sözümü dinledi. Cassian da öyle. Ve ikisi de döndükten sonra, her bir aşamaya ekstra özen göstererek soyunmaya başlayıp ayakkabılarımın bağcıklarını çözdüm

ve pantolonumu çıkardım. Sanki dünyanın en önemli işi buymuş gibi dikkatli davranıyor, her şeyi düzgünce katlayıp bir kenara yığıyordum. Sanırım, esas yapmaya çalıştığım şey oyalanmaktı.

Çırılçıplak kalınca durup Will'in sırtına baktım. Pürüzsüz, gri, pamuklu kumaş, güçlü kürek kemiklerinin üzerinde bir yay gibi gerilmişti. Hava her yanıma sarıyor, güneş tenimi öpüyordu. Kamyonete binip kapıları kapamam gereken an gelip çatmıştı. Aslanın inine adım atmamız gereken an. Beni bırakacakları, benim isteğim üzerine terk edecekleri yerdeydik. Olur da işler ters giderse... Silkelenip kendime geldim. *Bunu düşünme.*

Yine de boğazım düğümleniyordu. O anda birdenbire cici kız olmak tüm cazibesini yitirdi ve Will'i omzundan tutarak kendime döndürüp dudaklarına yapıştım. Bu her şeyden çok bir veda öpücüğüne benziyordu. İçine her şeyimi, tüm anılarımızı katmıştım. Bugüne kadar başımızdan geçen her şeyi. Chaparral'daki günlerimizi. Beni yok etmeye çalışan ailesini... *avcıları*. Miram'ı kaybedişimizi. Onu öldürmeye çalışan Corbin'i...

O da ellerini belime doladı. Ve ben onu öpmeye devam ettim, ta ki o bilindik yangın içimi kavurmaya, boğazımdan yukarı tırmanmaya başlayana dek. Yüzüm alev alev yanmaya başlayınca geri çekildim; nefes nefese kalmıştım ve hâlâ onu arzuluyordum.

Ve çıplaktım.

Will gözlerini tüm vücudumda gezdirdi. Yeniden gözlerime bakmadan önce hiçbir şeyi kaçırmadığına emin olmaya çalışıyordu. Derin bir nefes alınca, göğsü şişti. Yanaklarım yanmaya başlasa da oyalanmaya devam ediyordum. Ama ela gözlerine dolan hisleri görünce, gitmem gerektiğini anladım. Ya şimdi gidecek ya da bunu hiç yapamayacaktım.

Kamyonete atlayıp kapıları çekmeye başladım.

Ama Will'in sesi beni durdurdu. "Bekle."

Ona döndüm.

“Dönüşmen gerekiyor.” İpler elindeydi.

“Ah.” Nasıl unutabilmişim ki? Bu işi doğru düzgün yapmamız gerekiyordu. Yemi oltaya güzelce takmalıydık.

Kamyonetten indim ve kendimi dönüşmeye zorladım. Duygularım bu denli yoğun, bedenimse Will nedeniyle yanmaya ve karıncalanmaya başlamış olduğu için hiç zorlanmadan, çabucak dönüştüm; cildim gerildi, kanatlarım hafif bir çıtırtıyla havayı dövmeye başladı.

Will bir an için bana baktı, hayranlık duyduğu belliydi. Bana hâlâ, draki formumdayken bile böyle bakabiliyor olması içimi titretmiş, kanımı ısıtmıştı. Tıpkı beni ilk gördüğü günkü gibi. Ailesinin avladığı bir yaratık değil de gerçekten güzel bir şeymişim gibi bakıyordu. Türümün peşine avcılarını takan, çocukluk kâbuslarımı dolduran canavarlarla, enkrosla yüzleşmek üzere olduğum şu an, bu tam da kendime güvenimi yerine getirecek şeydi. En azından artık yüzlerini görebilecektim. Ama yine de bu, tüylerimin diken diken olmasına engel değildi.

Will hızlı ama nazik hareketlerle önce bileklerimi, sonra da kanatlarımı bağladı. Bana böyle bir şey yapmaya dayanamıyormuş gibi gözlerini benden kaçırıyordu.

Bize doğru döndüğü anda, Cassian’daki değişikliği hissetmiştim. Gözlerinin önünde bir tutsak gibi bağlanıyor olmam onu rahatsız ediyor gibiydi.

Will arabaya binmeme yardım ederken bana bakıyordu. Ona gülümsemeye çalıştım ama bu güçsüz ve zorlama bir tebessümdü bu yüzden vazgeçip yalnızca gözlerimle konuşmaya karar verdim. *Doğru olan bu.*

Ve sırtımı ona verecek şekilde döndüm. Böylece yüzümü göremeyen gözleri-
meçsüz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ben de onunkini görüp kararımdan vazgeçmeyecektim.

Tıpkı Cassian'ı ele geçiren endişe dalgası gibi, onun da tereddütle arkamda beklediğini hissedebiliyordum. Ama yine de dönmedim, ikisi için de. Bunu yapamazdım. Çünkü bakarsam, çocukluğumuzda Az'in enkrosla ve onların, yakaladıkları drakilere neler yaptıklarıyla ilgili hikâyeler anlattığı gecelerde, korkudan tir tir titreyerek yatağın içine saklanan o küçük kıza dönüşeceğimden korkuyordum. Orada neler olduğunu hiçbir zaman tam olarak bilemezdik çünkü giden drakilerden hiçbiri geri dönmemişti.

Nihayet Will kapıları kapayıp beni içeri hapsetti. Bense dönüp sanki kapının diğer tarafından onu hissedebilecekmışim, ona ulaşabilecekmişim gibi, titrek ellerimi soğuk metale yasladım. *Ona* ulaşmak için. Cassian'a değil.

Bir dakika kadar sonra Will ve Cassian da araca binince, kapanan kapıların sesini duydum ve harekete geçtik. Kamyonet sarsılarak ilerlemeye başlamıştı. Kirli zeminde kendime oturacak bir yer seçtikten sonra, kollarımı vücuduma sıkıca sardım. Midem bulanıyordu.

Derin nefesler alarak kamyonetin durmasını ve hayatım boyunca beklediğim savaşın başlamasını beklemeye koyuldum.

Engibeli yolda ilerlemek tüm cesaretimi alıp götürmüştü. Tüm bu olanlara o kadar aşınaydım ki zihnim bu işe gönüllü olmanın akıllıca olup olmadığını sorguluyordu. Kamyonetin arkası, klostrofobik bir yerdi. Ne nefes almaya yetecek kadar hava ne de kıvıldmaya yetecek yer vardı. Ayrıca yaralıydım. Tıpkı en korkunç kâbuslarımda olduğu gibi sakatlanmışım. Bunu aklımdan atamıyor, böyle bir kamyonetin içinde tutsak olduğum son seferi düşünmeden edemiyordum. *Son sefer...*

Sonuçta şu anda burada olmamın tek sebebi buydu.

Küçük küçük nefesler alıyor, sakın kalmaya ve bu kez kontrolün bende olduğunu düşünüyordum. Anıvirdi mi? Keskin bir teyidim.

nerken başımı iki yana sallayıp yüzüme düşen saçlarımdan kurtuldum ve düşünmemeye çabaladım.

Sinirlerimi yatıştırmak için, kafamda bu iki olay arasındaki farkların listesini yapıyordum. İlk olarak bu kez şoförlere güveniyor, arkamda olduklarını biliyordum. Gideceğimiz yeri de. Orayı daha önce görmüştüm. Ayrıca bu kez canım da yanmıyordu, en azından fiziksel olarak. Ama bu kez yalnız başıyordum; yanımda Miram yoktu.

Ama zaten bu işi onun için yapıyor, onu kurtarmaya çalışıyorduk. Dürüst olmam gerekirse, benim ondan başka sebeplerim de vardı artık. Bu iş daha büyük, daha önemli bir şey haline gelmişti. Bir gerçeği arama serüveni haline. Will bunun farkındaydı. Tamra'nın, hatta Cassian'ın bile fark ettiğini sanmıyordum ama Will buraya bazı cevaplar bulmak için geldiğini biliyordu. Babamı bulmak için.

Sonunda kamyonet yavaşladı ve durdu. Nefesimi tutmuştum, buna rağmen burun deliklerimden ve ağızımdan sis gibi bir buhar çıkıyordu. Bunu isteyerek yapmıyor ama engel de olamıyordum. Ben buydum: ateş püskürten bir yaratık. Hele ki şimdi, bu kadar yoğun duygular içindeyken başka biri olmam daha da zordu.

Korku. Öfke. Şüphe. Will'e bunun işe yarayacağını söylerken şaka mı yapıyordum? Yoksa kendimi mi kandırıyordum? Tüm bunlar içimde kömür ve köz olarak birikiyor, alevler halinde patlamaya hazırlanıyordu.

Küçükük kafesimin dışından sesler gelmeye başladı. Birkaç dakika sonra enkrosla baş başa kalacaktım. Tıpkı planladığım gibi. Beklemeye koyuldum, draki derimin altından kaslarımdan gerildiğini ve titremeye başladığını hissedebiliyordum. Kanatlarım, kendilerini tutan iplere karşı koymaya çalışıyordu ama Will iyi iş çıkarmıştı. İstesem de kaçamazdım ki istemiyordum zaten. Planımız bu değildi. Plan benim gerçek bir tutsak rolü oynamamdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir an, motel odasında çocukların geri dönmesini bekleyen kız kardeşimi düşündüm. Ayrılırken bana gülümsemiş ama gülen yalnızca dudakları olmuştu; bu tebessümün içinden gelmediği belliydi. Buz rengi gözlerinin dolduğunu görebiliyordum ve biz oradan ayrıldığımız anda, kendini bırakıp ağlamaya başladığından emindim.

Tamra bu oyuna, sözünü ettiğim ilk andan beri karşıydı. Will'le Cassian'ı ikna ettikten sonra bile onunla uğraşmak zorunda kalmıştım. İpler tenimi sıkıp kan dolaşımımı engellerken Tamra'yı ve endişelerimi bir kenara bıraktım. Yeniden o kararlı halime bürünerek gözlerimi kamyonetin arka kapısına diktim ve beklemeye koyuldum. Sesler hâlâ devam ediyordu. Bir ara Will'in mırıltısını duydum ya da bunu o kadar çok istiyordum ki öyle olduğunu sandım.

Cassian da oradaydı ve bunu bilmek için sesini duymama gerek yoktu. Onu hissedebiliyordum. Ben karanlıkta beklerken öfkesi, hızla gelen sert bir yumruk gibi yüzüme çarpıyordu. Şu anda onlarla yüz yüze gelmiş olmalıydı. Hiddeti beni iliklerime kadar dondururken, içimde tutmaya çalıştığım buhar da dişlerimin arasından bir çıkış yolu arıyordu.

Buna karşı koymak için bildiğim, olduğum şeyi ortaya çıkarmaya odaklandım. İçimde büyüyen ve nefes boruma doğru tırmanan ateş, Cassian'ın buz gibi öfkesine savaş açıyordu.

Sonra birbirine sürtünen metallerin çıkarttığı bir tıkırtı duyuldu ve tüm dikkatimi açılan kapıya verdim.

Metal duvarlı kafesimin kapılarından ışık süzölmeye başlayınca bağlı ellerimle gözlerimi korumaya çalıştım. Parmaklarımın arasından son derece rahat ve sakin olan, hiçbir şey belli etmeyen Will'i görebiliyordum. En azından dışarıdan bir şey belli olmuyordu. Ama eliyle beni işaret ederken seğirip duran ve çenesini hareket ettiren o kas, benim için yeterliydi. "İşte burada, çocuklar..."

Cassian, üzerlerine laboratuvar önlükleri giymiş beni süzen birçok başka çalışanla birlikte birkaç metre geride duruyordu. *Enkros*. Bu görüntü içimi ürpertmişti. Ne kadar uğraşsam da kendimi buna hazırlayamazdım.

Cassian. Onların yanında. Bu ironiyi fark etmemek mümkün değildi. İçimde saçma bir kahkaha atma isteği yükseliyordu.

Kendimi o ana odaklanmaya zorladım. Kamyonet, garaj kapısı gibi bir yere yanaşmıştı ve önümde, donuk bir beyaz ışıkla aydınlatılmış dar bir koridor uzanıyordu. Sonunda da tek bir çelik kapı vardı. Dış dünyaya ya da gökyüzüne kaçmak gibi bir şansım yoktu. Kaçmak istediğimden değil elbette. En azından şimdilik.

Laboratuvar çalışanlarından biri, bir adım öne çıktı. Elinde, ucunda bir ilmek olan bir sopayla. Ben daha ne yaptığımı bile fark edemeden ilmeği bağlı ellerime geçirdi ve iyice sıkıp beni kamyonetten paldır küldür indirdi. Yere düşmeden önce tek görebildiğim, adamın kararlı gözleri olmuştu; o kadar açık bir maviydi ki renksiz olduklarını düşünebilirdiniz.

Omzumun üzerine düşünce acıyla haykırdım, bir yandan da bu adamların, laboratuvar önlüklerinin içinde ne kadar sıradan göründüklerine hayret ediyordum. Tüm hayatım boyunca kâbusum olan o kötü ve gizli topluluğun üyeleri değil de birer doktor ya da araştırmacıymış gibi.

O sırada Cassian'ın öfkesiyle dolu yeni bir dalga bedenimi ele geçirince ürperdim ve bu histen kurtulmak için silkelendim. Çünkü kendimi zayıf hissetmeme yol açıyor ve karşı koymak, ne olduğumu enkrosa göstermek istememe sebep oluyordu. Ve bunu yapamazdım.

Will hırıltıyla homurtu karışımı bir ses çıkarınca ona baktım ve göz göze geldik. Kollarını iki yana sarkıtmış, güçlükle kendini tutmaya çalışıyordu. Ben de başımı olabildiğince belli etmeden sallayarak kendini kontrol etmesi gerektiğini anlatmaya çalıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Artık gitmeleri gerekiyordu. Bunun ikisini de öldürdüğünü biliyordum ve bana yapılanlardan etkilendiklerini göstermelerine izin veremezdim.

“Kalk! Hadi!” Sopyı tutan adam bağıırken bileğindeki ipler canımı öyle yakıyordu ki harekete geçmezsem ellerimi kaybedeceğimden korkmaya başlamıştım.

Bakışlarımı ona çevirince donuk mavi gözlerinde gördüğüm hissizlik şaşırtıcıydı. Hiçbir şey yoktu, beklediğim şey bile. İçindeki o zehirden, kötülüktən bile eser yoktu. *Çünkü umursamıyor. Doğru olanı yaptığını sanıyor.*

Cassian'ın öfkesi üzerime çökmeye devam ediyordu.

“Şuna bak,” dedi önlüklülerden biri ve neredeyse ben bile neden bahsettiğini anlamak için kendime bakacaktım.

Birden panik içinde, hızla bir şeyler yapmaya başladılar ve ben ne olduğunu bile anlayamadan ağzımı bantladılar. Sanırım beni, ne olduğumu anlayacak kadar iyi tanıyorlardı. Neler yapabileceğimi.

Önlüklü adam geri çekildi. “İşte. Bu bir süre idare eder, en azından işleme başlanana kadar kimseyi yakamaz.”

Boğulacak gibiydim, hırladım. Gözlerim etrafta dört dönüp Will'i arıyor, götürülmeden ve “işleme sokulmadan önce” son bir kez onu görmek için çırpınıyordu.

Bir kez daha sertçe çekilince ayaklarımın üzerinde durabilmek için çırpındım. Koridor boyunca hızla sürükleniyor, diğerlerinin yanından geçiyordum. Kafese kapatılmış gibi görünen ampuller, acımasız, sarı bir ışık yayıyordu.

Harekete geçmiştik ve artık ne Cassian'ı ne de Will'i görebiliyordum.

Ama Cassian'ın korkusu ve öfkesi hâlâ peşimdeydi ve tüm bedenimi ürpertmeye yetiyordu. Arkama dönüp onları son bir kez görmeye çalıştım.

Cassian bir heykel gibi durmuş arkamdan bakıyor, Will de önlüklü adamlardan biriyle konuşuyordu. Bakışlarını bir an için bana çevirdikten sonra adamla konuşmaya devam etti. Hiç olmadığı kadar solgun görünüyor, sanki temizlemeye çalıştığı bir şey varmış gibi boynunu ovalayıp duruyordu.

Nihayet koridorun sonuna gelip kapıdan geçtik. Artık Will'i göremiyordum.

Önümde uzanan şeylerle baş başaydım.

Yanımda gardiyanlarımla asansöre bindim ve aşağı inmeye başladık. Benden olabildiğince uzak durmaya çalışıyor, silahlarım çekmeye hazır halde duvara yapışık bekliyorlardı.

Bir yandan, ağzımı bantlamış olmalarına rağmen benden korkmaları içimi rahatlatıyor, öte yandan Will ve Cassian'ın yokluğu canımı bir bıçak darbesi almış kadar çok yakıyordu. Kalbim hâlâ Will'de olsa da Cassian'ın eksikliğini daha çok hissediyordum çünkü öfkesi de onunla birlikte benden uzaklaşıyor ve içimde bir boşluk yaratmaya başlıyordu. Üstelik kaybettiğim tek şey kızgınlığı da değildi. Endişeleri, panîği, korkusu... şüpheleri. Hepsî dağılarak havaya karışan bir bulut gibi yok olmuştu.

Artık sadece ben ve kendi hislerim vardı. Ama en azından, karmakarışık hislerin arasından hangilerinin bana, hangilerinin Cassian'a ait olduğunu seçmeye çalışmam gerekmiyordu.

Kalenin derinliklerine doğru ilerlerken korkuyormuş gibi yapmama gerek kalmadı. Ne beklediğimi bilmiyordum aslında... gerçek bir kaleye benzeyen bir zindana gidiyorduk belki. Ama cevap ne olursa olsun, beyaz duvarlar ve parlak tavanlar olmadığı kesindi. Çıplak

ayaklarımın altındaki fayans kaplı zemin, pürüzsüz ve soğuktu. Ve normalde soğuğu seven beni bile ürpertmeyi başarmıştı. Çünkü bu çam ağaçlarının iğneleriyle dolu, yumuşak ve serin toprakla kaplı orman zemini değildi. Altımdaki steril karolar sert ve cansızdı.

Derken, biz yaklaşınca tavandan yere doğru sessizce kayarak açılan bir kapının önüne geldik.

Ve birdenbire önümde beliren odaya bakakaldım. Gözlerim ışığa alışınca gördüklerim karşısında boğazım düğümlendi.

Ön tarafları organik cam, diğer üç duvarıysa tamamen beyaz olan çok sayıda hücrenin önünde uzun bir gözlem tablosu, her hücrenin içinde ise bir draki vardı. Her şekil, her boy ve her renkte.

Tam olarak sayamıyordum, belki de ondan fazlaydılar.

Ve bu görüntüyü sindirmek çok zordu, kılmıdayamıyordum. Ama o sırada arkadan o kadar sert bir şekilde dürtüldüm ki sendeledim. Önümdeki önlüklü, dizlerimin üzerine düşmeme ramak kala bileklerinden tutup beni hızla çekti ve dudaklarını büzüştürerek bağırıp durdu. Acı, omuzlarımdaki eklemlerden başlayarak vücuduma yayılıyor, daha da sıkılaştıran plastik bağlar kan dolaşımımı engelliyordu.

Onlara göre gerçekten de bir hayvandım. Hatta daha bile aşağılık bir şey. Gözlerinde hem tiksinti hem de hayranlık vardı ama yine de beni bir canavar olarak görüyorlardı. En azından canavarlara, onları ürkütecek kadar çok benziyor olmalıydım. Sadece basit bir hayvan olsam, ormandaki herhangi bir yaratık olsam, bana daha nazik ve iyi davranırlardı.

Ama değildim.

Atalarım, ejderlerin soyu insan ırkından da eskiye dayandığı halde bana anormal bir canlı, bir uzaylıymışım gibi bakıyorlardı.

Beni büyük odanın içine doğru iterlerken, kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Hızla her hücreye göz gezdirdim, Miram'ı aradığım için diğer drakilere pek dikkat etmiyordum.

Sonunda onu gördüm. Hayatta olduğunu görmenin heyecanıyla derin bir nefes alınca, burun deliklerimden ufak bir kıvılcım çıktı. Yerde kıvrılmış yatıyor, son derece sıradan görünen mat teni, diğer hücrelerdekilere kıyasla oldukça cansız duruyordu. Gözleri kapanmış, saçlarıysa kurumuş buğday başakları gibi ince ve uzun dalgalar halinde yere yayılmıştı.

Draki dilinde bağırarak ona seslenmeye çalıştım. Ağzım bantlı olmasına rağmen epey bir ses çıkarmayı başarabilmiştim. Birçok draki dönüp bana baktı.

Ama Miram tepki vermiyordu. Gözlerini bile kırpmadı.

Banda aldırış etmeden seslenmeye, arka arkaya adını söylemeye devam ettim.

Tam o sırada gözlerini açınca beni duyduğunu düşündüm. Hatta başım bile bana doğru çevirmişti. Ama hayır. Kısa bir süre sonra gözleri yeniden kapandı. Kendi kendime derin bir of çektim. Hiç umursamıyor gibiydi. Ya da belki de, onunla konuşmaya çalışan kişinin kim olduğunun bile farkında değildi. Belki de ona uyuşturucu ilaçlar vermişlerdi. Neler yaptıklarını kim bilebilirdi ki.

Sonra beni boş bir hücreye götürdüler, Miram'ı artık göremiyordum. Organik cam kapılar kayarak açıldı ve içeri itildim. Birçok önlüklü de peşimden geldi. Beni yine, bu kez farklı bir sopayla dürtüler. Bu defaki elektrik veriyordu.

Yere düştüm; kımıldayamıyor, sesim boğulduğu için çığlık bile atamıyordum. Ben soğuk zeminin üzerinde akımın etkisiyle kasılırken, onlar da hızlıca hareket ederek kanatlarımdaki ve bileklerimdeki bağları çözdüler. Her şeyi görebiliyor, hissedebiliyor fakat hareketlerimi

kontrol edemiyordum. Kısacası felaket bir durumdaydım. Ağzımdaki bandı öylece bıraktılar ama onu bile çıkaramayacak kadar güçsüzdüm.

Hepsi dışarı çıktı, biri hariç. Etrafımda dolanıyor, sakın bir ilgiyle beni izliyordu. Onun beni incelemesine katlanmaya çalışırken nabzım giderek hızlanmaya başladı. Bana istediği her şeyi yapabileceğini, benimse parmağımı bile kımldatamayacağını bilmek korkutucuydu.

Eğilip parmaklarını yavaşça kolumda gezdirince midem bulandı. Ağzıma gelen acı su boğazımı yakıyordu.

O sırada arkasında başka bir önlüklü belirdi. "Haydi, Lewis."

Lewis derin düşüncelere dalmış gibi başını salladı. "Bunun derisi çok güzel." Duygusuzca bir merakla beni inceliyordu.

"Evet ve ateş püskürtüyor. Yani yerinde olsam, onu doğru düzgün inceleyene ve bu türle nasıl baş edeceğimizi bulana kadar ondan uzak dururdum. En son bir ateş püskürten yakalayanların başına gelenleri unuttun mu?"

"Sence bu o draki mi?"

"Bilmem. Ama fark etmez. Demek istediğim, o draki kaçmayı başarmıştı. Bunu da hafife alma. Haydi gel." Ve uzaklaşmaya başladı.

Lewis ise başını eğmiş beni izlemeye devam ediyordu. "Evet. Ama şimdi bir şey yapamazsın, değil mi? Zararsızsın artık." Elini karnımda gezdirdi. Ve parmaklarıyla etimi sıkıştırıp çimdiklemeden önce, avucuyla derimi okşadı. "Savunmasız olmak nasılmış? Artık bizim insafımıza kaldın. Kaçışın yok. Anladın mı beni?"

Uzun bir süre sonra tatmin olduğunu gösteren bir edayla başını sallayıp beni bıraktı. "Görüşürüz." Ve aramızdaki cam kapı kapanana dek, geri geri adımlarla benden uzaklaştı.

Yalnız başıma kımldamadan uzanıyor ve titreyen dudaklarımı birbirine bastırarak kapalı tutmaya çalışıyordum. Bağırmanın için yapabileceğim tek şey buydu.

Titreyerek yerde uzanmaya devam ediyordum. Adi herifin yaptığı şey yüzünden karnım hâlâ sızlıyordu. Verdikleri elektrik akımının etkisi yavaş yavaş geçmeye başlayınca dizlerimi göğsüme doğru çektim ve hücremin dışında hareket edip duran enkros çalışanlarına boş boş bakmaya başladım. Babamın başına gelen de bu muydu? O da buraya mı getirilmişti? Önlüklüler beni hücreye tıkmadan önce pek bir şey görme fırsatım olmamıştı. “Magnus,” diye seslensem babam cevap verir miydi ki?

Hayalete benzeyen beyaz figürler, etrafta dolaşıp kendi işleriyle meşgul oluyorlardı. Kendimi tekrar hareket etmeye hazır hissedene dek dakikalar geçti. Bacaklarımı yeniden uzatarak avuçlarımla yerden destek aldım, kaslarım bu olağanüstü çabadan ötürü titriyordu.

Sonra bir ses duydum; sağ tarafımdan gelen, fısıltı şeklinde bir draki sesi. Bilgisayarın klavyesinden çıkan tık tık sesleri ve gözlem masasındaki çalışanların mırıltıları arasından bu sesi duymak için biraz çaba sarf etmem gerekiyordu. Masada oturan iki enkros çalışanı, ara sıra benden tarafa bakıyorlardı. Bazen bana, bazen de diğer hücrelere. O masayı hiç boş bırakmadıklarına dair bahse bile girebilirdim; köşelere yerleştirilen kameraların kaçırıldığı bir şey olmasın diye kendileri oturup bizi gözlemliyor, inceliyorlardı. Ve ben bundan nefret ediyordum. Fark edilmeden hiçbir şey yapamayacak olmaktan.

Duvardan gelen sözcükleri bir araya getirip çalıştım. *Evegitmek-istiyyorumevegitmekistiyyorumevegitmekistiyyorumlütfen...*

Bu dişi bir drakiydi ve kendimi, onun deli olup olmadığını düşünmekten alıkoyamıyordum. Ne kadar uzun zamandır buradaydı kim bilir. Hangisi, ne kadar zamandır burada tutsaktı acaba?

Ürpersem de kendi kendime buna yalnızca bir gün katlanmak zorunda olduğumu hatırlattım. Bunu yapabiliirdim. Sadece yirmi dört saat. Ve sonra Cassian ile Will gelip beni kurtaracaktı. Bu düşünce işe yaradı ve buraya geliş amacımı hatırladım.

Beni izleyen gözleri, her hareketimi kaydeden kameraları görmezden gelerek kalktım ve ağzımı kapayan bandı tek harekette çıkardım. Acıyan ve alev alev yanan dudaklarım yüzünden neredeyse düşecektim. Gözlerimi kırptırdım.

Önce kısık bir sesle, “Miram!” diye seslendim fakat sonra, daha yüksek sesle ve avucumu organik cama vurarak bir kez daha tekrarladım.

Çalışanların beni izlediğinin farkında olsam da, onları görmezden geliyordum. Nasıl olsa ne dediğimi anlayamazlardı.

“Miram, benim, Jacinda! Merak etme Miram, seni kurtarmaya geldim.”

Sessizlik. Tek duyduğum, yan taraftaki kızın bitmek bilmez sayıklamasıydı ve sussun diye bağtırmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Miram, beni duyabiliyor musun? Lütfen bir şey söyle. Beni Cassian gönderdi, o da burada. Dışarıda. Seni buradan çıkaracağız!”

Hâlâ bir tepki yoktu. Hiçbir şey değilse bile, ağabeyinden söz etmemin onu hayata döndüreceğini düşünmüştüm. Buraya gelme sebebim buydu. Aramızdaki bağ sayesinde Cassian'ın bizi bulabilmesini sağlamak dışında bir de Miram'ı uyarmaya gelmişim... kaçışa hazır olmasını söylemeye.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Aklımda bu düşüncelerle inatla konuşmaya devam ettim. Şansımı denemek zorundaydım.

“Miram,” diye bağırdım. “Cevap vermek zorunda değilsin ama hazır ol. Seni buradan kaçırıyoruz. Yirmi dört saat içinde buradan çıkmış olacağız. Hazır olmalısın.”

Solumdaki hücreden kahkahalar duyulmaya başladı. Draki kahkahaları. Önlüklü laboratuvar çalışanları, bu gürültülü homurtu karşısında âdeta büyülenmişlerdi. Heyecanlı bir koşuşturmaca içine girip bu tuhaf sesleri kaydetmeye başladılar. Tabii ki. Muhtemelen bu dört duvarın içinde, daha önce hiç bu kadar kahkaha duymamışlardı.

Ama ben artık sinirlenmeye başlıyordum. Elimi kahkahanın geldiği yöndeki duvara dayadım ve tıslayarak sordum. “Komik bir şey mi var?”

Gelen tek cevap, daha fazla kahkaha oldu.

Kulaklarımı ellerimle kapadım. “Yeter artık!”

Birdenbire ses kesildi. Ellerimi indirdim. Bir an için cevap alamayacağımı düşünsem de, erkek bir drakinin gırtlaktan gelen sesi havada yankılanmaya başladı. “Buradan sağ salim çıkabileceğini düşünüyorsun ya, işte *bu* son derece komik.”

Bu sözler karşısında içimde yoğun bir meydan okuma isteği belirse de, kendime engel olmayı başardım ve sordum: “Ne yani? Hiç umudun yok mu? Pes mi ettin? Hayatının geri kalanını burada geçirmeyi kabullendin mi?”

“Hayır, pes falan etmedim.” Şimdi sesi öfkeli geliyordu. Diğer yanımdaki yarı deli drakinin sonsuz fısıltısından da bunu tercih ediyordum. “Ben sadece akıl sağlığımı korumaya ve hayatta kalmaya çalışıyorum. Ama seslenip durduğun şu arkadaşın, Miram, o pes edeli çok oldu.”

Başımı iki yana salladım. “Yani sen burada yaşamaktan memnun musun?”

“En azından yaşıyorum.”

“Buna yaşamak denirse tabii. Ama biz buradan kaçacağız,” diye söz verdim. “İzle de gör.”

Sinir bozan kahkaha yine başladı. “Eh, eğer bu gerçekleşirse ben de peşinizde olacağım.”

Kendimi yeniden yere bırakıp hâlâ bir jöle kıvamında olan güçsüz bacaklarımı uzatarak dinlenmeye ve organik camdan görebildiğim kadarıyla etrafı incelemeye başladım: uzun bir gözlem masası, her köşeye yerleştirilmiş birer kamera. Kısık sesle konuşan birkaç çalışan bir şeye karar verme aşamasında gibi görünüyordlardı. İçlerinden biri saatine baktıktan sonra hücrelerimizde duran bizleri işaret edince, bir diğeri eliyle doğruca beni gösterdi ve onunla aynı fikirde değilmişçesine başını salladı.

Omzum cama değene kadar eğildim. Birer mırıltıdan ibaret olan konuşmalarını anlamaya çalışıyordum çünkü konunun benimle ilgili olduğundan emindim. Ve her şeye hazır olmalıydım.

Başka çalışanlar da geldi ve gözlem masasının arkasında bulunanlar, bu yeni gelenlere abartılı bir saygı gösterisinde bulundu.

Her birini dikkatle izleyip anlamaya çalışıyordum ki genç bir drakinin, birkaç hücre uzaktan gelen sesini duydum.

“Onlar senin icabına bakmasa bile, gri bakacaktır.”

Sesi tıpkı bir çocuğunkine benziyor, diye düşündüm başımı yana eğerek. “Ne demek istiyorsun?”

“Enkros seni öldürmese bile o öldürür.” O kelimesini, sanki demek istediğı şeyi anlamam gerekiyormuş gibi daha vurgulu söylemişti. “Gri.”

Ücretsiz E-Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ah, o çok kötü biri. Hepimizden daha uzun bir süredir burada.” Burnunu çeker gibi bir ses çıkardı. “Ve muhtemelen bu kadar öfkeli olmasının sebebi de bu. Ondan uzak durmak zorundasın.”

“Türü ne peki?” Daha önce gri bir draki olduğunu hiç duymamıştım. Bilmediğim bir yeteneği olmalıydı. Tüm bedenimi saran korku yerine heyecan olmuştu... bir başka drakiyle tanışmak, varlığını bile bilmediğim bir draki hakkında bir şeyler öğrenmek. Buraya gelirken karşılaşacağımı düşündüğüm şeylerden biri değildi bu. Aklımdan birçok şey geçiyordu.

“Öğrenmek istemezsin. Sen yoluna çıkma, yeter. Saklan.”

Tam bu drakiyle ne zaman tanışacağımı sormak üzereydim ki –sonuçta her birimiz ayrı ayrı hücrelerde tutuluyorduk– tiz bir siren sesi duyulmaya ve odanın içi yanıp sönen bir lambanın kırmızı ışığıyla dolmaya başladı.

“Neler oluyor?” diye sordum panikle etrafıma bakınarak.

Kendi hücremden bile, dışarıdan gelen ayak sürüme seslerini duyabiliyordum. Ve aklımın bir köşesinde hâlâ, Miram’ın da harekete geçip geçmediği düşüncesi vardı. Yoksa hâlâ yerde öylece uzanıyor muydu?

Benimle konuşan erkek draki, amirane bir ses tonuyla, “Hazır ol!” dedi.

Hazır mı olacaktım? Neye?

Hem bunu istesem bile, derimin altındaki adaleler kaskatı kesilmiş bir yığından ibaretti. Birdenbire hücremin arka duvarı kayarak açıldı; aslında bir duvar bile olmayan duvarı. Bir araba camı gibi yere gömülmüş ve ardından da yemyeşil bitkilerle dolu bambaşka bir dünya çıkmıştı.

Diğer drakiler kanatlanıp uçmaya ve bitkilerin arasında gözden kaybolmaya başlarken, inanılmaz bir uğultu oldu. Hepsî, göz açıp

kapayana kadar ortadan kaybolmuş, tıpkı birer hayalet gibi o yaşam vadeden yeşilliklerin arasına karışmışlardı. Benim fark edemeyeceğim ve Miram da içlerinde mi diye kontrol edemeyeceğim kadar kısa bir süre içinde.

Dikkatle, neyle karşılaşacağımdan emin olamayarak bir adım attım ve ben eşikten geçer geçmez, kapı arkamdan kapandı. Geri dönüş yoktu.

Toprağa değen ayaklarımı esneterek yavaşça derin bir nefes aldım. Tek başıyındım. Görünürde başka bir draki yoktu. İşe yaramaz, bir top gibi kıvrılan Miram bile. Ama hepsinin orada olduğunu, bu muazzam orman simülasyonunda bir yerlere gizlendiklerini biliyordum.

Enkros ne yapmaya çalışıyordu? Böyle yaparak ne elde etmeyi umuyorlardı? Sık ağaçlardan oluşan ormana göz gezdirmeye başladım ve onları da bu sırada fark ettim. Kameralar. Her yerdeydiler. Ağaçların yüksek dallarındaki yapraklarda, kovuklarda. Bu sahte ormanın, göremedikleri bir köşesi olup olmadığını merak ettim.

Ve neyi görmeye çalıştıklarını. Birbirimizle nasıl iletişim kurduğumuzu mu? Çünkü görebildiğim kadarıyla, kimsenin birbiriyle iletişim kurduğu falan yoktu. Herkes... saklanmakla meşguldü.

Bunu fark ettiğim anda donakaldım. Aklıma gri draki hakkındaki uyarılar geldi.

Ondan uzak dur...

Yoluna çıkma...

Saklan...

Tıpkı şu anda herkesin yaptığı gibi. Ben hariç. Birden, ortada öylece durmamam gerektiğini fark etmiştim. Ama çok geçti. Bir kükreme havayı doldurdu ve yeni bir şey daha fark ettim. Yalnız değildim.

Griydi. Tıpkı o draki kızın söylediği gibi. Sıvılaşmış çelik gibi, barut rengi bir gri. Çok büyük ihtimalle, gördüğüm en büyük drakiydi bu. Sürüdeki onikslerin tümünden daha uzundu. Ve kesinlikle güçlüydü. Belki hızlıydı da. Kül rengi bir deriye benzeyen kanatları, heybetli omuzlarının üzerindeki havayı dövüyordu. Yaşlı olduğunu sanmıyordum ama sonra gözlerinde bir şey gördüm... oldukça eski gibi görünen bir kurnazlık ve vahşi bir kötücüllük barındıran, o kalay gibi bakışları.

O anda birden, bana tavsiyeler veren kıza daha fazla soru sormuş, ondan daha çok cevap istemiş olmayı diledim.

“Merhaba,” dedim ne yapacağımı bilemez halde kımıldamadan durarak. Parmaklarım endişeyle bacaklarıma vurup duruyordu. Daha önce kendi sürümden olmayan bir drakiyle hiç karşılaşmamıştım. Tarihe baktığınızda sürülerin birbirinden ayrı durduğunu, savaşan kabileler gibi hareket ettiklerini görebilirdiniz. Son Büyük Savaş’a yol açan şey de buydu zaten.

Eski metinlerde bahsedilenlere bakılırsa, yüzlerce kabile vardı; sayıları tam olarak bilinemeyecek kadar fazla. Bunları okulda öğrenmiştik. Hatta kütüphaneci Taya’nın kalın ciltli tarih kitaplarında, bu savaşlar başlamadan önce tüm drakilerin büyük bir ulus olarak birlikte yaşadıklarını okuduğumda büyülenmişim.

Ona bakarken, yeni bir drakiyle tanışmanın beni şaşırtmaması gerektiğini düşünüyordum. Var olduklarını hep biliyordum sonuçta.

Ama yine de bu, büyük bir meseleydi. Her bir hücrem savaşıma ve kendimi koruma içgüdüleriyle yanıp tutuşuyordu. Avcılar peşime düştüğünde de böyle tepki vermişim. Ama bir drakinin yanında böyle hissedeceğimi hiç düşünmemişim. Bu biraz, kutsal bir şeye hakaret etmek gibi geliyordu. Ne de olsa hepimiz aynı türdendik.

Ah, elbette aramızda bazı problem çocuklar da vardı; Miram gibi. Ya da yanlarında olmaktan ürktüğüm Severin ve Corbin gibiler. Ama bu drakiyle karşı karşıya gelmek... hepsinden farklıydı.

Şimdi, tam şu anda, bir sonraki hamlemin hayat memat meselesi olacağını hissediyordum.

Gri, selamıma karşılık vermemişti. Boğazımdan kül ve kömür kırıntıları yükseliyor, kaslarım geriliyordu. Harekete geçmeye hazırdım.

Yüzüne bakarken aklıma çok uzun zaman önce izlediğim ve hafızama kazınmış bir hapishane filmi geldi. Tuhaf bir dejavu hissi gibi. Sanki o filmde oynayan bendim ve avluda, etrafı hapishanenin azılı sakinleriyle çevrilmiş bir şekilde duran yeni mahkûmu canlandırıyordum.

Filmdeki çaylağın neler yaptığını hatırlamaya çalıştım çünkü elbette, filmin sonunda hayatta kalmayı başaran kahraman oydu. Ben de başka bir şey istemiyordum. En azından arkadaşların gelip de bizi buradan çıkarana dek geçecek olan yirmi dört saat için.

“Sorun çıksın istemiyorum,” dedim.

Gri draki öyle bir ses çıkardı ki daha önce hiçbir drakiden böyle sine hırıltılı ve derinden gelen bir ses duyduğumu hatırlamıyordum. Bunun bir çeşit savaş çağrısı olup olmadığını merak ettim. Pullu derisi dalgalanmaya ve ışıldamaya başlamıştı.

“N... ne yapıyorsun?” diye sordum, cevabın herhangi bir şey olabileceğinin farkındaydım. Nasıl bir güce sahip olduğunu bilmiyordum ama her neyse, diğer drakilerin toz olmasına sebep olacak bir şeydi.

Nemli zeminde bir adım geri çekildim, gözlerimi ondan alamıyor, başka yöne bakmaya korkuyordum.

Birden, pulları *havaya kalktı*. Vücudunun her bir santimetrekaresi, o iri bedenine dik olarak konumlandırılmış keskin uçlu disklerle doluydu. Birer jilet kadar keskin ve parlak görünüyorlardı ve en ufak bir temasın beni paramparça edeceğini biliyordum.

Midem bulanıyordu. Bir anda, diğerlerinin neden kapılar açılır açılmaz ortadan kaybolduğunu anlamıştım.

Mırıldanarak bir küfür savurduktan sonra tek harekette havalandım, diğerlerinin haklı olduğuna karar vermiştim. Bu drakiden uzaklaşmam gerekiyordu. Hem de hemen.

Ağaçların arasından hızla geçerken, kanatlarımın yarattığı rüzgârın uğultusunda kayboluverdim. Arkamdan geldiğini duyabiliyordum. Hızlıydım ama onun da pek aşağı kalır yanı yoktu. Dudaklarımdan bitmek bilmeyen bir şekilde *kaç, kaç, kaç, kaç, kaç, kaç* sözcükleri dökülüyordu.

Beni yakalaması ve jilet dolu vücudunu benimkine değdirmesi fikri, o kadar yoğun bir korku duymama sebep oluyordu ki ciğerlerimden yükselen alevin ağzıma dolduğunu hissedebiliyordum. Ve başka şansım olmadığının farkındaydım. Karşısına çıkıp kendimi savunmak zorundaydım.

Havada durup geri döndüm; kanatlarım, arkamda çırpınan kocaman yelkenlere benziyordu ama onun havayı yırtan, yaprakları dallarından sökecek kadar kuvvetli rüzgârlar oluşturan kanatlarının yanında, benimkiler hiçti.

O bana doğru gelirken ben de ufak bir püskürtünün ya da buharın yeterli olmayacağını farkında olduğumdan, içimdeki ısıyı biriktiriyordum. Onu alt edebilmek için ateşe ihtiyacım vardı. Öldürücü alevlere.

O kadar yaklaşmıştı ki sert ve acımasız yüz hatlarını, kemerli burnunu ve büyüyen burun deliklerini görebiliyordum. Ve biriktirdiğim o muazzam ateşi serbest bıraktım.

Alevler âdeta bir öfke girdabı gibi ona doğru ilerliyor, etrafa kıvılcımlar saçıyordu.

Gri, yana kıvrılıp altımdan geçti ve çarpışmadan kül payı kurtuldu.

Dönüp aşağı bakınca yeniden yükseldiğini gördüm. Gözlerindeki ışıltı, yeteneğimin onu korkutmak yerine memnun ettiğini gösteriyordu.

Belki de beni en çok korkutan da bu olmuştu. Ateş onu korkutmuyor muydu yani? Yanmak mı istiyordu? Ölmeye mi çalışıyordu?

Bu drakinin neye nasıl tepki vereceğini hiç bilmediğimi fark ederek dalışa geçtim ve alçaldım, bir yandan da omzumun üzerinden arkama bakıyordum. Ve evet, yine peşimdeydi. Acımasızca arkamdan geliyordu ama bu kez durmadım. Arkama dönerek yeniden alev püskürttüm.

Rotasım hafifçe değiştirdi, beni yakalamaya kararlıydı. Sanki içinde vahşetten başka hiçbir şey yokmuş, insanlığa dair en ufak bir özellik olmadan tamamen draki olarak kalmış gibiydi. Beni yok etmek istiyordu.

Dışlerimi sıktım ve daha da hızlandım.

Düşüncelerim de bedenimle beraber hızlanıyordu. Yapmam gerekeni biliyordum. Yere temas edene dek alçalıp sırt üstü uzandım ve beklemeye başladım. İçimde alevler birikir ve gri bana doğru gelirken, yumuşak ve verimli çimlerin üzerinde uzanıyordum. Burnumdan biraz buhar kaçırınca, grinin gözleri önce o buharı takip etti sonra benimkilerle buluştu. O parlayan, kalaysı bakışlarında gördüğüm şey memnuniyetti... ve içimden bir ses, bunun beni öldürmek üzere olduğunu düşünmesinden kaynaklanmadığını söylüyordu. *Hayır. Kazanmamı istiyordu. Onu yenmemi istiyordu. Böylece buradan kurtulacaktı.*

Tam bana dokunmak üzereyken etrafımız çevrildi.

Enkros çalışanları bu simülasyon ormanı işgal etmiş, tepeden turnağa beyaz kıyafetlerle astronotlara benzeyen bir düzine adam bizi ayırmaya gelmişti. Beni kollarımdan tutup sürüklemeye başladılar. Karşı koymaya çalışıyordum, içgüdülerim bunu yapmamı söylüyordu çünkü. Beni, öldürmeye odaklanmış bir drakiden kurtarıyor olmalarına rağmen. Ya da onu benden. Hangisinin doğru olduğundan pek de emin değildim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ne yapıyorsunuz?” diye bağırdım. “İstediğiniz bu değil miydi? Birbirimizi öldürmemizi istemiyor musunuz? Hadi! Bırakın!” Kollarına vuruyor, yanmaz kıyafetlerinden geri sektiği için hiçbir işe yaramayan alevler püskürtüyordum.

Birçoğu da gri drakinin etrafındaydı ve üzerlerinde bu koruyucu kıyafetler olsa da ona dokunmamaya çalışıyorlardı. Sanırım bunun sebebi, en ufak bir temasta kıyafetlerinin yırtılacak olmasıydı.

Sonra onu sivri bir sopayla dürttüler ve o sırada bunun bir sopa değil, daha önce benim üzerimde kullandıkları gibi elektrik veren bir çubuk olduğunu fark ettim. Ama onu pek de etkilemiş gibi görünmüyordu. Derisine ulaşamamış olabilir miydi? Ya da belki de, draki o kadar güçlüydü ki bu akımdan hiç etkilenmiyordu?

İşte o sırada içimde, inanılmaz olsa da gerçek bir duygu yükselmeye başladı. Acıma.

Çalışanlar çubuğu tekrar tekrar vücuduna dokundurmaya devam ettikçe gri de hırladı, inledi, uludu. Ama yine de yıkılmadı. Arka arkaya elektrik şoklarına maruz kalıyor ama buna rağmen pes etmiyordu.

Tanrım, *nasıl* bir drakiydi bu böyle?

Ne olup bittiğini anlayamadan yine hücreme döndüm, arkamdan kapanan kapı beni yine o odaya kilitlemişti. Yapayalnızdım, duman çıkararak nefes veriyor ve titriyordum.

Ve hiçbir şey göremiyordum.

“Hey, Jacinda!” Ses o kadar yüksekti ki bulanık düşüncelerimi bölüp dikkatimi çekmeyi başarmıştı. Daha önce de benimle konuşan o genç drakiydi bu. “İyi misin?”

Yerde yan bir şekilde uzanıyor, hâlâ ölmekten kıl payı kurtulmuş olmamın yarattığı o şoktan sıyrılmaya çalışıyordum. Bir gözümlü hafifçe araladım. Kamikaze bir drakiyle karşı karşıya gelmek beni sarsmıştı, her anlamda. Fiziksel olarak bitkin düşmüş, zihnen tükenmiştim. Ve buraya geleli daha bir saat bile olmamıştı. Yoksa olmuş muydu? Çektiğim acı, her saniyeyi olduğundan daha uzun hale getiriyordu.

Yavaşça toparlanıp yanağımlı ovuşturarak oturdum. “Evet, iyiyim. Senin adın ne?” diye sordum artık öğrenme vaktimin geldiğini düşünerek.

Ve aynı ses yeniden duyuldu. “Lia.” Aramızdaki duvarlara rağmen ne kadar genç ve masum olduğunu sesinden anlayabiliyordum. “Daha önce bir ateş püskürtenle tanışmamıştım hiç.”

Ashında henüz, gerçekten tanışmamış olduğumuz gerçeğini vurgulama zahmetine girmedim. “Öyle mi? Sen ne tür bir drakisin?”

“Su drakisiyim. Yaklaşık altı aydır.”

Tıpkı Az gibi bir su drakisi. Geride bıraktığımı arkadaşımı düşününce, kalbime bir bıçak saplanmıştı sanki. Ama sonra kendime, bunun bir son olmadığını hatırlattım; her ne kadar böylesine kısa

bir sürede bile bu dünya ve oynadığım tutsak rolü beni tüketmiş olsa da. Bu çok garip bir histi. Günlerdir burada kapana kısılmışım gibi hissediyordum. Ben bile böyleysem, çok çok daha uzun süredir burada olanlar nasıl hissediyorlardı kim bilir. Bunu düşünürken aklıma gri geldi... gözlerindeki o ölüm isteği. Sanırım nasıl hissettiklerini biliyordum. Ve nihayet, Lia'nın sözcüklerini zihnimde birleştirmeyi başarabilmiştim. Altı ay mı demişti?

“Kaç yaşındasın sen?” diye sordum.

“On iki.”

On iki mi? Daha küçüktü. “Ne zamandır buradasın?”

“Birkaç ay oluyor.” Bunu o kadar hissiz bir tonda söylemişti ki ürperdim. Böyle bir şey mümkün müydü bilmiyorum ama birdenbire duvarlar daha da yakın görünmeye başlamış, kendimi biraz daha sıkışmış gibi hissetmiştim. Şakaklarımı sertçe bastırarak ovmaya başladım. “Gri hakkında seni iyice uyarmadığım için özür dilerim...”

Duvarların ardından beni göremeyeceğini düşünmeden başımı iki yana salladım. “Sen elinden geleni yaptın. Her şeyi açıklayacak vakit yoktu.”

“Hep öyle oluyor zaten.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Ne zaman yeni bir draki yakalasalar, yaptıkları ilk şey hepimizi ormana salmak oluyor. Onu orada tutuyorlar.” Artık kimi kastettiğini biliyordum. “Yeni gelen drakinin diğerleriyle birlikteyken nasıl hareket edeceğini görmek istiyorlar. Yani aslında, grinin karşısında ne tepki vereceğini. Anlarsın ya, işe yarar yetenekleri var mı yok mu, bunu öğrenmek istiyorlar.”

“O ne peki? Nereden gelmiş?”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Aklına gelen ilk şeyin kendi türünü yok etmek olduğunu görüce bunu fark etmiştim zaten.”

Diğer yanımdaki erkek draki araya girdi. “Yaşlı da. Hepimizden daha yaşlı.”

“O kadar da yaşlı görünmüyor,” dedim.

“Bana sorarsan yaşayan en yaşlı draki odur. İnsandan çok ejdere benziyor.”

Kaşlarımı çattım. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Roc her şeyi bilir. Çok akıllıdır,” diye şakadı Lia.

“Bu sadece bir teori,” diye yanıtladı Roc. “Zamanla daha insani olduk. Eskiden hepimiz onun gibiydik diye düşünüyorum... daha ejdersi. O bizim eski halimiz.” Bir an sustu, duvarın öbür yanında omuz silktiğini görebiliyordum neredeyse. “Belki birkaç bin yıl önce biz de onun gibiydik. Medenileşmeden önce. İlkel olduğumuz zamanlarda. Ve vahşi.”

Dudağımı ısırdım. Belki. Ama bir yandan da böyle vahşi olmasının sebebi, enkrosun ona yaptıkları mı diye merak etmeden de duramıyordum. Belki de onu böylesine delirten tutsaklıktan başka bir şey değildi. Ben bile şu anda sınırda dolaştığımı hissedebiliyordum.

Yutkundum ve başımı salladım. Buraya gri draki bulmacasını çözmeye değil Miram’ı kurtarmaya ve o sırada şansımız yaver giderse, tüm bu örgütlenmeyi sonlandırmaya gelmiştim. Babamı da benden almış olma ihtimali olan bu enkrosu yerle bir etmeye. Zaten bunun sorumlusu olmasalar bile yok edilmeleri gerekiyordu.

Birden bir sessizlik oldu, her birimizin kendi düşüncelerine dalıp gittiğini biliyordum. Ve o sırada biraz uzaktan, birkaç hücre yanımdan gelen bir mırıltı duydum; draki dilindeydi. Gözlem masasında alçak bir sesle kendi aralarında konuşan insanlardan biri de, ona baktığımı fark etmişti. Adamla göz göze gelmekten o kadar rahatsız oldum

ki başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Sanki içimden geçenleri, sırlarımı görebilecek gibi hissetmiştim.

Huzursuz bir şekilde dar hücremde dolanmaya başladım, buraya geleli ne kadar zaman olduğunu merak ediyordum. Şimdiden çok uzun bir süre olmuş gibi geliyordu. Bu hiç bana göre değildi; bir yerlere kapatılmak. Yani kimseye göre değildi elbette ama ben kendimi çok daha uç noktalarda hissediyordum. Bu kafesten kısa bir süre sonra çıkamazsam saçlarımı yolmaya başlayacakmışım gibi.

“Miram,” dedim uzun dakikaların ardından tekrar denemeye karar vererek. “Orada mısın?”

Elbette oradaydı. Nereye gitmiş olabilirdi ki?

“Orada olduğunu biliyorum,” diye devam ettim. “Bana kızgın olduğunu da.” Onu kurtarma görevi dışında aramızı düzeltmek de bir şekilde benim için önemli bir şey haline gelmişti. Cassian’la bağlandığımızdan beri ona karşı hislerim o kadar da... *kati* değildi. Beni etkileyen şeyin Cassian’ın duygularını, kardeşine olan sevgisini ve düşkünlüğünü hissetmek olduğundan emindim.

“Kızgın mı?” O bildik ses nihayet havayı doldurdu. “Neden kızgın olayım canım? Alt tarafı avcıların beni yakalayıp bu cehenneme kapatmasına sebep oldun!”

Derin bir nefes aldım ve bu konuda kendisinin de en az benim kadar suçlu olduğunu söylememek için kendimi tuttum. En başta peşime düşüp beni gözetlemekle yanlış yapan oydu! Ama buraya onunla kavga etmeye gelmemiştim. Onun bu işte beraber olduğumuzu görmesini sağlamak zorundaydım, kendimin de.

“Ağabeyin burada Miram.”

“Cassian mı?” demeden önce uzun bir süre duraksadı.

“Evet.”

“Beni kurtarmaya mı geldi?”

“Evet. Hepimiz öyle. Tamra da. Buraya geldiklerinde bizi bula-bilmeleri için ben de bilerek yakalandım.” Yutkundum. “Cassian ve ben bağlandık. Yaklaştıkları anda nerede olduğumuzu bulacaktır. Seni buradan çıkaracağız.” Will’den söz etmedim. Son sefer Will de yanımda diye benimle kaçmadığını düşünürsek, şimdilik ondan bahsetmemek daha mantıklı görünmüştü.

Etrafımdaki tüm drakiler sessizdi ve beni dinleyenin yalnızca Miram olmadığını biliyordum. Diğerleri de en az onunki kadar büyük bir dikkatle söylediğim sözcükleri anlamaya çalışıyorlardı. Yerlerinde olsam ben de aynı şeyi yapar, ben de kaçabilir miyim diye düşünmeye başladım.

“Hepiniz,” diye seslendim. “Hepimiz buradan kaçıyoruz.”

“Ah, teşekkürler,” diye bağırdı Lia heyecanla.

Roc ise sadece mırıldanmakla yetindi. “Göreceğiz.” Ama yine de sesinde belli belirsiz bir umut kırıntısı olduğunu duyabiliyordum.

“Benim ne yapmam lazım?” diye sordu Miram.

Bunu, plana dâhil olduğunu duyunca, gerilen omuzlarım gevşedi ve rahatladım. “Hazır ol ve ne olursa olsun dediklerimi yap.” *Will’i gördüğün anda bile.* “Geçen seferki gibi davranamazsın,” diye uyardım onu. “Paniklemek yok...”

“Hazır olacağım.” Sesinde hafif bir öfke sezmiş olsam da bunun normal olduğunu düşündüm. Hatta iyi bir şeydi. Biraz öfkelenmek sağlıklıydı; harekete geçme vakti geldiğinde, ona ihtiyacı olan cesareti bunun verebileceğine karar verdim.

Ve duvara yaslanıp aşağı kaydım.

O sırada aynı draki, yine insanı delirten teranesine başladı. Belli ki herkesi buradan kaçıracağımı söylediğim kısmı pek anlamamıştı. Bu defa kelimeler o kadar hızlı akıyordu ki ne söylediğini anlayamıyor-

dum bile. Ellerimi kulaklarıma kapayıp o delici sesinden kurtulmaya çalıştım. Ama imkânsızdı.

O sırada Roc ona öyle bir bağırdı ki olduğum yerde sıçradım. Ama o vazgeçmiyordu. Hatta tam sesini daha da yükseltmişti ki bu karmaşaya bir ses daha eklendi. Biri duvarlara vuruyordu. Daha doğrusu, biri hücrenin duvarlarına çarpıyor gibiydi. Çarpışmanın etkisiyle sarsılan zeminin gönderdiği titreşimler bacaklarımdan yukarı, vücuduma doğru yayılıyordu.

Yüzümü ellerime gömdüm, bir akıl hastanesine düştüğümünden emindim artık. Sadece bir gün. *Sadece bir gün.*

Ama zaman geçmek bilmiyordu.

Pleksiglastan dışarı o kadar uzun bir süre baktım ki görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Ağrımaya başlayan gözlerimi kırıştırarak başımı çevirdim ve yeniden düşüncelerime odaklanmaya çalıştım. Ama çok zordu. Hatta imkânsız. Adrenalinim tükenmiş, kendimi hasta, bitkin ve son derece uyuşuk hissetmeye başlamıştım. Başımın arka tarafı dinmek bilmeyen bir ağrıyla deli gibi zonkluyor, sanki bir canavar kemiklerimi kırmaya çalışıyormuşçasına canım yanıyordu. Elimi kafatasımın alt kısmına koyup biraz masaj yapmaya çalıştım. Düşüncelerimin yarattığı girdapta kendimi bulmam imkânsızdı, tüm özgüvenimi kaybetmiştim. Evet, bir planımız vardı ama ya işe yaramazsa? Ya Will, Cassian ve Tamra bizi kurtarmaya çalışır ama başarısız olurlarsa? Ya buraya sıkışıp kalırsam? Panik de alevler gibi boğazımdan yukarı tırmanmaya başlıyordu.

Cassian. Zihnimde adını fısıldıyor; onu bulmaya, ona ulaşmaya çalışıyordum.

Cassian, buna daha ne kadar dayanabilirim, bilemiyorum. Sözcükleri aklımdan geçiriyor, sanki Cassian içimdeymiş ve onunla konuşuyormuşum gibi her birini zihnimde şekillendirmeye çalışıyordum.

İlk defa aramızdaki bu bağın çalışmasına ihtiyacım vardı çünkü dış dünyayla tek bağlantım buydu. Buranın dışındaki hayatla. *Will'e.*

Önlüklülerden biri koridorda gezinirken birdenbire hücremin önünde durunca yerimden sıçradım.

Bir elinde bir not defteri, diğerindeyse her yanından sarkacak kadar bol miktarda marulla doldurulmuş bir sandviç vardı. Meraklı ve büyülenmiş gözlerle beni izliyordu, sanki birdenbire ilginç bir şeyler yapabiliyordum gibi. Ya da baş başma ilginç bir şeymişim gibi...

Bir parmağıyla camı tıklatırken elindeki hardal cama bulaştırdı.

“Merhaba.” Bana eğitilmesi gereken bir evcil hayvanmışım gibi sesleniyordu. “Ne kadar güzel bir şeysin sen öyle.”

Başımı yana yatırdım. Göğsüm şişiyor, içinde biriken ısıyla genişliyordu. Ona bakarken bir yandan da burun deliklerimden duman çıktığını hissedebiliyordum. Kıkırdadı.

O sırada başka bir çalışan daha gelmişti. “Bunda farklı bir şey var. Sence açıp içine bakar mıyız? Ciğerlerinin ve solunum sisteminin nasıl çalıştığını görmek ilginç olurdu.”

“Bence er ya da geç yapacağız.” Sandviçinden bir ısırık alıp ağzı doluyken konuşmaya devam etti. “Tüm değerlendirmeleri yaptıktan sonra sıra ona da gelecektir. Daha önce bunun gibi bir şeyimiz olmamıştı hiç. Doktor içine de bakmak isteyecektir.”

Ayağa kalktım. Ben onlara doğru yürürken onlar da başlarını eğmiş beni izliyorlardı. Kendime engel olamadım ve camı yumrukladım. Ama gücüm ancak camı titretmeye yetmiş, kırmayı başaramamıştım. Pek bir umudum da yoktu ya zaten.

Çalışanlar bu çıkışımla eğlenmiş gibi görünüyor, gülümsüyorlardı.

“Sanırım bizi anlıyor.” Sandviç Yiyen buna ikna olmuşçasına başım salladı ve bu hareketimle ilgili bir şeyler karalayabilmek için sandviçini not defterinin altına koydu. “Doktor bu işe sevinecek. Başından beri onların akıllı yaratıklar olduğunu düşünüyordu.”

Diğer önlüklü homurdanarak başını hayır anlamında salladı. "Onlar sadece birer hayvan. Büyüleyici yaratıklar, buna itirazım yok ama Labradorum bizi ne kadar anlıyorsa, bunlar da ancak o kadar anlıyordur."

Ve uzaklaştılar.

Hapishanemi adımlamaya başladım. Bir kez daha, umutsuzca Cassian'a ulaşmaya çalıştım. Buradan asla kurtulamayacağıma dair oluşan panik duygusundan kurtulmak imkânsızdı.

Ellerimi saçlarımda gezdirerek duvara yaslandım. Sıcak göz yaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Derin bir nefes alıp kendimi yere bırakarak gözlerimi kapadım ve kendime engel olmaya çalıştım. Gözyaşı yok. Beni ağlarken görmelerine ve bunu raporlarına eklemelerine izin veremezdim.

Cassian. Bana yardım et. Miram'a yardım et.

Başımı dizlerime yaslayarak karanlık kabuğuma çekilirken, beni böyle bir sahnenin beklediğini tahmin edemezdim.

Bulanık bir görüntü zihnimi doldurdu. Gün ışığı. Açık hava. Kız kardeşimi ve kamyonetin yanında dolaşıp duran Will'i görüyordum.

Bir anda tekrar gözlerimi açınca kendimi hücremde buldum. Görüntü bulanık da olsa son derece gerçektir.

Başımı eğerek gözlerimi yeniden kapadım ve o sisli görüntüye geri döndüm. Will ve Tamra oradaydı. Peki, Cassian neredeydi?

Will gergin ve endişeli yüzüyle bana doğru yürümeye başladı. Göğsü, ayrıldığımız zaman üzerinde olan tişörtün altında son derece gergin duruyordu. Kalbim onu görmenin heyecanı ile sıkıştı.

"Onu hissedebiliyor musun? Nasılmış? Gitmemizi istiyor mu?"

O sırada Cassian'a ulaşmayı başardığımı anladım. Korkunç hayallerimin bile ötesinde bir güçle ona bağlanabilmiş, hatta içine

girmiştim. Onun yaşadığı her şeyi hem görebiliyor hem de hissedebiliyordum.

Cassian'ın sesi içimde yükseliyordu; daha doğrusu onun içinde. "Evet. Onu hissediyorum. Çok da... iyi gibi görünmüyor."

"Ona zarar mı veriyorlar?" diye sordu Will. Benzi solmuştu ve kıstığı gözlerini kırpmadan Cassian'a bakıyordu.

"Sanmıyorum," diye yanıtladı Cassian. "En azından şu anda değil. Hiçbir acı hissetmiyorum. Ama..."

"Korkuyor mu?" diye sordu Tamra.

Cassian başını evet anlamında sallarken görüşüm bulanıklaştı.

Tamra dudaklarını ıslattıktan sonra devam etti. "O zaman bir şey yap. Ona ulaşabilirsin. Rahatlat onu..."

Will'in yüz ifadesi dehşete kapılmış gibiydi. "İçeri girmek zorundayız. Daha fazla bekleyemeyiz." Ve kimsenin cevap vermesine fırsat bırakmadan küfür ederek uzaklaşıp Cassian'ın görüş alanından çıktı. Kız kardeşim de onu takip edecekti ki durup Cassian'a döndü.

Bağlantı zayıflamaya başlıyordu ama rahatlamış, sakinleşmiştim. Çok uzun süre geçmeden bizi almaya geleceklerdi.

Bitkin bir halde yeniden uyuyakaldım ve rüyamda Will'i gördüm.

Bu onu rüyamda ilk görüşüm değildi ama ilk kez, onu da benimle birlikte uçan bir draki olarak görüyordum. Gözleri aynıydı ama göz bebekleri dikey olmuştu ve biz, bulutların nemli öpücükleri arasında sert manevralarla alçalıp yükselirken zevkle parıldıyorlardı. Yanardöner derisi de tıpkı ela gözleri gibi altın renginden kahverengiye, yeşile dönüp duruyor, kanatları arkamda süzülen kocaman yelkenler gibi havada dalgalanıyordu. Uyandığımda gerçek dünya yüzüme tokat gibi çarpınca, karşı konulmaz bir ağlama isteği duydum.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyordu. Çünkü Will'in uçuşması, gerçek olamayacak bir şeydi. Rüyamdaki o güzel anlar gerçekte asla yaşanamayacaktı. Bu ikimizin asla sahip olamayacağı bir şeydi; iki draki olarak birlikte olmak. Will her ne kadar farklı bir şey olduğunu, bir insandan fazlası olduğunu kanıtlamış olsa da, benimle birlikte asla göklere çıkamazdı.

Çıkmak zorunda mı ki? diye sordu içimden bir ses. *Daha önce bunu hiç umursamamıştın.*

Dizlerimi göğsüme çekip yumuşak tenimi ısıtmak için iki elimle ovmaya başladım. Belki de burada bir tutsak olmak, yanımda yalnızca drakilerin olması (beni öldürmeyi tercih eden hariç elbette) ve gökyüzünü özlemek, Will'le aramızdaki farklılıkların gözüme daha çok batmasına sebep olmuştu.

Gözlem odasının kapısı açıldı ve içeri çok sayıda önlüklü girdi. Yanlarından deri kayışlar sarkan ve üzerine bir çarşaf örtülmüş bir sedyeyle geliyorlardı. Bu görüntü, midemde gergin bir hareketliliğe sebep oldu.

Ayağa kalktım, kalp atışlarım hızlanmıştı. Duvarlardan birine yaslanıp ellerimi de soğuk betona dayadım. Sıranın sonlarına doğru olan hücrelerden birinde bir draki, öyle bir gürültü çıkarmaya başladı ki beton zemini delmeye çalıştığını sanabilirdiniz.

"Neler oluyor?" diye bağırdım birinin bana cevap vereceğini umarak.

Lia, sanki kendisinin de bunda bir payı varmışçasına af dileyen bir tonla yardım etmeye çalıştı. "Senin için geldiler. Sıra sende."

Yutkundum. "Ne sırası?"

"Basta hepimizi alıp, içimize bir şey yerleştiriyorlar."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://frantey.org>

“Nasıl bir şey?” diye bağırdım hücremde hızlı adımlarla dolaşmaya başlayarak. Bir ileri, bir geri, bir ileri, bir geri. Sanki bu hızlı hareketler beni tüm bunlardan uzaklaştırabilirmiş gibi.

“Tam olarak bilemiyorum... küçük, parlak, metal bir şey. Sadece bir saniye canın yanıyor, o kadar.”

Küçük, parlak, metal bir şey mi?

Ellerimi yeniden duvara yaslayıp başımı sallamaya başladım, sanki tüm bunların sona ermesini ve enkrosun benim için gelmesini engelleyebilirmişim gibi. Bunu beklemiyordum. Onlar bana kötü bir şey yapma fırsatı bulana kadar kurtarılırım sanmıştım.

“Karşı koymaya çalışman gereksiz,” dedi Roc umutsuzca. “Hepimize bu yapılmak zorunda.”

Hepimize bu yapılmak zorunda.

Ama bu beni rahatlatmamıştı. Cam hücremin diğer tarafında toplanan insanları izlerken içimden yükselen öfkeye engel olamıyordum. Böyle bir şeyin olmaması gerekiyordu. Sadece yirmi dört saat. Planımız buydu. Metal şeyler falan planda yoktu. Kesinlikle yoktu. Şimdi yirmi dört saatten de kısa sürmek zorundaydı. Will geldiklerini söylemişti, neredeydiler? Ters giden bir şey mi vardı yoksa?

Önceleri, buraya ilk geldiğim zamanlar rolümü oynarken, yumuşak başlı bir yaratık gibi davranmış olabilirdim ama artık kurban edilmeyi bekler gibi davranamazdım. Kendimden başka bir şey gibi davranamazdım.

Camı açtıklarında onları karşılamaya hazırdım. Bana yaklaşmalarını engellemeye kararlı bir şekilde, kıvılcımlar saçan bir alev topu fırlattım.

Ama başta geri çekilseler de eğilerek yeniden yaklaşmaya başladılar. Ve birçok kez, dikkatle eşikten geçmeyi denediler. Fakat ben her seferinde onları ateşle bodurlendirerek uzak tutmayı başardım.

Dudaklarımdan sıcak ve dumanı tüten nefesler dökülüyor, buna daha ne kadar devam edebileceğimi düşünmemeye çalışıyordum. Kendi kendime, bunu yapmak zorunda olduğumu söyledim. Will buraya gelene kadar dayanmak zorundaydım.

Camı kapayıp yeniden toplanırlarken yüzleri öfkeden kıpkırmızıydı. Beni yakalama, bana sahip olma ve beni yenme istekleri en ufak bir şekilde azalmamıştı; bunu bana dikilen gözlerindeki ışıttan anlayabiliyordum.

“Daha önce böyle vahşi değildi,” dedi biri, sesi neredeyse ağlamaklıydı.

Vahşi değildi? Doğru.

Sonunda biri diğerlerine emir verdi. “Bu kadarı yeter. Gidip giyinin.”

Midem bulanmaya başladı, *neyi* giymelerini söylediğini biliyordum. Gri ile birbirimizi öldürmek üzereyken ormana girdiklerinde üzerlerinde olan yanmaz takımlar.

Giyinen iki adam geri döndü. Belli ki iki kişinin beni alt etmeye yeteceğini düşünüyorlardı. Gerildim, bacaklarım titriyordu. Boğazımdan hafif bir hırıltı çıktı.

Takımları giymiş olan adamlar hücremin önünde, ellerinde buraya geldiğim an kullandıkları için son derece iyi hatırladığım o çubuklarla beklerken diğerleri geri çekilmişti.

Cam kapı yeniden kayarak açılınca ben de alev püskürtmeye başladım. İkisinin arasında gidip geliyor, kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum.

Ama başaramadım. Elektrik verdiler. Akım vücudumdan geçerken her bir adaleme kasılıp gevşiyordu. Bir çığlık boğazıma takılıp kaldı. Kımıldayamıyordum. Beynim vücudumu ne kadar kontrol etmeye, *hareket ettirmeye* çalışırsa çalışsın, yapamıyordum.

Dizlerimin üzerine çöktüm, vücuduma verilen akım kemiklerime kadar işliyordu. Sonra arkamda biri olduğunu fark ettim ve açılan bir bandın sesini duydum. Ardından bir el beni saçlarımdan yakalayıp başımı geri çekti. Kafa derim yanıyordu.

Gözlerimin önünde noktalar uçuşmaya başladı.

Ve o bant yine ağzımı mühürledi.

Enkros çalışanı saçımı bırakınca öne doğru devrildim; ölü gibiydim. Kendi kendime hareket etmemi, kalkmamı söylüyordum. Ama hiçbir şey olmadı.

Bu kez kanatlarımı bağlama zahmetine girmemişlerdi. Bileklerimi de. Sanırım verdikleri elektrik şokundan sonra onlara saldırmayacağını düşünüyorlardı. İçlerinden ikisi beni kollarımdan tutup sürüklemeye başladı. Ayaklarım kaygan karoların üzerinde durabilmeye çabılıyor, âdeta çırpınıyordu.

Oda dönmeye, etrafımdaki yüzler yanımdan uçarcasına geçmeye başladı. İnsanlar. Tıpkı benim gibi. Bağırarak istiyordum, *Ben de sizin gibiyim! Sizin yaptığınız ne varsa, önemli veya önemsiz, aynılarım yapan birine zarar veriyorsunuz. Düşünen, yaşayan, seven ve nefret eden birine. Nefret eden...*

Hepinizden nefret eden.

İçimdeki ateş, hızla yayılan bir hastalık gibi tüm bedenimi yakıyordu. Dudaklarım ağzımı kapatan bandın altında sızlamaya başlamıştı.

Beni sedyeye, bir hiçmişim gibi fırlattılar. Çoktan ölmüşüm gibi. Bir ceset gibi. Tabii bir ceset olsaydım, korkunç planları her neyse, onu uygulama zahmetine girmezler, içime küçük, metal bir şey koymaları gerekmezdi.

Zihnim dönüp duruyor, tüm beyin hücrelerim bunun ne olabileceğini bulmaya çalışıyordu. Bana ne yapacağını.

Deri kayışları ayak ve el bileklerimden geçirerek beni sedyeye sabitlediler.

Ve bu yetmezmiş gibi, birer kayış da karnımdan ve kalçamdan geçirip sıktılar. Her biri o kadar sıkıydı ki burnumdan güçlükle nefes alabiliyordum. Başım dönmeye başlamıştı.

Önlüklülerden biri eğilip bana baktı. “Bu güçlü. O yüzden bağların sıkı olduğundan emin olun.” Kaslarını çatarak gözlüğünü düzeltti. “Bandın ateş püskürtmesini engelleyeceğinden emin misin?”

“Geçen sefer engellemişti.”

Salaklar. Geçen sefer denememiştım bile. Oysa şimdi denemek zorundaydım.

Göğsümdeki alevleri topladım ve boğazıma doğru yükselmelerine izin verdim. Nefes borumdan yukarı çıkıp genzimi yakan buharı ağzıma doldurmaya çalışıyor ama başaramıyordum. Bant, hareketlerimi o kadar kısıtlıyordu ki yüzümdeki kasları kımlıdatmak, ağzımı yeteri kadar açmak imkânsızdı. Öfke, içimde bambaşka bir ateş yaratmıştı. Çaresiz bir hiddet.

Yanaklarımı olması gerektiği gibi esnetemiyor, dudaklarımı bile aralayamıyordum.

Artık umutsuzca bağlarımdan kurtulmayı denemeye başlamıştım ama bu da işe yaramıyordu.

Önlüklülerden biri elini terleyen alınıma koydu. “Sakin ol, kızım.”

Teskin edilmesi gereken bir köpektim sanki. Ağzımı kullanabiliyor olsam yüzüne tükürürdüm. Ya da hayır. Onu yakıp kül ederdim. Sonuçta ben bunun için doğmuştum. Sürüdekilerin, bu denli önemli olduğumu düşünme sebebi buydu. Ama aslında değildim. Kendime bile yardım edemiyordum. Ben başımı çevirip adamın elinden kurtulmaya çalışınca o da dilini şaklatıp diğerlerine baktı.

Ve aynı sakinleştirici ses tonuyla devam etti. “Bu sana göz kulak olmamıza, güvende olduğundan emin olmamıza yardımcı olacak...”

Ne demeye çalıştığını anlamaya çalışıyordum. Yaşamsal değerlerimi görüntüleyecek bir cihaz mıydı yani? Ne olduğunu kestiremiyordum. Sahip oldukları teknoloji ne düzeydeydi kim bilir. Tek bildiğim, bu şeyi içimde istemediğimdi. Onu vücuduma yerleştirmelerine *izin veremezdim*.

“Bu defaki çok cesur. Onunla baş etmek zor olacak.”

“Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin. Onlara karşı son derece nazik davranıyorsun.”

Ben odadan dışarı çıkarılırken onlar da arkamdan gülüşüyorlardı. Ve bildiğim tek bir şey varsa, o da bu adamın nezaketle en ufak bir ilgisinin olmadığıydı.

Boynumu uzatıp koridorda ne tarafa ilerlediğimizi görmeye çalıştım ama ben buradan çıkacak bir yol ararken etrafımdaki her şey de son derece bulanık görünüyordu. Uzun bir süre sonra sola döndük ve çok geçmeden durduk.

Beni; insana televizyonda gördüğü hastanelerin acil servis girişlerindeki kapıları anımsatan döner kapılardan geçirdiler. Girdiğimiz oda da bir ameliyathane kadar steril ve soğuktu.

Sedyeyi odanın ortasına, insanı kör edecek kadar parlak olan ışıkların altına çektiler. Burada başka önlüklüler de vardı. Etrafa göz atarken sağ tarafımda oldukça büyük, dikdörtgen bir pencere olduğunu gördüm. Ardında da yine önlüklülerden ve hatta sivil giyimli, son derece sıradan görünümlü insanlardan oluşan bir kalabalık vardı.

Hepsi de meraklı gözlerle, sirkteki bir ucubeyi izlercesine camdan bana bakıyorlardı. Ve sanırım, onlar için ben bundan ibarettim. Başımı endişe içinde çevirerek etrafımda ne var ne yok görmeye çalışıyor, umutsuzca bir kaçış yolu arıyordum.

Sonra beni inceleyen önlüklüye döndüm. Yaşlıydı. Gördüğüm tüm enkros çalışanlarından daha yaşlı. Saçları o kadar beyaz ve seyrekli ki neredeyse şeffaf denebilecek kafa derisini rahatlıkla görebiliyordum.

Koluma dokunan eli soğuktu. Sanki dokumu ve yoğunluğumu anlamaya çalışırcasına etimi biraz sıkıttı.

Dehşet içindeydim, kalbim sıkışıyordu ve... ve sonra başka bir şey oldu. Başka bir duygu artarak içimi kaplamaya başladı. Önce zihnimi dışlayan bir ağrıyken, giderek boğazıma saplanan bir çiviye dönüşen bir duygu. Endişe. Basit ve saf. Ama benden gelmiyordu... *benimle en ufak bir ilgisi yoktu.*

Birdenbire başlayan bu duygu sağanağı, vücudumdaki her bir sinir hücrelerini alt ediyor, sarsıyor, patlayacak noktaya getiriyordu.

Adı, derin bir nefes gibi içimi titretti. *Cassian*. Yakınlardaydı. Hissettiği endişe ve kaygı tüylerimi diken diken ediyor, vücudumu sıtmaya tutulmuş gibi bir üşütüp bir yakıyordu. Geliyorlar mıydı? Bu olasılık bile beni canlandırmaya yetmişti. Artık kendimi bu sedyeye bağlanmış yapayalnız ve sefil biri olarak görmüyordum.

Yeni bir enerjiyle, üzerimdeki yaşlı adama ve hiçbir şeyin gözden kaçmasına izin vermeyen o ışıkla kötücül bir şekilde parlayan neştere odaklanmıştım. Boynumda gezinen eldivenli eli tüylerimi diken diken ediyordu.

“Şimdi,” diye mırıldandı, “bir bakalım.” Parmakları başımı çevirip saçlarımın arasında dolandıktan sonra kulağımın üzerinde durdu.

Karşı koymaya çalışıyor, başımı diğer tarafa çeviriyordum ama alnımdaki kayışı daha da sıkarak canımı yakıyor ve elleriyle yeniden olması gerektiği konuma getirmeye çalışıyorlardı.

Yaşlı adamın, saçlarımın arasında dolaşan eli giderek sertleşmeye başlamıştı... bir şeyler arıyor gibiydi. “Burası mükemmel görünüyor,” dedi sonunda.

Arkasındaki iki önlüklü de bizi izliyor, onun nasıl çalıştığını gözlemlemeye çalışıyorlardı. Yaşlı adam omzunun üzerinden onlara baktı, her hareketi sabırsız ve sinirliydi. “Jenkins?”

“Evet, Doktor,” diye yanıtladı bir ses, mutlak bir itaatle.

Yüksek bir ses her yanı sarmıştı; kızgın, canlı ve tehditkâr bir ses. Başımı kımıldatmadığım için gözlerim delice dönüp durarak bunun ne olduğunu görmeye çalışıyordu.

Jenkins, elinde bir tıraş makinesiyle doktorun yanında belirdi.

Makinenin soğuk yüzü başıma değince, ağzımı mühürleyen bandın izin verdiği ölçüde inledim; kulağımın hemen üzerindeydi. Ve göz açıp kapayıncaya kadar, ufak bir alanı tamamen tıraş ettiler. Bir tutam kızıl-altın tüy, gözlerimin önünden uçup gitti. Cihaz kapatılınca, etraf da sessizliğe büründü.

“İşte.” Doktor, gözlüklerini yüzüne daha da yaklaştırmıştı.

Jenkins tıraş makinesini alıp hızla yana çekilip görüş alanımdan çıktı. Döndüğünde elinde, ucunda gazlı bez olan bir pens vardı. Pamuklu bez, bir çeşit yağ nedeniyle sarı turuncu bir renge bürünmüştü. “Buyrun, Doktor.”

Doktor pensi alıp gazlı bezi başıma yaklaştırdı.

Olduğum yere sinmiştim; bunun ne olduğunu bilmesem de kendimi olası bir soruna karşı hazırlıyordum. O sırada bez tenime değdi; ıslak ve soğuktu ama acı hissetmedim. Doktor başımın tüysüz kalan bölgesini onunla birkaç kez sildi.

“Hazır sayılır.” Pensi geri verdikten sonra elinde neşteriyle yeniden görüş alanıma girdi. Burnumdan derin bir nefes aldım; o ise konuşmuyor, yalnızca kaşlarını çatarak başıma odaklanıyordu.

“Bu biraz acıtacak.” Gözleri birden benimkilerle buluştu ve kısa bir süre öylece kaldı, onu anlayabildiğimi düşünüyor mudur diye merak ediyordum.

Başımı sedyeye sabitleyen kayışa kafa tutarak boynumu uzatmaya çalıştım.

“Hareket edersen daha çok canın yanar.” O buz gibi gözlerini gözlerime dikince fark ettim. Onu anladığımı düşünmüyor, biliyordu. Ve bu, onu benim gözümde daha da korkunç bir canavar haline getirmekten başka bir işe yaramadı. Yenilgi hissi her yanıma sarıyordu.

Başını salladı, sedyede daha fazla kıvıldamayacağıma ikna olmuş gibi görünüyordu. Haklıydı da. İstedğim son şey boğazımı kesmesi ya da kulağımın bir kısmını koparmasıydı.

Bıçak giderek yaklaşıyordu.

O sırada nefesimi tuttum ve kendi kendime, birazdan o döner kapıların açılacağını ve içeri Will, Cassian ve Tamra üçlüsünün gireceğini söyledim. Odadaki kontrolü ele alıp beni bu sedyeye yapıştıran bağlardan kurtaracaklarını. Will’in kolları bedenimi saracak, dudakları benimkilerle buluşacaktı.

Böyle olmalıydı. Olması *gereken* buydu.

Ama olmadı.

Doktor bıçağı başıma sertçe basturarak beni kesmeye başladı ve dokunun altına kadar indi. İlk kan saçlarımın arasından yavaş yavaş sızmaya başladı. Bağırmaaya çalışıyordum ama bant, çığlıklarımı boğuk mırıltılara dönüştürüyordu. Boğazımı yakan ve otomatik savunma refleksimin bir parçası olan alevler şu anda son derece işlevsizdi. Burun deliklerimden duman çıkmaya başladı.

Bıçak başımda bir yarık oluşturunuyordu. Bunun sadece saniyeler sürdüğünü bilsem de bana sonsuz bir zaman dilimi gibi geldi. Tıpkı buradaki diğer şeyler gibi, neşterin baskısı da sonsuzluğa uzanır gibiydi.

Doğrulduğu sırada doktora baktım; parmakları, sahip olduğum mirası gözler önüne seren mor kanıma bulanmış ve ışıkların altında parıldayan gümüş neşterin etrafına dolanmıştı. Sonra hızlıca neşteri elinden bırakıp ufak bir tüp aldı ve onu sızlayan yarama dayayıp kanımı toplamaya başladı.

“Tek damlası bile ziyan olmamalı,” diye mırıldanıyordu.

Bu iş bitince, Jenkins ona yeni bir şey uzattı. Tırnağım kadar ufak, metal bir disk.

Doktor bu kez daha yavaş ve dikkatli hareket ediyor, bu küçük diski taşıırken oldukça özenli görünüyordu. Hareketlerinden bunu daha önce defalarca yaptığını anlayabiliyorsunuz. Babamın da bu

sedyede, üzerinde metal bir diskle yatıp yatmadığını düşünmekten kendimi alamıyordum.

Birdenbire, hissettiğim panik daha sakin bir şeye dönüştü. Kendimi tuhaf bir şekilde rahatlamış hissediyordum. Sanki Cassian yanımdaymış ve kulağıma beni cesaretlendirecek şeyler fısıldıyormuş gibi.

Bu şeyi vücuduma yerleştirmelerine izin veremeyeceğimi biliyordum. Bir kez daha karşı koymaya, onlara engel olmaya çalıştım ama bu bağlardan kurtulmanın yolu yoktu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Çırpınarak deri kayışlardan sıyrılmayı denedim. Doktorun lastik eldivenli dokunuşu, kafatasımı sıkıyordu. İnledim; burun deliklerim, doktor yarığı daha da genişletip metal diski yerleştirmeye hazırlanırken verdiğim dumanlı nefeslerle bir genişleyip bir daralıyordu. Ufak metal diski, başımda açtığı yarığa yaklaştıncaya gözden kaybettim.

O sırada birden ışıklar yanıp sönmeye başladı. Kaşlarını çatan doktor başını kaldırmış bakmıyor, anlaşılabilir bir şeyler mırıldanan Jenkins de aynı şekilde ona eşlik ediyordu.

Ve kesilen elektriklerle birlikte karanlığa gömüldük.

Karanlık oldukça kısa, tam olarak sadece önlüklülerden birinin bir küfür savurmasına izin verecek kadar sürmüştü. Ama yine de bu süre, enkrosun gerildiğini anlamama yetecek kadar uzundu.

Odaya bir korku hâkim olmuştu. Jeneratörlü lambalar devreye girince her yer donuk, kırmızı bir renge büründü; bana kanı hatırlatan bir renge. İnsan kanını elbette. Her yer renklenmiş, çalışanların önlükleri pembeleşmişti. Yüzleriye şeytani bir kırmızıya boyanmıştı.

“Ne... neler oluyor?” diye sordu Jenkins fısıltıyla.

Doktor başını iki yana salladı. “Muhtemelen tatbikattır...”

“Ve kimse de bize haber vermedi, öyle mi?”

Doktor kaşlarını çattı, bir çift tırtıla benzeyen kaşlarının bu haline bakarak onun da buna pek inanmadığını söyleyebilirdim. Neler olduğuna dair bir fikri yoktu.

Yeniden başını salladı. “Eminim ki bir çeşit deneme yapıyorlardır ya da...”

Tiz ve tekdüze bir ses, kulaklarımızı tırmalamaya başladı.

Jenkins nefes nefese konuştu. “Alarm çalıyor!”

Doktorun gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. “Olamaz.”

Telaşla koşturmaya başlayınca o hengâmede masalardan birini devirerek aletlerin yere saçılmasına sebep oldular. Beni de sedyeye bağlı olarak bıraktılar. Endişeli sesleri giderek benden uzaklaşıyor, koridorda başka seslere karışıyordu. Birden başımı bile çeviremez halde sedyeye bağlı ve yapayalnız kalmıştım.

Harika.

Kısa bir süre sonra seslerini bile duyamaz oldum. Sadece siren gürültüsü vardı. Derken bir operatör devreye girip durmaksızın devam eden o acı sesin arasından konuşmaya başladı. *Tüm personelin merdivenleri kullanarak tesisi terk etmesi ve dikkatli olması gerekmektedir.*

Bağlardan kurtulmaya çalışıyordum ama bu mümkün değildi. Gözlerimi cam odaya, az önce seyircilerin durduğu yere çevirdim. Bomboştı. Sandalyelerin çoğu devrilmiş, kapısı ise açık bırakılmıştı. Kışkırtıcı derecede yakınımda olsa da oraya ulaşamıyordum.

Siren gürültüsünün arasında başka bir ses duyunca ayak sesleri olduğunu düşünerek dinlemeye koyuldum. Arkamdaki döner kapıdan boğuk bir ses gelmişti; bir el kapıyı açmaya çalışıyor gibiydi. Sonra da menteşelerin gıcirtısı duyuldu.

Biri içeri girmişti. Nefesimi tuttum, umut etmekten korkuyordum...

“Jacinda?”

Will'in sesini duyduğum anda fark ettiğim ilk şey ne kadar korkmuş olduğuydu, sonra yüzümü göremediğini fark ettim. Sessizce yatıyordum, öldüğümü düşünüyormuydum. Hayatta olduğumu anlasın diye ağızımdaki banda rağmen inledim ve çırpındım.

Bunu görünce önüme geldi, arkasında da Tamra ve Cassian vardı. Yalnızca kız kardeşim drakiye dönüşmüştü.

Hissettiğim rahatlığa karşı koymayı bırakınca Cassian'ın ılık rahatlığı da üzerime hücum etti ve ikiye katlanan bu duygu bedenimi ele geçirince, kendimi sedyeye bırakıverdim.

"Jacinda!" Will oradaydı ve sıcaklığıyla beni ısıtıyordu. Görüşmeyeli o kadar da uzun bir zaman olmamasına rağmen onu ilk kez görüyordum gibiydim ve gözlerim, daha önce hiç hissetmediğim bir açlıkla onu yiyip bitiriyordu. Bu cehennemde sıkışıp kalana kadar hissetmediğim bir açlıkla.

Cassian ve Tamra diğer bağları çözmeye çalışırken, Will de ağızımdaki bandı çıkardı. O anki acıyla hafifçe inlesem de aslında bunu o kadar da önemsemiyordum. Artık özgürdüm. Ve bundan böyle hiçbir şeye eskisi gibi bakmayacak, her şeyin ve herkesin kıymetini bilecektim.

Will ürkererek geri çekilip başparmağını çatlamış dudaklarımda gezdirdi ve hararetle birkaç öpücük kondurduktan sonra yüzümü ellerinin arasına aldı. Hem bir şeyler arıyormuş hem de özlemiş gibi bakıyordu. Işıldayan gözleri kana bulanmış saçlarıma takılınca, eğilip yarama yakından baktı. "Sana ne yaptılar böyle? İyi misin?"

"O kadar da derin bir şey değil. İyiyim," dedim ama elbette beni anlayamadığını biliyordum. Ne de olsa hâlâ draki dilinde konuşuyordum.

"İyiymiş," diye cevapladı Cassian benim yerime. Koyu mor gözleri beni süzerken karanlık silüeti de kızıl ışığın altında parlıyordu. "Çabuk olun. Ayağa kalkabiliyor mu bakalım."

Will'in gözlerinde bir ıslık gördüm; Cassian'ın ses tonundan öğrendiğini gösteren anlık bir kıvılcım. Her zamanki gibi prensi oynamasından.

Ardından hızlı hareketlerle son bağımlı da çözdü. Saniyeler içinde serbest kalıp sedyeden kurtulmuş ve kendimi Will'in kollarında bulmuştum.

Sonra Tamra'nın. Beni, sahip olduğunu bile bilmediğim bir kuvvetle sıkıca sardı. Bir adım geri çekilerek bana baktı. "Sanırım bu, hayatımın en berbat günüydü."

Kendi günümün nasıl geçtiği aklıma gelince az kalsın gülecektim.

Cassian da beni seyrediyor ama sarılmak için harekete geçmiyordu. Sert bir maske takmış gibi görünen yüzü bana, bu noktaya gelene kadar yaşadığımız şeyleri hatırlatıyordu. Buraya Miram'ı kurtarmaya gelmiş, bağlanmış, iki drakinin arasında olabilecek en yüksek yakınlığa erişmiş ve aramızda duygusal bir kanal oluşturmuş olsak da... gerçekten *birlikte* değildik.

En azından onun istediği şekilde.

Cassian'a bakarken her şey yeniden gözlerimin önünden geçti. Ben Will'i seçmiştim. Onun yerine. Sürünün yerine.

Cassian'ın bir Will'e bir bana bakarken hissettiği tiksinti, canlı bir şeymiş gibi tüm bedenimde geziniyordu sanki. Koyu renk gözlerinden mor kıvılcımlar çıkıyor, dikey göz bebekleri titreşiyordu. Gözlerini kapayıp açtığında o kıvgınlık yok oldu ama ben, içinde bir yerlerde bunu hâlâ hissettiğini biliyordum. Çünkü ben de hissediyordum.

"Miram nerede?" diye sordu, şimdi buraya geliş amacımızla ilgileniyordu.

Ben de yeniden göreve odaklanmışım, sorusunu bir baş hareketiyle cevapladım. "Beni izleyin."

Döner kapılardan hızla geçerken Tamra'nın eserini gördüğüm an donakaldım. Yarattığı sis, yerlere serilmiş enkros çalışanlarının üzerinde süzülüyordu. Yerde yalnızca altı ya da yedi kişi vardı; dışarı çıkmayı beceremeyenler.

Ona baktığımda görünce omuz silkti; parıldayan kanatlarının uçları, omuzlarının üzerinde sallanıp duruyordu. İlerlemeye devam ettim, yerde yatan bedenlerin arasından geçerek onları kesintisiz olarak devam eden alarmlara ve tüm personelin tesisi boşaltmasını söyleyen sese doğru götürüyordum.

Uzaktan gelen koşma seslerini duyunca dikkat kesildim. Belli ki Tamra'nın sisi, tesisin her köşesini etki altına almayı başaramamıştı.

Ayak seslerinin yankısı giderek kaybolunca, kalan son çalışanın da kaçmayı başardığını düşündüm.

Başka kimseyi görmedik. Bense bir yandan, tüm drakilerin hâlâ hücrelerinde olduğunu ve kimsenin kaçarken onları götürmediğini ümit ediyordum. Sonuçta kimse benimle ilgilenmek zahmetinde bulunmamıştı.

Hapishane kanadına varınca rahatladım. Hâlâ oradaydılar. Kimi ayakta bekliyor, kimi ufacık hücresinde volta atıyordu ama hepsinin alarmı duyunca ödünün koptuğunu söyleyebilirdim. İçeri girdiğimiz an hepsi birden ürkek gözlerle bizi izlemeye başladı.

Cassian koşarak Miram'ın hücreesine gidip kocaman elini sanki ona dokunabilecekmis gibi organik cam bariyere dayadı.

Ben de tüm monitörlerin ve cihazların bulunduğu gözlem masasına gidip hücrelerin kapılarını nasıl açabileceğimi aramaya başladım.

Tamra ise hücrelerin arasındaki koridorda dolanıyor, diğer drakileri inceliyordu. Lia'nın hücreesine gelince durdu. Bu benim de onu ilk görüşümdü; küçücük bir kız, gördüğüm en küçük draki. Tamra da onu görünce, bu kadar genç birinin burada olmasından irkilerek bir adım geri çekildi.

“Jacinda, sanırım buldum.” Will’in sesini duyunca ona döndüm. Her biri numaralandırılmış bir sıra düğmeyi gösteriyordu. Üç numaralı olanı kaldırıncı Cassian’ın önünde durduğu hücrenin kapısı kayarak açıldı.

Miram’ın hıçkırarak çıkıp Cassian’ın kollarına atıldığını görünce üzerimden büyük bir yük kalktı. Cassian’ın mutluluğu beni de ele geçiriyordu. Miram’ı sağ salım bulmanın onda uyandırdığı sevinçten etkilenmemek imkânsızdı.

“Jacinda.”

Tamra’ya döndüm. Yüzü bana dönük olsa da omzunun üzerinden Lia’nın hücreğini işaret ediyordu. Buz rengi gözlerindeki mesaj açıktı; kızı serbest bırakmak istiyordu.

Ama ben daha fazlasını yapacaktım. Başımı bir defa sallayarak iki elimi de kullanıp tüm düğmeleri kaldırdım. Ve bütün hücreler açıldı.

Kimse davet beklemedi ve tüm drakiler aynı anda hücrelerinden çıktı. Birçoğu tek bir kelime bile etmeden yanımızdan uçup gitti, kaçmaktan başka bir şey düşünmüyorlardı. Roc olduğunu sandığım bir oniks, teşekkürlerini belirtmek için göz kırıp başını sallayarak yanımızdan geçti.

Lia ise oyalanıyor, kocaman mavi gözlerini bir Tamra’ya bir bana çevirirken ne yapacağım bilemiyor gibi bakıyordu.

Düğmelerin bulunduğu panelden uzaklaşarak ona doğru yürüdüm. “Hadi gel, bizimle kalmahsın.” Bunu söyleyeceğimi, sözcükler dudaklarımdan dökülene dek ben bile bilmiyordum. Ama benim için bunun tartışılacak hiçbir yanı yoktu, elbette ki onu bir başına bırakamazdım.

Birden, hoparlörlerden duyulan ses değişip yeni bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Dikkat dikkat. Derhal merdiven boşluğuna çekilin. Operasyon Lilith beş dakika içinde başlayacaktır.

Operasyon Lilith mi? Enkros çalışanları tesisi güvenli bir şekilde terk etmeyi başarmış ve B planına geçmiş olmalıydı. Ve bu plan her ne olursa olsun, bizim için iyi bir şey olmayacağı kesindi.

“Artık buradan çıkmalıyız,” dedi Will.

Ben de başımı sallayarak ona hak verdim ve hepimiz kapılara doğru ilerlemeye koyulduk. Kimse asansörü kullanmadığına göre bir bildikleri vardır diye düşünerek merdivenleri tercih edecektik. Ayrıca asansör çalışıyor olsa bile, acil bir durumda onu kullanmak pek de akıllıca olmazdı. Elektrik kesilirse içeride sıkışıp kalabilirdik.

“Durun!”

Hepimiz durup kontrol paneline giden Lia’yı izlemeye başladık. Düğmelere yönelmeden önce uzunca bir süre boş hücrelere baktı.

“Haydi!” diye bağırdım söz konusu beş dakikanın çoktan tükenmeye başladığını düşünerek.

Başımı kendinden emin bir şekilde, bir karara varmış gibi sallayarak düğmelerden birine bastı.

Bu dokunuşla hücrelerin arka duvarları açılıp simülasyon ormanın canlı yeşilleri gözler önüne serildi.

Hızla öne atıldım. “Ne yapıyorsun sen?”

Bileğimi tutarak düğmeye yeniden basıp duvarı kapamama, bizi o dünyadan, *ondan* korumama engel oldu.

“Onu burada bırakamayız,” dedi kendinden emin bir şekilde. Az’inkilere benzeyen kocaman gözleri bana, *içime* bakıyor, beni etkilemek için ne söylemesi gerektiğini biliyor gibi görünüyordu.

“Bizi öldürür.” Bunu söylerken bile doğru olduğundan pek emin değildim. Serbest kalınca aklına geleceğimizi hiç sanmıyordum.

Lia benimle aynı fikirde olmadığını gösterircesine başını salladı. “Hiç sanmam. O da tıpkı bizim gibi kaçmaya odaklanacaktır.”

Başımı eğip onu süzmeye başladım. Onun yaşında birinden beklenmeyecek kadar akıllıydı.

Miram hararetle Cassian’ın kulağına fısıldadı. “O tam bir kaçık.”

“Neden bahsediyor?” diye sordu Cassian.

“Orada bir draki daha var...” Bir an sustum. Lia’nın, hissettiği duygu yoğunluğuyla titreşen dikey göz bebeklerine bakıyordum. Griye yardım etmeye kararlıydı... ve benim de ondan farklı düşündüğüm söylenemezdi.

O da tıpkı diğerleri gibi, burada tutsak olmayı hak etmiyordu. Benim gibi.

Capcanlı görünen yeşil alana baktım; bu steril ve soğuk yer altı dünyasından çok ama çok farklı görünüyordu.

“Jacinda.” Will kolumu çekti. “Gitmemiz gerek.”

“Tamam,” dedim. “O, kapıların açık olduğunu fark etmeden buradan gidelim.”

Odayı terk ettik. Kimse daha fazla soru sormadı, nihayet planladığımız kaçış gerçekleştirecek olmak herkes için yeterli olmuş gibi görünüyordu. Göz ucuyla Cassian’a baktım, bir kolunu Miram’a dolamış koşuyordu. Onu yeniden kaybetmekten korkuyormuş gibiydi.

O sırada korkunç bir feryat duyuldu. Bu sesi tanıyordum. İlk duyduğum ve öleceğimi düşündüğüm anın üzerinden yalnızca saatler mi geçmişti?

Gri artık özgürdü.

“Bu taraftan!” Will’e, bu tuhaf sesin karşı karşıya gelmek isteyeceğimiz bir yaratıktan çıktığını söylememize gerek yoktu.

Başka bir koridora geçtik; koşan ayaklarımız ve ayakkabılarımız zemini dövüyordu. Tamra’ya baktım. Beyaz saçları, her yanı saran

kırmızı acil durum ışığının altında kızıla boyanmıştı. Tıpkı eskiden olduğu gibi. Benim olduğum gibi.

Önümüzde açık bir eşik, hemen ilerisinde ise bir dizi beton basamak vardı.

“Merdivenler,” diye bağırdı Tamra, yüzünde kocaman bir gülümseme ile. Onu bu maceraya atılmaya ikna ettiğimden beri yüzünde gördüğüm ilk tebessümdü bu.

Ben de gülümsedim. Neredeyse varmış, başarmıştık.

Derken alarm kesildi, tavandan yankılanan hoparlör sesleri de. Ürkütücü bir sessizlik her yanımızı sarmış, ilk basamağa adım atmak üzereyken tek duyduğumuz şey kalp atışlarımız olmuştu. Özgürlüğümüze giden ilk basamağa.

Birdenbire sessizliğe dalmak hepimizi ağır çekimde hareket etmeye, donup kalmaya itmişti. Neler olduğunu anlayamayarak etrafıma bakınıyordum.

Bir hata yapmıştık. Devasa bir çelik kapı önümüze inerek merdivenleri arkasına aldı.

Ve bizi oraya hapsetti.

Sanırım bir süre hiçbirimiz konuşmadık ama bu yalnızca otuz saniye kadar sürdü. Hepimiz şaşkınlıkla biraz önce merdivenlerin durduğu yere bakıyorduk. Bizi buradan kurtarması gereken merdivenlerin olduğu yere.

“Asansör nerede?” dedi Tamra pat diye. Olduğu yerde dönüp duruyor, sanki bir anda asansörü görebilecekmiş gibi etrafa bakınıyordu.

Meğer hepimizin bunu duymaya ihtiyacı varmış. Tamra’yı duyduktan sonra, buradan çıkmamızın bir yolu daha olduğunu hatırlamıştık. Riskli ya da değil, bir asansör bulup içine dalmak şu anda tek şansımızdı.

Geniş koridorlarda hızla ilerlemeye başladık. Kırmızıya boyanan duvarlara yansıyan gölgelerimiz karanlık ve akışkan bir maddeye benziyordu. Drakiler ve insanlar. Bu bileşim içimi ürpertiyordu; özellikle de ikisinin birbirine kesinlikle karışmaması gerektiği böylesi bir ortamdayken.

Sonra kendimi suçlu hissetmeye başladım çünkü ben, ne olduğumu biliyordum. Will’in ne olmadığını da. Ve bunun bir önemi olmadığına karar vermiştim. Böyle düşünüyordum.

Bu düşünceden kurtulmak ister gibi başımı sallayarak önümdeki yola odaklandım; ayaklarımdan çıkan ses, arkamdan gelen fısıltıları

bastırıyordu. Beş dakikamızın artık dolmak üzere olduğunu söyleyen sesi.

Nihayet asansörü görünce durduk. Kapı kapalıydı, gümüş paneller kımıldamıyordu. Will iki def, sertçe düğmelere bastı ama hiçbir değişiklik olmadı, hiçbir ışık yanmadı. Asansörün çalıştığına dair en ufak bir belirti yoktu.

Cassian öfkeyle, "Tüm binayı tecrit altına aldılar," dedi.

"O ne demek şimdi? Ne demek istedin?" Tamra aklını kaybetmişçesine bize bakıyordu. "Buradan çıkamaz mıyız yani? Sonsuza kadar burada mı kalacağız?"

"Ters giden bir şey olduğunda, mesela bizim içeri sızmamız gibi, her şeyi kapamak gibi bir önlem almış olmalılar," dedi Will. Tamra'yı anlayamasa da, ne dediğini tahmin etmiş olmalıydı.

"Buraya sıkışıp kaldık mı yani?" diye sordum başımı sallayarak, buna inanmayı reddediyordum. "Ne zamana kadar?"

"Herhangi birimizin kaçması riskini göze almayacaklardır," dedi Lia.

Sinirle hırladım. Gri için geri dönmeye hiç kalkışmamalıydık. Bunu yapmasak, biz de şu anda muhtemelen evlerine doğru uçmakta olan diğer drakiler gibi buradan kurtulmuş olacaktık. Yolumuza devam etmiş olsaydık, biz de özgür olacaktık. Oysa şimdi buraya tıklıp kalmıştık. Hem de *onunla*.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, sanki o arkamdaymış gibi ürperdim. Kaldığımız yerden devam edecektik gibi. Ama hepsi sadece benim zihnimdeydi. Arkamızda kıvrıla boyanmış puslu bir koridor dışında hiçbir şey yoktu ve dönünce, Lia ile göz göze geldim.

O da özür diler gibi hafifçe omuz silkti, zihnimi mükemmel bir şekilde okuyordu. *Evet*. Şimdi griyi kurtarmak için o düğmeye basmamış olmayı diliyor gibiydi.

Ağzımı açtım, diğerlerini tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuz konusunda uyarmam gerektiğine karar vermiştim. İki metrelik, tek bir temasta birini paramparça edebilecek güçte gri bir draki. En ufak bir dokunuşta kolunuzu ya da bacağınızı kaybedebilirsiniz.

Ama ondan önce, başka bir tehlikeyle karşı karşıya kaldık.

Tavanın kenarlarını süsleyen ince borular canlanıp bir sis yaymaya ve fiskiyelerinkine benzer bir tıs sesi çıkarmaya başladı.

Will sert bir ses tonuyla, boruları göstererek bağırdı. "Tesisleri gaza boğuyorlar!"

"Ne gazı?" diye hırladım Will beni anlayamayacak olsa da. Her yanı sarmaya başlayan sisi izlerken beynim de harıl harıl çalışmaya devam ediyordu. Enkrosun bizi öldüreceğini sanmıyordum, sonuçta onlar için hayattayken değerliydik.

Cassian gözlerini kısıp borulardan sızan gaza bakarak başını salladı. "Bilemiyorum... belki de bizi bayıltacak bir şeydir."

Ben de başımı sallayarak onu onayladım. Bu, ölümcül bir gaz yayarak tutsak olan tüm drakileri öldürmelerinden daha olasıydı. Çünkü böyle yapmak, deneylerini sonlandıramadan, sahip oldukları tüm koleksiyonu kaybetmeleri anlamına gelirdi.

Tamra, birdenbire çalışmaya başlayacakmış gibi asansörün düğmelerine saldırmaya devam ediyordu. "Her neyse, buradan kurtulmayı başaramazsak hepimizi mahvedeceği kesin!"

Lia kollarını bedenine doladı ve bacakları aniden, bedeninin ağırlığını taşıyamayacak kadar güçsüzleşmiş gibi duvara yaslandı. "Özür dilerim. Kaçamayacağız, değil mi?" diye fısıldadı başını iki yana sallayıp mavi gölgeli siyah saçlarını küçük omuzlarına savurarak.

Ve o anda bu küçük, savunmasız kızın görüntüsü içimde bir yerlere dokundu.

Onun burada olmaması gerekiyordu. Hiçbirimiz burada olmamalıydık.

Biri iç organlarımı eline almış sıkıyordu sanki. Dört parmağımı göğsüme bastırdım ama hiçbir işe yaramıyordu. Acım dinmedi. Derin bir nefes alıp kendi kendimi susturur gibi tuttum. Koridorun tavanına doğru yükselen dumanlara bakıyordum. Eninde sonunda bu dumanlar aşağı, üzerimize gelecek ve hepimizi etkisi altına alıp her ne işe yarıyorsa onu yapacaktı. Birden üzerime tuhaf bir sükûnet çöktü. Göğsümdeki elimi çekip bunun her şeyin sonu olabileceğini düşünerek önce kız kardeşime, sonra Cassian ve Will'e baktım. *Ve eğer haklıysam, son nefesimi verirken kendimi kimin kollarına bırakmak istediğimi biliyorum.*

O sırada Will, aklımı okurmuş gibi bana bakıp yeniden o duman püskürten borulara dönmeden önce, uzunca bir süre öylece kaldı. Onun da burada, bizimle birlikte olduğunu öğrenince Will'e neler yapacaklarını düşündüğümde tüm vücudum ürperiyordu. Eğer onun gerçekten kendileri gibi olmadığını anlarlarsa; ne insan ne de draki, ikisinin arasında bir şey olduğunu anlarlarsa...

Bunu düşünmek bile fiziksel bir acı duymama sebep oluyordu. Derin bir nefes aldım. Cassian'ı hissediyor olsam da, istediğim Will'di.

Ona doğru bir adım attım. Hâlâ bizi kurtaracak bir şey bulmaya kararlı bir şekilde boruları incelemekle meşguldü, gazın bize zarar vermesini engelleyecek bir yol aradığından şüphem yoktu ama bu imkânsızdı. Zaman geçiyordu ve ben son dakikalarımı harcamak istemiyordum.

Yüzüne dokundum, parmaklarımla çenesini tutup bana bakmasını sağlamaya çalışıyordum. Konuşamazdık. Çünkü ben yeniden insana dönüşemezdim. En güçlü olduğum formda kalmam gerekiyordu ve benim için bu, draki olmak demektir. Ama beni kalbiyle görmesini, duymasını sağlayabilirdim.

Gözleri hem kararlı hem de endişeliydi; bir şeyler yapmak ve bizi kurtarmak aşkıyla ışıldıyorlardı. Beni. Kendinden çok benim için endişelendiğini biliyordum. Çünkü bu tam da ondan, Will'den beklenecek bir hareketti. İyi, değer veren, fedakâr Will'den. Ve tüm bunlar, onu buraya, kendi dünyama sürüklediğim için kendimi berbat hissetmeme yol açıyordu.

Gülümseyerek başparmağımı dudaklarında gezdirdim. Ela gözlerinde beni anladığını gösteren, parıldayan bir şeyler vardı. Sonra başını eğip beni hızlıca öptü.

Kendi kendime, yolun sonuna gelmiş olsak bile, bunun çok da kötü bir bitiş olmadığını söylüyordum. Parmaklarımı ensesinde gezdirip benimkinden çok daha soğuk olan o yumuşak tenini okşadım, etrafımızda bizi izleyen birilerinin olması umurumda bile değildi. Onları görmezden geliyor ve yalnızca Will'e odaklanıyordum. Buna. Hiçbir şeyin bunu elimden almasına izin vermeyecektim.

Dudakları da soğuktu. Benimkilere dokunurken ne kadar kuru ve buz gibi soğuk olduklarını fark edebiliyordum ama bu beni ürkütmeye yetmezdi. Farklılıklarımız, benim ne olduğum, onun ne olduğu, ne olmadığımız... Hiçbirinin önemi yoktu artık.

İçimden bir öfke yükseliyordu, tiksinti... göğsümde ise belli belirsiz bir ağrı başlamıştı. Will'e, onun tadına odaklanmaya çalıştım. Bunu yapmak hiç bu kadar zor gelmemişti. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım o ağrı giderek artıp daha da can yakıcı bir hale geliyor, şiddetleniyordu. Yeniden göğsümü ovmaya başlayarak geri çekildim.

"Ne oldu?" diye sordu endişeyle.

Başımı iki yana salladım, afallamış gibiydim. Derin bir nefes aldım. Acı. Hissettiğim rahatsızlık, aniden bir yumrukla birleşmişti sanki. Gözlerimi kırptırıp etrafımdaki bu kızıl dünyaya bakınca birkaç metre ötede duran Cassian'ın tamamen dönüşmüş olduğunu gördüm.

Eklemleri mor kanın ısıltısıyla renklenene dek duvarı yumrukladı. Beton duvarın, darbelerinin etkisiyle parçalanıp ayaklarının dibine düştüğünü görünce ürkerek geri çekildim. Cassian'm ne kadar güçlü olduğunu hep biliyordum. Oniks drakilerinin en temel özelliği idi bu. Babamın da.

Ama onu böyle görmek, bunları *hissetmek*...

Yumruklarımı sıkıp sıkıp bırakıyor, kemiklerime kadar hissettiğim bu acıdan kurtulmaya çalışıyordum ama öfkesi zehirli bir sıvı gibi içime işlemeye devam ediyordu. Bir an için bunun sebebinin Will ve ben olduğumuzu düşündüm... ikimizi öpüşürken görmesi olduğunu. Ben seçimimi yapmıştım, evet ama bu Cassian'ı üzmem istediğim anlamına gelmiyordu. Özellikle de muhtemelen birlikte geçirdiğimiz son anlarda. Ona acı çekertmek istemiyordum.

Kendi içimde daha da derinlere dalıp onu hissetmeye çalıştım... böylesine sinirlenmesine sebep olan şeyi bulmaya. Birdenbire mi sinirlenmişti yani? Miram yumruklarını sıkarak ona seslendi. Yüzünden ne kadar korktuğu anlaşıyordu ve ben, onun ağabeyini daha önce hiç bu kadar kontrolsüz görmediğine emindim. Cassian daima en sakin, güçlü ve kararlı olanımızdı.

O sırada düşündüğü tek şeyin buradan kaçıp canımızı kurtarmak olduğunu fark ettim.

Duvara saldırırken kasılan adalelerini, karanlık gecenin yansımaları gibi derisinde beliren kömür karası ısıltıları izliyordum.

Aklını kaybetmişçesine bir öfkeyle betonu yumrukluyordu. Belli ki bu yöntemin ne kadar aptalca olduğu umurunda bile değildi. Umutsuzluğu baña da geçmeye başlayınca yavaşça öne çıktım... bu deliliğine eşlik edecekmişim gibi.

Ama sonra silkelenip kendime geldim. İşler tam da bu noktada karşıyordu işte. Onun duygularını kendiminkinden ayırmakta.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım. "Duvarı kırıp dışarı çıkmazsın. Yer altındayız."

Yanına gitmek için hamle yapınca Will kolumu tutup beni geri çekti. Cassian'ın vahşi yumruklarından birinin bana çarpmasından korkmuş olmalıydı.

Öfkeyle kolumu kaldırdım. "Ne yapmayı planlıyorsun? Tünel mi kazacaksın?"

Ama bir an için bana baktıktan sonra işine döndü. Taşlardan kopan parçalar havada uçuşuyordu. Keskin kenarlı bir çakıl yanıma çarpınca yaraya elimle bastırdım. Yavaş yavaş aralanan beton, ardında kalan sıkı toprağı görmemize izin veriyordu artık. Bereketli, kil gibi kokan koyu kahverengi bir toprağı.

"Aynen öyle," dedi saldırısına ara vermeden.

Ve ne kadar ciddi olduğunu fark ettim.

Üzerimizden dökülen gaz, artık daha da yakınımızdaydı.

Hepimiz hafif hafif öksürmeye başladık. Elimle burnumun çevresindeki havayı dağıtmaya çalıştım, sanki bu dumanların etkisini yok edecekmiş gibi.

"Bunu yapabilir miyiz?" diye sordu Tamra. Ellerini, cevabın evet olması için dua edermiş gibi gergin bir şekilde önünde birleştirmişti.

"Bizi buradan kurtarabilecek biri varsa o da Cassian'dır," diye atıldı Miram. Korkusu, yerini ağabeyinin her şeyi yapabileceğine dair bir güvene bırakarak ortadan kaybolmuştu. Gözlerimi devirdim ve Cassian'ın bile bizi özgürlüğe götürecek bir yol bulamayacağı gerçeğini yüzüne vurmamak için, zor da olsa kendimi tuttum. Yerin metrelerce altındaydık.

"Ben yapabilirim," dedi Will alçak bir sesle. Söylenenleri anlamadığı halde neler konuştuğumuzu takip ediyor, dikkatle bizi izliyordu. Sonra yeniden söyledi. "Ben yapabilirim."

Onun ne kadar kararlı olduğunu duyunca Cassian duraksadı ve elini geri çekti, parçalanmış eklemlerinden damlayan yoğun kıvamlı kan, yerdeki karoları boyuyordu.

"Will," diye mırıldandığım an, ağzından çıkan şey normal bir konuşmadan çok bir homurtuya benzese de dönüp bana baktı. Ela gözlerindeki o bakışı bir saniye görmek bile yetmişti. Ne demek istediğini biliyordum. Bir kez daha, Corbin'le kavga ederken yaptığı şeyi yapıyor, toprağı istediğı gibi yönlendiriyordu.

"Geri çekil," dedi emredereesine.

Ve şaşırtıcı olsa da, Cassian onu dinledi.

Hepimiz, giderek daha da tehlikeli bir hal alan bu havayı *solunmamız* mümkünmüş gibi aralıklı ve küçük nefesler alıyorduk.

Will parçalanmış duvarın önünde duruyordu. Miram öksürmeye başlayınca, elleriyle ağzını kapadı. Hemen ardındansa Lia. Onların öksürükleri, olayı daha da gerçekçi bir hale getirmiş, çözümün daha da acil bulunması gerektiğine bir kanıt olmuştu âdeta. Cassian'ın Miram'ı kollarına alırken neler hissettiğini fark edince ürperdim. Ya yanılıyorsak? Ya bu gaz bizi öldürmek için salındıysa?

İki elin de kaldırıp önünde tutan Will duvara odaklanmıştı. Kocaman açılmış ellerine, avuçlarına bakarken Corbin'e saldırmadan önce sergilediğı o gücü yeniden ortaya koymasını, bir şeyler yapabilmesini diliyordum. Elleri titremeye başlamış olsa da hiçbir değişiklik yoktu. Oyulmuş duvar, hiçbir hareket belirtisi göstermiyordu.

Cassian bıkkınlıkla homurdandı.

Başımı salladım. Ne beklediğimi bilmiyordum. Mucizevi bir şeyler görmeyi mi? Daha fazlasını yapabileceğini mi? Kendi sürümün toprak drakisinin bile yapamadığı bir şeyi yapmasını mı? Saçmalık. Bu, kanat çıkarıp benimle birlikte uçabildiğı bir rüya değildi.

O sırada birdenbire son derece büyük bir gürültü koptu ve büyük bir toz bulutu, kısa bir süre için tüm görüş alanımı kapayarak içeri doldu. Bir an için bunun, üzerimizdeki borulardan gelen bir gaz bulutu olduğunu düşünmüştüm. Artık bizi yavaş yavaş zehirlenmekten vazgeçmiş olmaydılar.

Ama sonra bunun sadece duman değil bir enkaz olduğunu fark ettim. Vücudumun her yeri duvardan kopan parçalarla doluydu ve gözlerim yanıyordu.

Dönüp duvara bakınca sadece yıkılmakla kalmayıp üstüne bir de, yerini metrelerce derinlikte bir çukura bıraktığını gördüm.

Will başarmış, gerçekten de toprağa hükmederek bizi dışarı çıkaracak bir yol açmıştı. Tabii gerçek anlamda kaçabilmemiz için bunu birkaç kez daha yapması gerekiyordu.

"Bunu nasıl?.." O kadar şaşkındım ki cümlemi tamamlayamadım. Ve elbette tamamlayabilsem bile ne fark edecekti ki? Will beni anlayamazdı.

Ben afallamış bir şekilde ona bakarken göz göze geldik. Sorumu yüzümden anlamış olacak ki omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece yapabileceğimi biliyordum. Bir his... bir içgüdü."

"İyi iş," dedi Tamra takdir edercesine ve Will'in biraz önce yarattığı şekilsiz çukurun içine girdi. "Biraz daha yapabilir misin?" İleriye gösteriyordu.

Hepimiz sırayla duvarın içindeki oyuğa atlayarak onu takip ettik... ama bir şey beni durmaya itmiş, ensemdeki o ürpertici his geri dönmüştü. İnce tüylerim titreşip diken diken oluyordu. Dönüp arkamdaki koridora baktım.

Diğerlerinin Will'e bunu tekrar yapmasını, bize bir kaçış yolu yaratmasını söylediğini duyabiliyordum. Ama hepsini değil. İçlerinde Cassian yoktu.

Will onları dinleyince bir patlama daha gerçekleşti ve hepimiz sarsıldık, zeminden gelen titreşimler bacaklarımdan yukarı çıkıyordu. Büyük bir rüzgâr, toz ve enkaz dalgası beni sırtımdan vurdu. Yeniden dengemi sağlayıncaya kadar birkaç saniye sendeledim.

Hâlâ bırakıp kaçtığımız koridora bakıyor ve muhtemelen zehirli olan gazın içinde durmuş sağına bakan Cassian'ı izliyordum; belli bir noktaya bakıyor gibiydi. Öksürdü ve ağzını eliyle kapadı. Oradan çıkması gerektiği halde bir sebepten oyalanmaya devam ediyordu.

"Cassian, neler oluyor?"

Başım iki yana salladı. "Bilmiyorum. Bir şey..."

Cümlesini yarıda bıraktı. Ve birden, gözlerimin önünden hızla geçen gri bir şerit onu alıp götürdü.

Serbest bıraktığımız şey.

"Cassian!" diye bağırdım ve neyle karşılaşmak üzere olduğumu... ve bu kez bizi ayıranın enkros çalışanları olmayacağını bilerek peşinden gittim.

Will'in bizim için yarattığı oyuktan, o zehirli koridora doğru koşuyordum.

"Jacinda!" Will elimi tutup beni geri çekmeye çalıştı. Yüzünde son derece içten ve çaresiz bir ifade vardı, kalmamı istiyordu. Onunla kalmak. Benim de tek isteğim buydu ama yapamazdım. Şu anda olmazdı.

"Cassian'a yardım etmemiz gerekiyor," dedim hızlıca ve draki dilinde. Ama Will, hâlâ beni tünele geri çekmek için uğraşıyor, elimi daha da sert çekiyordu.

Homurdanarak başımı salladım, beni anlayamadığını unutmuşum. Ama yine de Cassian'ı yalnız bırakamaz, onu terk edemezdim. Şimdi, diğerlerine bakmak için arkama döndüğüm o bir saniyelik arada bile onun bedeninden yayılan acıyı duyabiliyordum. Neredeyse iki büklüm kalacaktım.

Derin bir nefes alıp kendimi bundan kurtulmaya zorladım, bu acının gerçek olmadığını aklımdan çıkarmamaya çalışıyordum. *Benim* acım değildi bu. Onundu. Ve buna son vermek zorundaydım.

Elimi çekip kurtardım ve koridora koştum, bir kesişim noktasına geldim. Çabucak sağa sola bakınca Cassian'ın koridorun sonunda gri drakiyle boğuştuğunu gördüm. O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki bulanık bir yumaktan başka bir şey göremiyordum. Ve şimdiden

burnuma kan kokusu gelmeye başlamıştı. Yaralananın Cassian olduğunu bilmek için onu görmeme gerek yoktu.

Yarı uçar yarı koşar şekilde onlara doğru gitmeye başladım. Birbirlerine vahşice saldırıyorlardı, benimse tek gördüğüm siyahın üzerini boyayan griydi. İkisini birbirinden ayırt etmek çok zordu.

Bunu durdurmak zorundaydım, devam etmelerine izin veremezdim. Yoksa Cassian'dan geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Tüm dikkatimi, grinin bedeninde görebildiğim en büyük alana verip çaresizce hedefi tutturabileceğimi umarak bir ateş topu gönderdim.

Başardım. Draki inleyerek Cassian'dan uzaklaştı. Bense bakışlarımı ondan ayırmıyor, yeni bir dalga göndermeye hazırlanıyordum.

Bıçağa benzeyen pulları titreşerek tuhaf, ıslığa benzer bir ses çıkarmaya başladı. Omzundaki çıkıntılı pullar düzleşip geri çekilince parmaklarıyla yavaşça, yanan derisini kontrol etti ve derinin, erimiş bir mum gibi ellerinden kaydığını fark edince inledi.

Bunu; neler yapabileceğimi, kendi türüme nasıl zarar verebileceğimi görünce midem bulandı.

“Jacinda!” Will nefes nefese yanıma geldi, giderek daha da kirli bir hal alan havanın etkisiyle öksürmeye başlamıştı. Gri drakiyi görünce kendine engel olamadı ve küfür etti.

Gri, elini omzundan çekmiş ve kavgaya hazır bir konuma geçmişti.

“Kızmış gibi görünüyor. Bunu sen mi yaptın?” diye sordu Will öksürüklerin arasında.

Başımı evet anlamında salladım. “Hı hı.” Ve derin bir nefes alıp ciğerlerimdeki sıcaklığı çekmeye hazırlandım ama soluk borum sıkışmış gibiydi. Tekrar nefes aldım ve tıkanmış, zehirli dumanları ciğerime doldurmak öksürümeme sebep oldu.

Will bunu hemen fark etti. Hiçbir savunmam yoktu. Ateşim yoktu. Güzel ve temiz oksijene ihtiyacım vardı. Elimi tuttu. “Gitmemiz gerek, hemen!”

Haklıydı elbette. Duman bizi bayıltmadan ya da çok daha kötüsünü yapmadan buradan ayrılmalıydık.

Ama Cassian olmadan gidemezdim.

Onunla göz göze gelince hiç düşünmeden öne atıldım. Ona ulaşmak için grinin yanından geçmem gerektiğini bile düşünmeden.

Cassian başını iki yana sallıyor, gözleri hiddetle parlıyordu. “Git, kaç buradan!”

Onu bırakmamızı istiyor olamazdı.

“Cassian, olmaz!” Kanatlarımı çırparak bir adım daha ilerledim, ateş püskürtemiyor olsam da bir kez daha denemeye hazırdım. Ama Will fırsat vermiyordu, omzuma yapıştı.

Gri draki bacaklarını açmış, benim için hazırlanmıştı. Kalay rengi gözlerinin göz bebekleri titreşiyordu. Yeniden, uzanamadığım Cassian’a baktım.

“Git,” diye bağırdı drakinin bacaklarının arasından; sesi, öksürükler yüzünden boğuluyordu. Will’le göz göze geldiler. “Götür onu buradan!”

Will bir şekilde, içgüdüsel olarak onu anladı. Ya da belki de, yapılması gereken şey açık olduğundan. Ama ben anlamıyordum.

Kolunu belime dolayarak beni çekti.

“Cassian,” diye bağırdım.

Will diğer kolunu kaldırıp artık alıştığımız o hareketi yaparak avucunu açtı.

Toprak, gözlerimin önünde büyük bir gürültüyle parçalara ayrılıyordu.

“Geri çekilin,” diye bağırdı diğerlerine. Beni tünele çeken kolları artık bedenimi daha da sıkı sarıyordu. Bir yumak halinde yere düştük.

Sonra Will, açgözlü bir metcezir dalgası üzerimize gelirken ayağa kalkarak beni sürüklemeye başladı. Ama bu umurumda değildi. Delice öksürmememe rağmen ondan kurtulup ayağa kalktım.

Toprak yağmurunun içine doğru atıldım. “Cassian!” Tek bağıran ben değildim. Miram da ağabeyine sesleniyordu. Bu, umutsuzca Cassian’ı kurtarma çabası, bizi bir araya getirmişti.

“Jacinda, hayır!” Will beni yeniden yakaladı. “Artık çok geç! Gitmemiz gerek!”

Kendi etrafımda dönüp kolumu ondan kurtardım. “Ne yaptın sen?”

Ne dediğimi anlamıyordu ama buna gerek de yoktu zaten. Biliyordu.

Bakışları sertleşti. “İlerlemeye devam etmeliyiz. Birazdan oksijenimiz tüenecek.” Dönüp diğerlerini geçti ve beni yalnız bırakarak yapması gereken işi yapmaya koyuldu.

Miram yanı başımda hiçkırıp duruyor, biraz önce koridora açıldığı halde şimdi toprakla dolmuş olan deliği yumrukluyordu. Kolunu tutup onu yerden kaldırdım. İlk defa ona yardım etmeme izin verdi. Hatırladığımdan daha hafif, daha ufaktı sanki. Ama bu kadar tutsaklıktan sonra böyle olması normaldi sanırım. O hapis-hanede geçirdiği zamanları düşününce kalbim sıkışıyordu. Üstelik şimdi bir de Cassian’ı kaybetmişti. Böyle olmaması gerekiyordu. Bu kadar korkunç şey olacağını hiç düşünmemiştim. Kolunu sıktım. Ve hepimiz Will’in peşine düşüp ilerlemeye başladık.

“Özür dilerim,” dedi Lia fısıldayarak, daracık alanda benim yanıma sıkışverdi. “Onu serbest bırakmamalıydım. Ama onun burada kalacağı düşüncesine...”

Elimi sallayarak onu susturdum. Bu Lia'nın suçu değildi, ben onu durdurabilirdim. Ama anlayışımın bana engel olmasına izin vermiştim ve bir daha asla o kadar aptal olmayacaktım.

“Jacinda?” Tamra, önce sorgularcasına bana, sonra da etrafa bakındı. “Cassian?”

“Onu kurtaramayız,” diye çıktım ama Miram'ın yeniden ağlamaya başladığını görünce durdum ve arkama dönüp bakınca hâlâ havada süzülen toprak parçalarının olduğunu gördüm. Miram mahvolmuştu, söylediklerime inanamıyor gibi bakıyor ve benim çoktan bildiğim bir gerçeği kabullenmeye çalışıyordu. Cassian'ı kaybettiğimizi.

Birdenbire, neredeyse düşüp kalmama sebep olacak kadar kuvvetli, içimi yakan bir acı hissetmeye başladığımda, ağzımı açıp ona yapabileceğimiz bir şey kalmadığını söylemek üzereydim. Miram'ı bırakıp nefes nefese duvara yaslandım.

Tamra hemen yardımına geldi. “Jacinda, neler oluyor?”

Cassian. Bu Cassian'dı.

Miram fal taşı gibi açılmış gözleriyle beni izliyordu. Yaşadığı dehşeti, tıpkı etrafımızda uçuşan toprak parçacıkları kadar net bir şekilde görebiliyordum. Kalbimdeki ağrıyı alt edip göğsüme yerleşen o yakıcı acıdan neredeyse patlayacak gibi hissetmeye başlamıştım, yere düşmemek için zor duruyordum.

“Jace, ne oldu?” Endişenin Tamra'nın pürüzsüz yüzünde yarattığı çizgileri görebiliyordum.

Başımı bir şey yok dercesine iki yana salladım ve çektiğim acıdan ötürü çığlık atnamak için kendimi tuttum. Bildiğim şeyi ona söylemeye niyetim yoktu; Cassian'ın bir yerlerde şeytani bir drakinin işkencesine maruz kaldığını. Ve benim de tüm yaşadıklarını hissettiğimi.

Her ne kadar Cassian'dan hazzetmese de, kaçamayacağı bir geçmiş vardı. İlgiyle, arzuyla Cassian'ı istemek ve asla elde edememekle

dolu bir geçmiş. Onun acı çekmesini istemezdi ya da... ölmesini. Olan biteni Miram'a da söyleyemedim çünkü bizimle kaçmayı reddedip burada kalmak istemesi gibi bir riski göze almak istemiyordum. Cassian kız kardeşini sağ salım buradan kurtarmamı isterdi. Bu yüzden tüm bunların bir hiç uğruna yaşanmış olmasına izin veremezdim.

Kendimi hareket etmeye, acı çekmiyormuş gibi davranmaya zorladım; bir parçamı geride bırakmıyormuşum gibi davranmaya. "İyiym ben. Haydi gidelim."

Will önümüzde işine devam ediyor, yeni keşfettiği gücünü kullanarak bizi özgürlüğümüze götürecek olan tüneli genişletiyordu. Bir yandan çıkan toz toprakla boğuşurken bir yandan da onun önderliğinde ilerlemeye devam ediyorduk.

Arkasından Will'e bakıyor ve onu suçlamamaya çalışıyordum, ona kızmamaya. Ama bu oldukça zordu. Birkaç dakika sonra yorulmaya başladığını fark ettim ama buna rağmen durmuyor, pes etmiyordu. Kişiliği buna izin vermezdi çünkü ve bu, onun hakkında en iyi bildiğim şeylerden biriydi. Yürümeye ve büyük bir gürültüyle toprağı parçalamaya devam ediyordu. Nereye gittiğimize dair bir fikri olup olmadığını sormayı düşündüm; şehrin ortasında bir yerde birdenbire ortaya mı çıkacaktık yani? Bu biraz tuhaf olurdu.

Kafamda bu sahneyi canlandırdığım an neredeyse gülecektim. Ama yapmadım. Gerçekten de böyle bir şey yaşayabilirdik. Buradan kurtulamayabilirdik de. *Ölebilirdik*. Will, nereye gittiğimize dair bir fikri olmasa da duramazdı artık. Geri dönüş yoktu. Arkamızda bizi bekleyen tek şey ölümdü. O yüzden tek kelime bile etmeden Will'e güvenmeyi ve bizi bu cehennemden kurtarmasına izin vermeyi seçtim.

Ne kadar süre yer altından ilerledik bilemiyorum. Zaman kavramımı yitirmiştim. Dünyanın merkezinde kapana kısılmış gibiydik. Will yavaşlamaya başladı. Gözlerim karanlığa çoktan alışmış olsa da, o eliyle bana durmamı söylerken ben hâlâ havada uçan toz zerreciklerinin arasından gözlerimi kısarak ona bakıyordum.

“Burada bekleyin, ben hemen döneceğim.”

Durdum ve diğerlerinin de ilerlemesine engel olmak için kolumu havaya kaldırdım. Sonra da Will, yükselen toz bulutunun içinde hafif bir dönüş yaparak gözden kaybolana dek onu izledim.

Artık karanlıkta kız kıza kalmıştık. Toprak parçaları peri tozu gibi etrafımızda uçuşurken, bu kupkuru havada aldıkları her nefesin sesini duyabiliyor ve nemini, hissedebiliyordum. Nihayet Will’in sesini duyunca olduğum yerde sıçradım.

“Haydi! Yolu açtım!”

Hepimiz bizim için açtığı yolda hızla ilerlemeye koyulduk. Engibeli yolda en önde ben gidiyordum ve bu yüzden ışığı da ilk gören ben olmuştum. Sabah güneşiyle uyanmak gibi bir şeydi bu. Gözlerimi birkaç kez kırptırdıktan sonra kısarak ellerimle ışıktan korumaya çalıştım. Uzakta, çevremizi saran pürüzlü toprak yüzeyin ortasında, yine engibeli bir açıklık vardı. Etrafında da çimenler ve bitki kökleri.

Ama Will'i hiçbir yerde göremiyordum. Ortadan kaybolmuştu sanki, bir an için göğsüm sıkıştı. Kalbim, yaşadığım paniğin etkisiyle yerinden çıkacak gibi atıyordu. Sonra onun güçlkle geçebileceği bir büyüklüğe sahip olan delikten uzanan yüzünü gördüm. "Etrafta kimse yok. Kamyoneti bıraktığımız yerden de fazla uzak sayılmayız." Delikten içeri birkaç parça kıyafet attı. "İnsana dönüşün ve giyinin."

Miram, Tamra ve ben dediğini yapıp giyindik. O sırada bir pantolon ve eşofman üstü alıp Lia'ya uzatırken onu ilk kez insan olarak görmenin verdiği şaşkınlıkla biraz duraksadım. Kocaman gözler, çilli bir yüz, hafifçe yukarı kalkık bir burun. Dış görünüşüyle, olduğundan da küçük duruyordu. Gözlerinde ise hâlâ benden dilediği özür vardı. *Keşke bu suçluluk hissinden kurtulmasımı sağlayabilsem*, diye düşündüm. Böylesine ağır bir sorumluluğu taşıyamayacak kadar küçüktü. Bu lağım çukurunda kimin yaşayıp kimin öleceğine karar verme yükü onun omuzlarında olmamalıydı.

"Gidelim." Ben dar açıklıktan yüzeye çıktıktan sonra, kızlar da peşimden geldi. Yuvasından çıkan bir köstebek gibi gözlerimi kısarak etrafa bakıyordum. Güneş ise son ışınlarını yayarak yavaş yavaş batmaya hazırlanıyor, bu sırada da gökyüzünü kızıl altın renklere boyuyordu. Işık hüzmelerinin üzerinde dans eden toz zerreciklerini rahatlıkla görebilirdiniz. Yere uzanıp parmaklarımı toprağa daldırdım ve bu güzel, temiz havayı hırıltılı bir nefesle ciğerlerime çektim. *Cassian*. Onu orada bir başına bıraktığımız düşüncesi, canımı taze bir yara kadar çok yakıyordu.

Onu bulmayı, beni hissedebilmesini umarak içimden *Cassian'a* ulaşmayı denedim. *Kız kardeşin güvende, Cassian. O iyi. Ben de öyle.*

Bunu bilmesini *istiyor*, böylece onu rahatlatabilmeyi umuyordum. Griyle savaşacak... yanımıza dönecek gücü bulabilmesi için ona bir sebep vermeyi.

Derken onu hissettim. Gecenin sessizliğinde duyulan belli belirsiz bir çılgılık gibi üzerime gelen rahatlığı, ılık bir rüzgâr gibi her yanıma sarmıştı.

“Jacinda.”

Başımı kaldırıp baktım. Will kamyonetin arka tarafında durup kapılardan birini açmış, bizi çağırıyordu. Yüzündeki endişeli ifade, bu işten henüz kurtulamadığımızı hatırlatmaya yetmişti. Ayağa kalktım, gitmemiz gerektiğini bilsem de bu pek içimden gelmiyordu. Buradan ayrılmak, bir bakıma Cassian’ı sonsuza dek kaybetmek demektir. Şimdi onu yeniden hissetmeye başlamış olsam da annemin anlattıklarından, aramızdaki mesafe arttıkça iletişimimizin zayıflayacağını biliyordum ve bunu düşünmek bile canımı yakıyordu. Artık ondan geriye kalan tek şey, aramızdaki bağıdır.

Will dikkatle beni izlerken, ne düşündüğümü tahmin ettiğini düşündüm. Kendimi suçlu hissediyordum. Ve kızgın. Cassian’ı burada bırakmaktan hoşlanmadığımı, Will’in ne düşüneceğini umursamadan açık açık gösterememekten nefret ediyordum.

Tamra, Miram’ın kamyonete binmesine yardım ederken ben de şimdi bana yaşlı bir kadını anımsatan bu genç kızın araca tırmanışını izliyordum.

Lia bir Will’e, bir bana bakıyor, yaşadığı tereddüt, yüzünden okunuyordu. Aramızdaki gerginliği sezdiğini düşündüm. Sonra gözleri Will’e takılı kaldı; toprağa hükmedebilen ve draki olmayan bu canlının ne olduğunu anlamaya çalıştığını biliyordum.

“Her şey yolunda. Bin haydi,” dedim.

Kamyonete binmeyen yalnızca ikimiz kalmıştık, Will ve ben... ve hiçbir şey “yolunda” gibi görünmüyordu.

İnsana dönüşmüş olsam da içten içe hâlâ kaynıyordum. Ben Will’le yüzleştiğim sırada, Cassian’ın duyguları da dalga dalga üzerime gelmeye devam ediyordu. Bir yandan bu hislerle uğraşmıyor olmama

rağmen küfür etmek, ağlamak ve yaptığı şey yüzünden Will'e yumruk atmak istiyordum. Tüm bunlar hiç de adil değildi, biliyordum ama burada durmuş, Cassian'ın yaşadığı tüm acıyı birebir *hisseden* bendim. Ben de onunla birlikte aynı şeyleri yaşıyordum.

"İçeri gir," dedi, söylemek istediğim şey her neyse, şimdi bunun ne yeri ne de zamanı olduğunu hatırlatırcasına. Enkros kalesinin neredeyse yanı başında, üstelik de tüm enkros çalışanları dışarıdayken dikilmeye devam ediyorduk. Henüz güvende sayılmazdık.

Bir helikopter, kuvvetli bir rüzgâra sebep olacak kadar alçaktan uçarak üstümüze geldiği sırada ben de kamyonetin arka tarafına doğru yürüyordum. Sonra iki tane daha geçti. *Takviye ekipler.*

Önce gökyüzüne, sonra da ileriye bakınca ana yoldan tesisin kapılarına doğru hızla gelmekte olan çok sayıda araç gördüm. Otoparktaki hareketlilik, giderek azalan güneş ışıklarına rağmen, bulanık da olsa görülebiliyordu.

"Haydi! Gidiyoruz," diye bağırdı Will.

Kamyonetin arkasına atladım.

Saniyeler sonra şoför kapısının da kapandığını duydum ve motor sesiyle harekete geçtik. Kamyonet keskin bir dönüşle hepimizi kenara yapıştırdı. Lia bana doğru kayd. Araç, hurlayan bir canavar gibi bizi bir o tarafa bir bu tarafa savururken sürüklenmesin diye, omzuna sarılıp onu tuttum.

Tamra da bakışlarıyla beni öldürmekte olan Miram'ı tutuyordu. "Ağabeyim ne olacak?" Ona göre, Cassian'ın hâlâ bir şansı vardı. Tamra onu susturmayı denese de Miram'ın buna hiç niyeti yoktu. "Jacinda?" dedi tekrar.

Verecek cevap bulamadığım için başımı iki yana sallamakla yetindim.

“Onu öylece bırakacak mıyız yani?” diye ısrar etti. “Varlığını falan bile unutacak mıyız?”

“O artık yok,” diye fısıldadı Lia.

Miram hızla ona döndü. “*Sen!* Kapa çeneni! O canavarı bırakmamıza sen sebep oldun. Bu tamamen senin suçun.”

Kollarımda olan Lia titremeye ve başını çevirip donuk bakışlarla kapıya bakmaya başladı.

“Jacinda?” Tamra yanıma gelip yavaşça omzuma dokundu. Bunu yapan kız kardeşim bile olsa, bu temasla irkildim.

Cassian’ım yaşadığı o berbat ve yoğun dehşet tüm gözeneklerimden sızıyor, âdeta kemiklerime kök salıyordu. Hissedebildiğim ve olabildiğim tek şey buydu; yaşayan ve korku soluyan bir yaratık.

Kollarımı kendi bedenime sararak kamyonetin soğuk duvarına yaslanmış halde titremeye devam ediyor, Cassian’ım atağa geçen hislerinden kurtulmaya çalışıyordum.

En temel parçam bir an önce özgür olmaya çalışıyor, geri kalamırsa aramızdaki mesafe artmasına rağmen iletişimimizin kopmaması için çaba sarf ederek Cassian’a bağlı kalmaya çalışıyordu. Sonuçta onu *hissedebildiğim* sürece hâlâ bizimle demekti.

“Jacinda?” Tamra onu anladığıma dair bir tepki görmekte ısrar ederek adımı tekrarladı.

“Ben iyiyim. Sadece... dokunma bana,” dedim dişlerimin arasından, yakınlardan başka bir helikopterin sesi geliyordu.

Kamyonetin gölgelerinde kilit altında olmamıza rağmen hepimiz yukarı bakıp helikopterin bizi fark edip etmediğini düşünmeye koyulduk. Dönüp duran pervanenin sesi giderek azalınca hep birlikte derin bir nefes aldık.

Ve o sırada Cassian’ım acısı daha da arttı, korkusu o kadar acıydı ki ağzıma dolması beni yere düşürmeye yetti. Bundan başka hiçbir

şey düşünemiyor, hiçbir şeyle ilgilenemiyordum. Dondurucu bir acı tüm bedenimi sarınca tısladım ve dizlerimi kendime çektim. Lia'yı bırakmıştım. Sanki bu beni rahatlatmış gibi yere vuruyor, sert zemini yumrukluyordum.

“Jacinda, sorun ne?” diye bağırdı Tamra, sesi kulaklarımda yankılanıyordu.

İnsanı sağır edecek kadar gürültücü bir helikopter daha duyuldu ama bu da uzaklaşmaya başladı.

“Cassian,” dedim yine dişlerimin arasından.

Bunu yapan gri draki değildi. Kemiklerimdeki sonsuz titreşimden anlayabiliyordum.

Başka bir şey ele geçirmişti Cassian'ı... onunlaydı. Korkusunun tadı şimdi çok daha farklı... daha şiddetliydi.

Çektiğim acı, onun acısı, başka bir şeye dönüşürken gözlerimi kapadım.

Korku tüm bedenimi ele geçirmişti. Küçük, bir top gibi kıvrıldım, bacaklarımı sıkı sıkı tutuyordum.

Sonra birden düzeldim. İyiydim. Ben iyiydim ama o değildi. Cassian iyi değildi. Hatta hiçbir şey değildi. Gitmişti. Öylece.

Kopan bir ip gibi. Artık hiçbir şey yoktu. Ne bir iletişim. Ne bir bağ. *Ne de Cassian*. Henüz mesafelerin bizi koparabileceği kadar uzaklaşmamıştık birbirimizden. Hızlanan kalbimin sesi kulaklarımı dolduruyordu. Kendi içimde gezinip durdum; hâlâ orada olduğunu gösterecek bir kanıt bulmayı umuyordum. Benimle olduğunu. Ama hiçbir şey yoktu.

Cassian yoktu.

Sendeleyerek nefes nefese ayağa kalktım ve adını haykırdım. “Cassian!”

Saatler sonra kenara çektik.

Diğerlerini de korkuttuğumu fark edince bağırmayı kesmiştim., Arka taraftan gelen çığlıklarımı duyunca Will'in aklından neler geçmişti kim bilir; arabayı kullanmaya devam ederken neler düşündüğünü tahmin bile edemiyordum. Şimdi yeniden dizlerime sarılıp oturduğum yerde sallanmaya ve sakinleştirilmeye ihtiyacı olan bir çocuk gibi davranmaya başlamıştım. Aslında zaten öyleydim. Birçok açıdan. Cassian başından beri yanımdaydı. Chaparral'de bizimle değilken bile yanımdaydı, daimi bir hayalet gibi. Ve sonra gerçekten gelmiş, ben git dediğimde bile yanımdan ayrılmamıştı. Hep beni korumaya çalışan adam artık yoktu.

Tamra beni rahatlatmaya çalışsa da diğerleriyle konuşamıyordum bile. Özellikle de Miram'la. Gözlerinin içine bakıp da artık emin olduğum bu şeyi ona nasıl söyleyebilirdim ki? Cassian'm artık olmadığını. Öldüğünü.

Bir ara Tamra ona fısıltıyla, sürüdeyken nasıl zorla bağlandığınızı ve benim hâlâ Will'i istediğimi anlatmıştı.

Miram'ın, o mat kahverengi gözlerinde inanılmaz bir öfkeyle bir kenara çekildiğini görebiliyordum. Bana son derece iyi bildiğim bir şekilde bakıyordu. Artık benden eskisinden de fazla nefret ettiğini biliyordum. Ona göre, benimsemem gereken her şeyi reddetmiştim: sürümüzü, drakiliği, ağabeyini. Bunu anlayamıyordu, ben de anlamasını beklemiyordum zaten.

Sürümüzün değerli draki prensi dururken nasıl olur da Will'i seçerdim? Gözlerinde gördüğüm soru buydu ve buna verebileceğim basit bir cevap da yoktu.

Ama zaten Will'le ilgili hiçbir şey basit değildi ki. Yaptığı şeyleri yeniden düşünmeye başlamıştım: toprağı bükme, gölgelenmeye dayanıklı olması, sınırsız gücü. Onu bir insan olarak tanımlamanın son derece yanlış olduğu su götürmez bir gerçektir. Öte yandan, onu

bir draki olarak da düşünemiyordum. Ve bu benim için üzücüydü; Will'in hiçbir yere ait olmaması. Ne insanlara. Ne drakilere.

Ama o bana ait. Bu hâlâ geçerliydi; ne kadar mantıksız ve tehlikeli olursa olsun, Will iliklerime, kalbime işlemiştı. Ve elimden gelse bile, bunu değıştirmezdım.

Kamyonetin arka kapıları savrularak açılınca alacakaranlıkta karşımızda duran Will'i gördüm. Arkasında koyu renkli ağaclar vardı, kaleden yeteri kadar uzaklaştığımızı emin olmadan durmayacağını biliyordum. Her neredeysek artık güvendedydik.

Bakışlarını bana odaklamadan önce hepimize göz gezdirdi. Endişesi yüzünden, parıldayan ela gözlerinden okunuyordu. Muhtemelen çğılıklarımı duyup neler olduğunu merak etmiş ama şu ana dek duramamıştı.

"İyi misin?" diye sordu.

Gözlerine baktım. "O gitti. Cassian öldü." Ağzımdan çıkan bu sözcüklerden nefret ediyordum, hepsi boğazıma düğümleniyor gibiydi. Özellikle de Tamra ve Miram'ın önünde ama bunu onlardan sonsuza dek saklayamazdım.

Will hiçbir şey söylemedi. Yüzünden de bir şey anlaşılmıyordu. Gözlerinde bir pırıltı gördüm ama bunun ne anlama geldiğinden pek de emin değildim.

Miram acı bir feryatla kendini Tamra'nın kollarına bıraktı.

Bir süre sonra Will de nihayet, "Çok üzıldüm," diyebilirdi.

Yüzümün buruşmaya başlamak üzere olduğunu fark edince derin bir nefes alıp gözlerimden dökölmeye hazırlanan yaşların yakıcılığına karşı koymayı denedim. Bir patlamaya daha ihtiyacım yoktu ama bu korkunç bir şeydi. Cassian'ın ardından hissettiğim kederi Will'i incitmemek, ona Cassian'a âşık olduğumu düşündürmemek için gösterememek.

Bir sürelik tuhaf bir sessizliğin ardından etrafına, bize baktı. "Biraz daha ilerlememiz lazım. Henüz durmak istemiyordum ama hepiniz iyi misiniz diye bakmak istedim. Sadece birkaç saat daha. Sonra durup bir şeyler yiyebilir ve dinlenebiliriz."

Bir an, sanki ben cevap verecekmişim gibi bekledi ama hiçbirimiz konuşmuyorduk. Miram'ın hıçkırıkları dışında çıt çıkmıyordu. Will'in yüzüne bakmadım, bakamazdım. İçimde bu korkunç duygular varken olmazdı. Bunun yerine başımı bir kez sallayarak onu anladığımı göstermeyi tercih ettim.

Kapılar sertçe kapandıktan sonra onun ayak seslerini ve kendi kapısını çekişini dinledim. Birkaç dakika içinde yeniden bizi sarsmaya başlayan kamyonetle, gecenin karanlığında ilerlemeye koyulduk.

"Bunu sen yaptın, Jacinda," dedi Miram hararetle, onu susturmaya çalışan kız kardeşimi duymazdan geliyordu. "Sen yaptın. Cassian senin yüzünden öldü."

"Ve senin hiç suçun yok, öyle mi?" diye patladım. Canım o kadar çok yanıyordu ki tüm acıyı, tüm suçu tek başıma yüklenmeye katlanamayacaktım. "Peşime takılıp beni takip eden ve yakalanmamıza sebep olan sen değil miydin? Şansımız varken benimle birlikte kaçmayı reddeden sen değil miydin?"

Bana öyle bir nefretle bakıyordu ki renksiz gözleri bile neredeyse canlı görünecekti. Ama ışıldayan başka bir şey daha vardı; haklı olduğumu fark etmişti. Kendi suçluluğunu o kadar da iyi gizleyemiyordu. Bunu düşününce aklıma Cassian'ın ona duyduğu sevgi geldi. Miram'ın sonsuza dek kendini suçlayacağını bilmek, üzüntümü bir kat daha artırdı. Tamra bile bana öylesine büyük bir hayal kırıklığıyla bakıyordu ki kendimi berbat hissettim.

Miram burnunu silerek bakışlarını kamyonetin duvarına sabitledi.

O sırada Lia derin bir nefes aldı. "Ben de hayatı acıyla dolu olan benim sanıyordum."

Lia'ya baktım; bu küçük kıza, yabancıya. Ona hayatını, nereden geldiğini, ne kadar acı çekmiş olabileceğini soracak gücüm yoktu. Başka bir zaman olsa, başka bir sürüden bir drakiyle tanışmayı çok isterdim; hayatlarımızı karşılaştırmayı ve Severin'in otokratik yöntemlerinden kurtulup daha iyi bir hayat sürmenin mümkün olup olmadığını öğrenmeyi. Ama şimdi bunu düşünecek halim yoktu. Belki daha sonra.

Bir elimi yanağımın altına koyup uzanarak boş boş bakmaya başladım. Ne tuhaftır ki enkrosun kalesini, beni neredeyse paramparça edecek olan o hapisaneyi geride bırakmış olmama rağmen hiç de kaçmışız gibi hissetmiyordum.

Kendimi hâlâ yenilmiş hissediyordum ve sonsuza dek onların kölesi olacak gibiydim.

Saatler sonra bir kasaba yolunun kenarında durduk.

Bundan sonra neler yapacağımızı konuşmamız gerekiyordu. Kaçış planı yaparken bu noktadan sonra Cassian ile Miram'ın eve dönmesine, bizimse yola devam etmemize karar vermiştik ama elbette, artık bunu yapamazdık.

Öyle tıpış tıpış kasabaya döndüğümüzü hayal bile edemiyordum. Hele de şimdi. Cassian olmadan. Ama Miram'ın bir şekilde eve gitmesi gerekiyordu.

Yutkundum ve gözlerimi kapadım. Sürüdekiler Cassian'ın başına gelenleri öğrenince, onlar için bir hedef tahtası haline gelecektim. Başımı göğe kaldırıp hafifçe esen rüzgârın tenimi okşamasına izin verdim; peşimi asla bırakmayacaklarını, bu avdan vazgeçmeyeceklerini biliyordum. Cassian'ın ölümünden beni sorumlu tutacaklardı. Dolayısıyla Severin de ben bu yaptığımın bedelini ödeyene, bir tutsak olarak sürüye dönene dek rahat etmeyecekti. Peşime de en güçlü adamlarından birini takardı. *Corbin*. Kuzen olsalar da onda Cassian'ın karakterinin binde biri yoktu. Bana merhamet etmeyeceğinden emindim.

“Jacinda.”

Adımı duyunca sıçradım. Aracın içinde benden başka kimse kalmamıştı. Tamra kamyonetin yanında durmuş endişeyle bana

bakıyordu, pürüzsüz alnı kırışmıştı. Will onun biraz uzağında diki-
liyor, ağırlığını bir o bacağına bir bu bacağına vererek sallanıyordu.
Onu daha önce hiç böyle görmemiştim; bana nasıl yaklaşacağını
bilemiyor gibiydi.

Dışarı çıkıp onunla yüzleşmeye karar verdim. İçimden bir ses,
bu olanların onun suçu olmadığını söylemem gerektiğini söylüyordu.
Cassian'ı orada bırakışımızdan onu sorumlu tutmadığımı anlatmalı
ve onu rahatlatmalıyım. Bunu hak ediyordu. Ama iş, yüzüne bakıp
da kelimeleri telaffuz etmeye gelince yapamıyordum. Aklım bir an
önce bunu yapmamı söylese de kalbim karşı çıkıyordu. Her şey daha
çok yeni, acım çok tazeydi ve bunu dile getiremezdim. Bu yüzden
yanından geçip gittim.

Lia ve Miram'm biraz daha uzakta, ellerinde iki gaz lambasıyla
duran silüetlerini görebiliyordum. Ayrıca yanlarında da birkaç uyku
tulumu vardı ama ikisinin de onları açmaya çalışmak gibi bir niyeti
yoktu.

Arkamdan gelen Will'in ayak seslerini duyabiliyordum. Onu
sonsuza dek görmezden gelemeyeceğimi bildiğim için derin bir nefes
aldım. Böyle davranmak da istemiyordum zaten, aramızın eskisi gibi
iyi olmasını istiyordum. Sadece şu an bunun için pek de doğru bir
zaman gibi gelmiyordu. Öylece başımı kuma gömüp her şey yolun-
daymış gibi davranacak halim yoktu. Will'i seçmiş olabildirdim ama
bu, Cassian'ın benim bir parçam olduğu gerçeğini değiştirmiyordu;
yani *bir zamanlar*. Hem acımı bile özgürce ifade edemiyorsam Will'le
iyi bir çift olduğumuzu söyleyebilir miydik ki?

Ne söyleyeceğimden hâlâ emin olamasam da ağzımı açmıştım
ama o sırada Lia'nın kıyafetlerini çıkardığını görünce tüm kelimeler
boğazıma dizildi. Hemen anladım. Bizden ayrılacağını biliyordum.

Öte yandan Miram'ın neler olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, ona aklını kaybetmiş birine bakar gibi bakarak.

Lia ne yaptığının ortada olduğunu gösterircesine bir deri bir kemik olan omzunu silkti. "Eve gidiyorum." Mavi siyah gözleri benimkilere kilitlenmişti. Vücuduna oldukça büyük gelen şortundan kurtulup tüm kıyafetlerini katladı ve hepsini tişörtünün kollarıyla bağlayıp kendine de tutacak bir sap yapmış oldu.

Ve sonra, omuzlarını dikleştirerek bana baktı. "Teşekkür ederim. Hayatımı kurtardın. Bunu asla unutmayacağım. Seni de."

"Emin misin?" diye sordum, onun için o kadar endişeleniyordum ki göğsüm sıkışmaya başlamıştı. "Buradan nasıl..."

"Eve nasıl gidebileceğimi biliyorum."

Yine denedim. Lia o kadar küçüktü ki onun tek başına gitmesine izin vermek bana doğru gelmiyordu. "Ama gündüz uçamazsın. Ne yapa..."

"Gündüz gözlerden uzakta olurum. Eve gitmem o kadar da uzun sürmez zaten, sadece birkaç gün. Bir şey olmaz." Gülümserken özgüvenini gözlerinden okuyabiliyor ve konuştuğum kişinin bir çocuk olmadığını biliyordum. Artık büyümüştü. Zaten kim enkrosun tutsağı olduktan sonra hâlâ çocuk kalmayı başarabilirdi ki?

Kendine sahip çıkabileceğini de biliyordum. O bir su drakisiydi. Bu yüzden de uçarken asla su kaynaklarından uzaklaşmaz ve ihtiyacı olduğunda kolayca gizlenecek bir yer bulabilirdi. Kısa bir süre için bizimle kalmasını teklif etmeyi düşündüm ama risk ve belirsizlik dışında ona vad edebileceğimiz ne vardı ki? Muhtemelen başka bir yerde çok daha iyi olurdu.

"Hoşça kal, Lia," dedim. "Dikkatli ol."

“Ah, olacağım. Geri kalan hayatım son derece sakın geçecek, bundan emin olabilirsin.”

Belli belirsiz gülümsedim. “Kulağa mükemmel geliyor.”

Arkasını dönüp birkaç adım atmadan önce gelip bana sarıldı, şaşırmıştım. Sonra su drakilerinin o koyu mavi rengine bürünüp insan görünüşünden yavaşça sıyrılarak dönüştü ve geceye karışarak ortadan kayboldu. Ben de ta ki gökyüzünün tonlarından ayırt edilemeyecek hale gelene kadar o parlak, koyu mavi rengi takip ettim.

Onun gidişini izlemek ayrı bir yük, eskisinin üstüne eklenen yeni bir acıydı. Çünkü onu bir daha asla göremeyeceğimi, evine sağ salım gidip gidemediğini ve o sakın hayatı yaşıyıp yaşamadığını öğrenemeyeceğimi biliyordum.

“Haydi Miram,” dedi Tamra nazikçe. “Şu uyku tulumlarını açalım.” Ve Will’e döndü. “Yiyeceğimiz var mı?”

Will başım evet anlamında sallayarak kamyonete döndü.

Yemekten söz edildiğini duyunca karnım guruldadı ama kazanan yorgunluğum oldu. Kollarım ve bacaklarım o kadar ağırlaşımtı ki onları hareket ettiremiyordum. Kendimi öylece yere bırakarak uyku tulumumu açtım ve içine girdim, tüm bu olanlardan uzaklaşacak bir yol bulmaya çalışıyordum... bu uyuyor gibi yapmak anlamına gelse bile. Şimdi Will’le yüzleşmek, ona kalbimde olanları ya da olmayanları, ölüp gidenleri anlatmak çok zordu.

Ama rol yapmama gerek kalmadı, başımı yere değdirdiğim anda kontrolü ele alan yorgunluğum sayesinde uyuyuverdim.

Birdenbire uyandım, her yerim tutulmuştı. Ama bir yandan da tuhaf bir şekilde zinde ve enerjiktim. Doğrulup oturdum, uyku tulumumun plastik kaplı yüzeyi hafif bir hışırtıyla belime değiyordu.

Etrafıma göz attım. Miram ve Tamra biraz ötede uyuyorlardı. Bir süre hayran hayran kız kardeşimin saçlarını izledim; yere dökülen gümüş rengi bir şelaleye benziyorlardı. Bu görüntüye alışmıştım. Artık onu *yeni* Tamra olarak görmüyordum. Sadece Tamra'ydı. Kız kardeşim. Rahat bir nefes aldım. En azından o hâlâ benimledi.

Will de hâlâ seninle.

Bunu hatırlayınca etrafa bakındım, gözlerim onu arıyordu.

Sonra buldum. Beni izliyordu. Sırtını bir ağaca yaslamış, bir dizini kırıp koluna destek yapmış oturuyordu. Neredeyse uyanmamı beklediğini düşüncektim.

Biraz daha doğruldum. "Will."

Yumuşak sesim bile, ölü sessizliğine bürünmüş ormanda kulağa büyük bir gürültü gibi geliyordu. Uyandırdım mı diye kontrol etmek için kızlara baktım. Kımıldamamışlardı bile.

"Neden uyanıksın?"

"Düşünüyordum."

Dudaklarımı ıslattım. "Neyi?"

Bir süre uzaktan beni süzdü, ela gözleri şimdi koyu renkli iki boncuğa benziyordu. "Ömrün boyunca onu bilerek orada bıraktığımı düşünceğini."

Nefesim kesildi, cevap vermem biraz uzun sürdü. Ama nihayet konuşabildiğimde, sesimdeki sakinlik hoşuma gitti. "Öyle mi yaptın?" diye sordum bundan bir an bile şüphe etmemiş olmama rağmen. Will öyle bir insan değildi.

Başını iki yana salladı. "Onun istediği şeyi yaptım, Jacinda. Gözlerinden belliydi. Başka şansım yoktu."

Yavaşça başımı onaylarcasına salladım. "Doğru."

Gözlerini kısıp delici bakışlarla beni süzmeye başladı. "Ama bu sana yetmiyor."

“Seni suçlamıyorum.”

“Bunu yapmana gerek de yok zaten. Gözlerinden anlayabiliyorum. Kolayını bulsan eline bile dokunmama...” Sustu.

Cassian'ı kaybetmemizden onu sorumlu tuttuğumu mu düşünüyordu yani? Bu yanlış anlaşılmayı düzeltmeye kararlı bir şekilde uyku tulumundan çıktım. Başta, o anda ona kızmış olabilirdim ama o zaman bile geri kalanlarımızın kurtulması için bundan başka şansımız olmadığını biliyordum.

Ayaklarım kuru yaprakları ezerken Will de gözünü bile kırpmadan beni izliyordu. Ona doğru eğilince, “Ne yapıyorsun?” diye sordu, ona öfkeli olmadığımı... ona inandığımı kanıtlamaya kararlıyım. Bize inandığımı. Kederimi ondan gizlemeye o kadar odaklanmışım ki üzüntümü göstererek canını acıtmamaya... böyle yaparak onu kırdığımı fark edememiştim.

“Gösteriyorum,” dedim.

“Neyi gösteriyorsun?”

“İyi olduğumuzu. Elinde olsa onu kurtarırdın, biliyorum. Seni suçladığımı düşünmeni istemezdim. Asıl ben kendimi suçlu hissettiğim için senden kaçıyordum.”

“Ne için?”

“Cassian'ı özlediğim için. Bu kadar... üzgün hissettiğim için.” Başımı ilki yana salladım. Üzgün o kadar kifayetsiz bir kelimeydi ki. Kendimden bir parçayı sonsuza dek kaybetmişim. Bir parçam ölmüştü. O an Cassian zihnimde canlandı ve gerçek bir darbe yemiş gibi oldum. Biri mideme yumruk atmış gibiydi, nefes alamıyordum. Göğsüm zar zor inip kalkıyor, güçlükle içine hava çekmeye çalışıyordu. Kızıl saçlarımdan bir tutam gözlerimin önüne düştü.

“Üzüldüğünü saklamaya çalışmana gerek yok. Böyle hissettiğin için kendini suçlama. Onu...” Durdu, söylemek istediği kelimelerin ona zor geldiğini biliyordum. “Onu önemsedığın için de.”

Kalbim sıkıştı, Will’i sevmekte haklı olduğumu biliyordum. Baştan beri doğruydı bu. Onun böyle şeyler söylemesi, benim ikimiz hakkında, onun hakkında düşündüklerimin ne kadar da yanlış olduğunu kanıtlıyordu sadece. O asla bilerek birini incitmezdi. Beni de öyle. Hatta Cassian’ı bile.

Will alnıma düşen saçı çekti, şefkatle bana bakıyordu. “Jacinda,” dedi fısıltıyla. “Bana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin.” Alnı kırışmıştı. “Hele de ben senin kadar emin değilken.”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

Derin bir nefes aldı ve yüzündeki ifade, canı acıyormuş gibi değişti. “O son anı kafamda canlandırıp duruyorum ve kendime başka... onu orada bırakmak *zorunda* olmadığımız başka bir yol bulabilir miydim diye sorup duruyorum.”

Yüzünü ellerimin arasına alıp onu bana bakmaya zorladım, söylediklerimi duyduğundan emin olmak istiyordum. “Sen elinden gelen her şeyi yaptın.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çünkü onu kasıtlı olarak orada bırakmış olsan, şimdi kendini böyle harap etmezdin. Ayrıca beni üzmemek de istemezsin.”

Gerçekten de böyleydi. İlk günden beri hem de. Tanıştığımızdan beri. Eğer bu beni üzecekse, Cassian’a zarar vermezdi. Bunu biliyordum.

Başparmağımı alt dudağında gezdirerek şeklini anlamaya, pürüzsüz dokusunu aklıma kazımaya çalışıyordum. Gözleri yavaşça kapanınca yüzümü onunkine yaklaştırdım. Aralanan dudaklarından nefesinin sıcaklığını tadabiliyordum.

Gözleri yeniden açılınca eskisinden daha koyu renkte olduklarını gördüm. Onun üzerinde böyle bir etkiye sahip olduğumu görmek hoşuma gitti.

Daha da yaklaşıp elimi göğsüne koydum ve yavaşça, nazikçe onu öpmeye başladım. Sonra biraz geri çekilip yalnızca milimetrelerce ötemde duran gözlerine baktım. Koyu bir renkte parıldıyorlardı. Tam bir kez daha öpmek için eğiliyordum ki elini omzuma koyarak beni durdurdu.

“Ne oldu?”

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

Başımı salladım. “Beni istemiyor musun?”

Gözlerini kısarak Tamra ve Miram’ın uyuduğu yere bir bakış attıktan sonra öfkeyle derin bir nefes aldı ve birden ayağa kalkarak elimi tutup beni ağaçların arasına götürdü. Bacaklarımız uzun çalılar yüzünden çiziliyordu. Kırılan bir dala takılıp tökezlediğim an elimden tutarak düşmeme engel oldu, güçlü kollarıyla beni sımsıkı sardı, sıcaklığını hissedebiliyordum. Yüzüne bakınca gözlerinin ışıltısında kendimi kaybettim. Gözleri ne kadar parlaksa yüzü de o kadar bulanık, gölgeli ve çizgilerle doluydu.

Kadifemsi derin sesi beni âdeta hipnotize ediyordu, ona doğru eğildim. “Seni istiyorum, Jacinda. Her zerrem, her hücremle. Aldığım her nefeste. Ama sen bugün, senin için önemli olan birini kaybettin ve bana sevgini ispatlamak zorunda falan değilsin.” Hırıltılı ve ılık nefesi yanağımı okşuyordu.

O anda kendimi tamamen ona bırakıp yanımda olduğu her an güçlkle tuttuğum gözyaşlarımı bıraktım ve parmaklarım acıyana, kan dolaşımım durana dek tişörtünü sıktım. O da beni kollarıyla sarıyor, daha sıkı tutuyordu.

Will iyi bir insandı. Açık ve net. Yoksa ben burada Cassian'ın yasını tutarken yanımda durmaz, avcı ailesiyle birlikte olurdu. Ve ben de muhtemelen aylar önce ölmüş olurdum.

Bir anda onu öpme arzusu her şeyin önüne geçti. Doğru ve gerçek olan tek şey buydu sanki. Tüm yaralarımı saracak olan şey.

Dudaklarım onunkilerle buluştu. Göz kapaklarımdan süzülen sıcak yaşlar da bu ateşli buluşmaya katılmaya hevesli görünüyordlardı. Onun elleri saçlarımda gezinirken benimkiler de onun vücudunda dolanıyor, dokunarak, hissederek o güçlü ve sert bedeninin tadını çıkarıyordu. Dudaklarımın dibinde hafif bir inilti çıkarınca, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımdan tuzlu tadı öpücüğümüze karışmaya başladı. İçimdeki duygular resmen bir savaş halindeydi; Will'e duyduğum tutku ve açlık ile Cassian'ın ölümünün yarattığı keder. Böylesine farklı duyguların aynı anda var olabileceğini hiç tahmin etmezdim. Ama Will'le olmak, kendimi onu öpmenin sıcaklığında kaybetmek, bir şekilde... göğsümdeki acıyı hafifletiyordu.

Ona, dudaklarımızın birleşmesine, başımın arkasındaki eline ve saçlarımı okşayan uzun parmaklarına odaklanarak ağzımı onunkine yapıştırmıştım. Saçlarımı en son ne zaman taradığımı hatırlayamıyordum. Berbat görünüyor olmalıydılar ama Will beni yine de istiyordu.

Aldığım tat ve yaşadığım hisler başımı döndürdü. Will de tabii. Bu yüzden rüzgârdaki değişimi, omuzlarımdan havalanan saçlarımı, ağaçlardaki yaprakların hışırtısını... ya da havadaki o değişik kokuyu çok geç olana dek fark edemedim.

Ama Miram'ın geceyi delen çığlıkları, beni gerçek dünyaya döndürmeye yetti.

Koşarak ağaçların arasından geçerken nefes nefese kaldım, Kneyle karşılaşabileceğimi düşününce korkudan yüreğim ağzıma geliyordu. *Ne olur Tamra iyi olsun. Miram da tabii. Cassian onu kurtarmak için öldükten sonra, bir de kız kardeşini kaybedemem.* Will ve ben aynı anda kamp alanımıza adım atarken burnumdan dumanlar çıkıyordu.

Hemen, korurcasına Miram'ın önüne geçip ona siper olmuş kız kardeşimi gördüm. Çoktan dönüşmüş ve dört bir yanı buharla kaplamıştı. Bir gölge düşürücü olarak sahip olduğu tek şey buydu. İnsanlara karşı muhteşem bir savunma mekanizması olsa da, iş kendi türümüze gelince hiçbir işe yaramıyordu. Başka bir drakiyi gölgelendiremezdi.

Ve karşısındaki şey bir drakiydi.

Gördüğüm şeyi algılamakta güçlük çekerek başımı salladım. Gri draki, tüm kaslarını sergileyerek kız kardeşimin karşısında duruyordu. İçimi rahatlatan tek şeyse, düz ve pürüzsüz görünen derisiydi. Bu kez, vücudunun her yanını saran sayısız bıçaktan eser yoktu. Ama saldırıya geçmesinin an meselesi olduğunu biliyordum. Bu unutamayacağım bir şeydi ve Tamra için duyduğum korku karşı koyamayacağım kadar şiddetlenmeye başlıyordu.

Dönüştüm; kanatlarım, tişörtümü yırtarak sırtımdan çıkıyor, kız kardeşimin adı bir çığlık gibi dudaklarından dökülüyordu.

Gri draki, omzunun üzerinden bana baktı; kınıldamasa da gözlerinin kısılmasından beni tanıdığını anlayabiliyordum.

Yanıma gelen Will kolumu okşamaya başladı.

“Burada ne işin var?” diye sordum. “Artık özgürsün.” İsteddiği yere gidebilecekken neden peşimize düşüyordu ki?

Yeniden Tamra'ya döndü. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi onu inceliyordu. Midem bulanmaya başlamıştı. Tamra'ya, tadına bakabileceği lezzetli bir çerezmiş gibi bakıyordu.

Tamra'nın, “Özgürsün,” diyen sesi etrafta yankılandı. “Gidebilirsin.”

Gri, nihayet ona bakmayı bıraktı ama bize de dönmedi. Boynunu uzatıp yukarı bakmaya başladı.

Ben de gözlerimle onun bakışlarını takip ediyordum. Önce karanlıktan başka bir şey göremedim ama sonra, bir yelkenliyi döven kuvvetli bir rüzgârı andıran bir ses duydum. Bu sesi nerede olsa tanırdım. Uçan bir drakinin sesini.

Ardından sanki gökyüzü harekete geçmiş gibi, gece kadar karanlık bir şey havada dönmeye başladı. Ama tam olarak aynı renkte değillerdi. Kanatları ve son derece iyi bildiğim o gözlerin ışıltısını fark edebiliyordum.

“Cassian,” diye fısıldadım şaşkınlıkla.

Normalden daha yavaş hareket ederek hafif bir sesle yere indi, belli ki yaralanmıştı. Ve griye dönüp tuhaf bir iletişim yöntemi olarak bir kez başını salladı.

Birlikteler miydi yani? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Onları son gördüğümde birbirlerini öldürmeye çalışıyorlardı.

“Cassian,” diye bağırdı Miram ve koşarak kendini ağabeyinin kollarına bıraktı. Tüm kaslarım gerilmişti, ben de aynısını yapmak

istiyor ama tereddüt ediyordum. İşler zaten yeterince karışıktı. Onun hayatta olmasına şaşırsam ve sevinsem de, Will'in yanı başımda olduğunu da unutmuş değildim.

Ona doğru birkaç adım attım. “Ölmedin mi sen?”

“Görünüşe bakılırsa, hayır.”

Ve kendimi kontrol edemedim ona sarıldım, gerçekten var olduğunu hissetmek istiyordum. “Ama acı çekiyordun... hissettim... ve sonra birden her şey gitti. Koca bir boşluk oldu. Sen... öldün.”

“Enkros çalışanları geldi. Ben hâlâ kendimdeydim, sadece gaz yüzünden biraz sersemlemiş hissediyordum. Onlar da bir tür sakinleştirici vererek beni bayılttılar.”

Bir adım geri çekilip kollarımı bırakarak ondan uzaklaştım ve gri drakiye bakmaya başladım. “Sonra peki? Arkadaş mı oldunuz yani? Nasıl oldu da ikiniz birlikte geldiniz?”

Cassian boynunu oynatıp etrafa baktı, yorgun görünüyordu.

“Kendime geldiğimde onun diğerleriyle savaştığını gördüm. Gaz onu etkilememişti. İkimizi de kurtardı ve bıraktığınız tüneli kullanarak kaçtık. Onlar da ne yapacaklarını bilemeden içine daldılar.” Geniş ve kaslı omzunu silkti. “Sanırım sizin, tünelin diğer tarafında saklandığınızı falan düşündüler.” Will'e dönüp başıyla, teşekkür edercesine selam verdi. Bu teşekkürün sadece tünel için olmadığını biliyordum; beni, kız kardeşini, hepimizi kurtardığı içindi.

Sözünü dinleyip onu orada bıraktığı için. Will onun dediklerinin tek kelimesini bile anlayamasa da ne söylediğini anlayabiliyordu, bunu biliyordum.

Parmağımla yeniden gri drakiyi gösterdim. “Ve artık ona güveniyorsun, öyle mi?”

“O olmasa oradan kurtulamazdım. Önce o kaçtı ve bizi bekleyen muhafızların çoğunu alt etti.” Sonra kendine baktı. “Bana göre kıyafetiniz var mı?”

Ben kendi kıyafetlerinin hâlâ orada olduğunu varsayarak kamyoneti gösterince de uzun adımlarla oraya doğru yürümeye başladı, Miram da peşindeydi.

Yeniden griye odaklandım. İnsana dönüşmeye pek niyeti yokmuş ve hâlâ gözü başka hiçbir şeyi görmüyormuş gibi Tamra’yı süzüyordu. Bu ilgi, artık tüylerimi diken diken etmeye başlamıştı. O anda istesem bile insana dönüşebileceğimi pek zannetmiyordum.

Tamra da bu ilgiden pek memnun gibi görünmüyordu. Etrafına şöyle bir baktıktan sonra eğilip çoğu parçalanmış olan kıyafetlerini aldı. Farkında bile olmadan elindekileri göğsüne yaslayıp ona her an saldırabilecekmiş gibi bakan bu drakiden, geri geri yürüyerek uzaklaşmaya başladı.

Cassian ve Miram’ın gözden kaybolduğu kamyonete doğru ilerliyor, Will ve beni gri drakiyle yalnız bırakıyordu.

Gri, Tamra’nın peşinden gidecekmiş gibi bir adım atınca önüne geçip göğsümü kabarttı. İçimdeki alevler yukarı tırmanmaya hazırdı, küçük bir uyarı olarak başımı salladım.

Göz göze geldiğimizde, bakışlarındaki parlıltıyı gördüm; beni gayet iyi hatırlıyordu.

“O benim kardeşim,” dedim sanki bu ona olan ilgisinden vazgeçmesini sağlayacakmış gibi. Sonuçta beni de öldürmeye çalışmıştı; her ne kadar bunu yapmak için haklı sebepleri olduğunu düşünsem de, aramızda böyle bir şeyin yaşandığını da unutamazdım. Bir bana bir yavaş yavaş uzaklaşan Tamra’ya bakıyordu.

Ve insanı çıldırtacak kadar sessiz kalmaya devam etti.

“Gidecek başka bir yerin yok mu senin?” Elimle Lia’nın gittiği tarafı gösterdim. “Özgürsün artık.”

Göğsünden hafif bir hırıltı geldi, kükrete denebilecek kadar güçlü olmasa da pek aşağı kalır yanı da yoktu.

Başımı yana yatırdım. “Ne yani? Konuşamıyor musun?”

“Jacinda, ne yapmaya çalışıyorsun? Onu deli etmeye mi?” Will herhangi bir sorunda olaya dahil olmaya hazır bir şekilde yanıma geldi. Sözcüklerimi anlayamasa da kışkırtıcı ses tonumu fark edebiliyor olmalıydı. Köşeli çenesi gerilip tenini okşayan kaslarını gözler önüne sermeye başladı.

Aynı hırıltı yine duyuldu, bu kez kükremeden çok draki diline benziyordu... sonra bunun gerçekten de draki dili olduğunu fark ettim. Ses, kullanılmadığı ve köreldiği için biraz paslı olsa da kesinlikle draki diliydi. “İnsanı dinle ve benimle uğraşma, ateş püskürten.”

Beni şaşırtan sözcüklerinin içerdği tehditten çok, gırtlaktan gelen sesiydi. Arkamdan gelen ayak seslerini duyunca, bir kot pantolon ve tişört giymiş olan, buz rengi gözleri ve gümüşü saçıyla hem normal hem de ürkütücü derecede güzel görünen Tamra’yı gördüm.

Kocaman gözlerini önümde duran gri drakiye dikmişti. Artık o kadar da rahatsız görünmüyordu. Kaşlarımı çattım. Daha az rahatsız, daha çok meraklı görünüyordu ve bu, *beni* rahatsız etmekten başka hiçbir işe yaramamıştı. Bu draki hakkında, öldürmek için tasarlanmış mükemmel bir silah olduğu dışında hiçbir şey bilmiyordum. Ama öte yandan, ben de öyleydim.

“Belki de insana dönüşsek daha iyi olur,” dedim bakışlarımı onun bedeninden kendiminkine çevirerek, karanlıkta parlıyordum. “Böylece ikimiz de biraz rahatlayabiliriz.”

Başını hafifçe yana eğip tuhaf bir bakış attı. “Ben zaten rahatım.”

Elbette rahattı. Göz açıp kapayınca kadar tüm vücudunu bıçaklarla kaplayabiliyordu. Neden o rahatsız oldu ki?

“Dönüş işte,” diye tısladım.

Cevap vermeden önce uzunca bir süre sessiz kaldı. “Nasıl yapı-lacağını bilmiyorum.”

Söylediklerini anlamam uzun sürmüştü ama nihayet anlayınca geri çekildim, esasen bir ejder olan bu drakinin bu kadar yakınında-yken kendimi güvende hissetmiyordum.

“Ne?” diye sordu Will tepkimi hemen fark edip ters giden bir şeyler olduğunu anlayarak. “İnsana dönüşüp benimle konuşur musun artık? Neler oluyor, söyle?”

“Jacinda ona insana dönüşmesini söyledi, o da yapamayacağını,” diye açıkladı Tamra bana doğru yaklaşarak. Ama bir yandan da arkamda kalmaya özen gösteriyordu, griden korkuyormuş gibi.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Nasıl yapılacağını bilmiyor mu? Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Bu bizim doğamızda vardı, draki olmak böyle bir şeydi. İnsan yanımız da en az draki yanımız kadar gerçektir.

“Çok uzun zaman oldu,” dedi. “Artık hatırlamıyorum.”

Onu tepeden turnağa süzdüm. “Ne zamandır böylesin?”

“Beni ve sürümü yakaladıklarından beri.”

Tüm sürüyü mü yakalamışlardı?

Aklımı okuyabilirmiş gibi devam etti. “Sürümü uzun zamandır avlıyorlardı, sonunda sadece bir avuç kalmıştık. On yedi kişi. Hiç çocuk yoktu. Şimdi ise sadece ben varım.”

Bunu düşününce ürperdim. Tanıdığın ve sevdiğin herkesle, ailenle, arkadaşlarınla birlikte tutsak edilmek ve hepsini kaybetmek son derece korkunç olmalıydı. “Ne zamandır tutsaktın?” diye sordum tekrar, göğsüm sıkışmaya başlıyordu.

Başını sallayıp kül rengi saçlarını dalgalanırdı. Omuzlarına kadar inen saçları da en az vücudunun geri kalanı kadar mat ve yıpranmış görünüyordu. “Tam olarak bilemiyorum,” dedi ayıltı hırıltılı sesle. “Oradayken günleri sayamıyorsun, bu mümkün değil. Ama o duvarların içinde birkaç ömür geçirmişim gibi geliyor.”

Başımı sallayarak onu anladığımı gösterdim. Bana tek bir gün bile sonsuz bir zaman dilimi gibi gelmişti.

“Tüm tanıdıklarımın ölüşünü izledim. Kimi orada beklerken yavaş yavaş tükendi, kimi ise deneyler esnasında öldü. Ben de ölmek istiyordum, kurtulmanın tek yolu buydu.” Başını göğe kaldırdı, rüzgârın tadını çıkarmaya çalıştığı çok belliydi. Aldığı derin nefesler, burun deliklerini genişletiyordu.

“Ve artık kurtuldun,” dedim.

“Çok uzun zaman oldu. Yakalandığım zaman on dört yaşındaydım.” Dudaklarını büzdü; üst dudağı, kemik beyazı bir sıra dışı örtüyordu.

Arkamdaki Tamra nefes nefeseydi.

Gri ona gülümsedi. “Artık on dört yaşında gibi görünmüyorum sanırım?”

Hayır. Öyle görünmüyordu. Yıpranmış, görmüş geçirmiş biri gibiydi. Benden daha büyük olmalıydı.

Yıllardır onlarlaymış. Zihnim, öğrendiklerinin üzerinden geçiyordu. Tahminlerime göre en azından dört yıldır orada olmalıydı. Ve tüm bu zaman boyunca draki olarak kalmak. Bu kadar ilkel... ve vahşi olmasına şaşırmamak gerekiyordu.

Tamra konuştuğumuz her şeyi Will’e tercüme ettiği için hafif bir fısıltı duyuyorduk.

O sırada Cassian geri dönünce rahatladım. Bu isimsiz drakiyle, zincirlerinden kurtulan bu vahşi hayvanla başka ne konuşabileceğimi biliyordum. Böyle davranması... son derece normaldi.

“Gidecek bir yere ihtiyacı var,” dedi Cassian yönetmek, emretmek üzerine kurulmuş doğasının kendine verdiği güvenle dolu bir sesle. Özellikle de Severin’in gözünde. “Onu da yanımıza alacağız.”

Hızla döndüm. “Sürüye mi?”

Bundan pek de emin değildim işte. Artık ona eskisi gibi bakmıyor olsam da, sahip olduğu tehlike potansiyelini göz ardı etmek mümkün değildi.

“Başka nereye gidecek ki?” diye sordu Cassian. “İnsana dönüşemiyor.” Belli ki gri, bu durumu ona da açıklamıştı. “Onu öylece bir başına bırakamayız.”

O sırada, benim onlarla birlikte dönmeyeceğimi hatırladım. Sürüden ayrılırken geri dönmek gibi bir niyetim yoktu, şimdi Cassian da geri döndüğüne göre, Miram’a eşlik etmeme de gerek kalmayacaktı. Cassian’ın sürüye vahşi bir canavarla dönmek istemesi umurumda olmamalıydı.

Ama umurundaydı.

Bu, öyle bir düğmeyle kontrol edebildiğim, açıp kapayabildiğim bir şey değildi. Cassian’ı, Az’i ve sürüdeki pek çok kişiyi önemsiyordum. Ve bu drakiyi oraya götürmek hepsini tehlikeye atmak demekti.

Cassian’ a baktım. Güçlkle nefes alıyordu, bir eliyle yan tarafını tuttuğuna göre de hâlâ acı çekiyor olmalıydı. Miram’ı ve insana dönüşemeyen bir drakiyi nasıl idare edecekti ki? Tek başına? “Sence de o biraz güvenilirmez değil mi?”

Cassian bir eliyle griyi göstererek, “Onu tek başına bırakmak sorumsuzca olur,” dedi. “Bir sürüsü yok. Gidecek bir yeri yok. Onu bırakamayız. Ya yine yakalanır ya da birine zarar verir.”

“Jacinda, doğru olan bu,” diye araya girdi Tamra.

Artık kendimi tutamıyordum, hırladım. Tüm bu olaya duyduğum öfkeden, kız kardeşimin yardımseverliğinden bıkmıştım.

Ama sonra, böyle düşünmenin hiç de adil olmadığını fark ederek kendimi kötü hissettim. Tamra da benim yüzümden buradaydı. Evden ayrılırken, sürüden uzaklaştığımız ve annemi aramaya koyulacağımız için mutluydu. Ama ben, Miram'ı kurtarabilmek için bu planı ertelemiştim. Bu yüzden şimdi onun fikrini dinlemeliydim, ona en azından bu kadarını borçluydum.

Aklımda bu düşüncelerle, Tamra'ya karşı çıkmamak için kendimi tutarak kamyonete gittim. Üstüme uygun kıyafetler bulup sakinleşecek ve insana dönüşecektim.

Will diğerleriyle birlikte orada kaldı ve hâlâ tedbiri elden bırakmadan gri drakiye bakıyordu. Gardım bir an bile düşürmeyeceğinden emindim. Sadece benim rahatsızlığımı sezdiğinden de değil, bu konuda iyi olduğundan. Bir avcı olduğu için istese de istemese de iyi içgüdülere sahipti.

Bu da beni biraz olsun yatıştırdı.

Ta ki Cassian'a bakana dek. Bu drakiyi sürümüze götürme kararını gerçekten gözden geçirmesi gerektiğini söylemek üzere dudaklarımı aralamıştım ki o kararlılıkla kendininkileri mühürledi. Yine de bir şekilde onunla konuşabilirdim. Gözlerimle... aramızdaki o özel bağ ile. Derin bir nefes aldım. Ne olursa olsun, bu bağ hep var olacaktı. Will'le ne yaşarsam yaşayayım, Cassian'la da daima bir bağım olacaktı.

Diğerlerinden uzaklaşarak kamyonetin diğer tarafına geçtim ve yalnız olmanın verdiği rahatlıkla derin bir nefes alarak soğuk gece havasını yanan ciğerlerime doldurdum. Alevlerle birlikte ben de sakinleştim. Kanatlarım, kemik ve kıkırdaklarımdan çıkan çıtırtılar arasında eski yerlerine, omuzlarımdan arasına gömülüyordu... bir sonraki sefere kadar.

“Al bakalım.”

Will’in sesini duyunca irkildim. Dönüp bana getirdiği tişörtü aldım ve başımdan geçirdim. “Teşekkürler.”

“İyi misin?” Bakışları gözlerimi delip geçiyordu.

“Evet. Tabii. Cassian hayattaymış.” Bunu söylerken içim titredi, aslında kendim de daha yeni fark ediyordum. Cassian. Hayatta. Ölmemiş. Bacaklarım titriyor, güçlkle ayakta duruyordum.

Gri drakinin dönüşü, rahatlığımı elimden almıştı. Ona bakmak, uzunca bir süre tutsak olup vahşi bir hayvan muamelesi görsem ne hale geleceğimi görmek gibiydi, hepimizin ne hale geleceğini. Hem Tamra’ya bakışları bana rahatsızlık veriyordu.

Will aklımı başıma getirmeye kararlıydı. “Onlarla yollarımız ayrılıyor, Jacinda. Unuttun mu? Onları düşünmek zorunda değilsin.”

“Evet.” Bu dediği pek aklıma yatmasa da onaylar gibi başımı salladım. Cassian'ın hisleri yoğun bir şekilde bana akmaya devam ediyordu. Sürüye geri dönerken bana ihtiyacı vardı. İhtiyacı vardı... ya da sadece bunu istiyordu. Hangisi olduğundan emin değildim. Belki de her ikisiydi.

Nefes aldım ve o sırada Will'in kokusunu fark ettim. Tamamen ona özgü olan o aromayı. Şimdi yeniden ona bu kadar yaklaşıncı, göğsüm sıkışmaya başladı. Son yirmi dört saatte bunu bir daha asla yaşayamayacağımı düşündüğüm birçok an vardı. Yüzümü ona çevirdim. Bakışlarının değdiği her yeri okşamış, hepsine gerçekten dokunmuş gibi hissediyordum.

Kısa bir süre sonra sadece ikimiz kalacaktık. Ve Tam. Güvende olacak ve annemi bulacaktık. Her şey yoluna girecekti.

Ama yine de içime sinmeyen bir şeyler vardı.

Gri drakinin yalnızca birkaç metre ötede olduğunu bilmek kafa derimi geriyor, karıncalandırıyordu. Bir de onu sürüye götürmeye niyetlenen, kendi başına bile oraya gitmeyi başaracağı şüpheli olan Cassian vardı tabii.

Ve hatta daha fazlası. Hâlâ bana yanlış gelen bir şeyler vardı. Tamamen kaçamamışız gibi hissediyordum. Hâlâ kurtulamamış olabilirdik. Bana hâlâ... peşimizde bir şeyler varmış gibi geliyordu.

Will bu kasvetli düşüncelerimi hissetmişçesine bir adım daha yaklaştı ve kollarımı tuttu. Bense gözlerindeki o derin denizde kaybolmakla meşguldüm.

“Her şey istediğimiz gibi oldu. Tıpkı planladığımız gibi, her şey yolunda gidiyor. Aslına bakarsan, bunun çoktan olması gerekiyordu.” Yüzüne çarpık bir tebessüm yerleşmiş, dudağının bir tarafı yukarı kıvrılmıştı. “Seninle baş başa kalmak için çok bekledim.”

Onun umut dolu bakışları üzerimdeyken içimi yakan o sözcükleri telaffuz edemez, kalbimin derinliklerinde bu işin hâlâ bitmediğini hissettiğimi söyleyemezdim.

Bu yüzden tüm bunları bir tebessümle maskeleyeyi seçtim. “O kadar da baş başa sayılmayız. Kız kardeşim de bizimle olacak.”

Sırttı. “Tamra beni seviyor...”

“Öyle mi dersin?” diye kızdırmaya çalıştım.

“Bundan eminim. Kafamı karıştırmaya çalışma.” Parmakları kaburgalarımın üzerinde geziyor, beni gıdıklıyordu. Böylesine hafif bir temas bile nefesimi kesmeye yetiyordu, üstelik bunun sebebi kolay gıdıklanan biri olmam da değildi. Sıçrayıp yana kaydım ama o da peşimden geldi ve beni kendine çekip kamyonete yaslandı. “Tamra beni seviyor ve ara sıra bana acıyıp ikimizi baş başa bırakacağına eminim.” Yüzümü inceleyen gözleri, yanaklarımı alev alev yakıyordu.

“Ah, gerçekten mi?”

“Evet.”

“Güzel,” dedim oyununu sürdürerek. “Ama bana hâlâ bir randevu borçlusun. Akşam yemeği. Sinema.”

Ela gözlerindeki o neşe kaybolup ciddileşen gözleri bana odaklandı. Orada parlıdayan tutkuyu görebiliyordum. Çok uzun bir süredir beklemekte olan birinin özlemini. “Peki ya sen? Sen de halime acıyıp acımı dindirecek misin?” Burnunu saçlarıma gömüp derin bir nefes aldı.

“Hangi acı?” diye fısıldadım, gururum kelimeleri âdeta kemiriyordu.

“Senin yüzünden çektiğim... seni istediğim halde ara ara yaptığımız kaçamaklar hariç hiçbir şey alamamanın verdiği acı.”

Adım, söylemek istediği şeyi kanıtlamaya çalışırcasına havada yankılandı. “Jacinda!”

Will homurdanarak yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Şimdi anladın mı?”

Saçları ay ışığındaki inciler gibi parıldayan Tamra bize doğru geliyordu. “Ah, işte buradasınız. Cassian artık yola koyulmamız gerektiğini söylüyor... kaleye hâlâ çok yakın olduğumuzu.”

Aklımdan geçen cümleyi kurmamak için zor duruyordum: *Ne zamandır Cassian'ın ne istediğini umursuyorsun sen?* Ama sonra, bu düşünceyi aklımdan çıkardım. Cassian'ın onu, sanki daha önce kalbini hiç kırmamış biri gibi bu kadar az etkiliyor olması çok daha iyiydi.

“Tabii,” dedim iç geçirerek Will'in sıcak ve sert göğsünü hafifçe sıkarken. Bir kenara kıvrılıp göğsüne yatarak uyumaktan daha çok istediğim hiçbir şey yoktu.

Tamra yanımdan uzaklaştı. Kamyonetin arka tarafındaki kapının açılırken çıkardığı gıcırtyı duyunca o tarafa doğru yürümeye başladım. Kız kardeşimi, ona gün ışığını ilk kez gören biri gibi bakan bir drakiyle yalnız bırakmak istemiyordum. Ama Will beni durdurdu ve ateşli bir öpücük için yeniden kendine çekti. Dudakları. Benimkilerin üzerindeydi. O an başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Yüzümü tutan avuçlarındaki sertleşmiş dokunun, ellerinin tadını çıkarıyordum. Başparmakları hafifçe yanaklarıma gömülürken ben de eriyip gidiyordum.

Nihayet nefes almak için durduğumuzda saçlarıma doğru eğilip fısıldadı. “Sadece arabayı bıraktığımız kamyon parkına kadar. Oraya kadar dayan.”

Ağzından çıkan kelimeler bende soğuk bir duş etkisi yarattı. Artık Cassian'ı böyle yaralıyken Miram ve gri drakiyle ilgilenmek zorunda bırakmaya gönlümün razı olmadığını ona söylemem gerekiyordu.

Ama henüz bunu yapacak cesareti bulamamıştım. Hem belki de biz arabaya gidene dek Cassian da kendini toparlardı. Sonuçta çabuk iyileşen bir türdük. Parmaklarımı tişörtünün soğuk, pamuklu

kumaşına geçirerek onu bir süre daha yakınımda tuttum. “Benim için endişelenme. Bana bir şey olmaz.”

Yeniden kamyonetin arkasına doluşmuştuk. Miram, aracın önünde, Will’in yanında oturduğu halde Cassian ve gri draki, alanın büyük bir kısmını kaplıyordu. Özellikle de tamamen dönüşmüş bir draki.

Cassian, zaten uzunca bir süredir bir hücreye tıklmış olarak yaşadığı için Miram’ın önde oturmasında ısrar etmişti. Bunun son derece korkunç bir deneyim olduğunu kendi kısa ve etkili ziyaretim sayesinde gayet iyi bildiğim için, ben de karşı çıkmamıştım.

Gri draki çok büyük görünüyordu, kamyonetin neredeyse tümünü kaplayıp her yere yayılarak Tamra ve beni birbirimize yapışık halde durmaya zorladığı için Miram’ın doldurduğu o ön koltuğu büyük bir özlemle anıyordum.

“Ee, bir adın var mı peki?” Tamra bu soruyu ona sorarak beni şaşırttı. Ses tonu benim için biraz fazla dostaneydi. Ona attığım bakışı görünce umursamazca omuz silkti. Ben de gözlerimi kırpmadan griyi izlemeye başladım, bir adı olmalıydı. Enkros onu yakalamadan önce başka bir yerde, muhtemelen de bu ülkede bir yerlerde başka bir hayatı vardı.

Başım evet anlamında salladı. “Deghan.”

Deghan. Kulağa eski bir isim gibi geliyordu ve ona gayet uygundu.

“Hazır buradayken neden insana dönüşmeyi denemiyorsun?” dedi Cassian.

Deghan, Cassian’a tiksinti olarak tanımlayabileceğim bir tepkiyle dudak bükerek baktı, onu suçlayamazdım. Kim başkalarının önünde, yapamayacağı bir şeyi denemek isterdi ki?

“Belki daha sonra,” diye araya girdi Tamra hemen. Ses tonu rahatlatıcıydı. “Sadece unutmuş olmalısın. Zamanla hepsi geri gelecektir.”

Deghan dikkatle onu izliyor, kalay rengi gözleriyle kız kardeşimi yiyip bitiriyordu. Neler düşündüğünü elbette ki bilemezdim ama Tamra'ya böyle bakmasından hoşlanmadığımı gayet iyi biliyordum. O kadar.

Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde gördüğümüz bir restoranda mola verdik. İki şeritli yoldan doğru düzgün araba sesi bile gelmiyordu. Will kapıları açmadan önce bile, pişmekte olan et kokularını duyabilmişim. Midem guruldadı. Sabah bir kutu pudra şekerli çöreği paylaşmıştık ki pek de matah oldukları söylenemezdi. Hepimizin doğru düzgün bir şeyler yemeye ihtiyacı vardı. Arka kapıdan içeri giren parlak ışık, gözlerimi kamaştırıyordu.

“Hepimizin oraya girip sipariş veremeyeceği çok açık,” dedi Will, kamyonetin arkasında iki metrelik bir yaratığın durduğunu görebilecek kadar yakınımızda kimsenin olmadığından emin olmak için arkasına bakınarak. “Jacinda ve ben herkes için bir şeyler alıp geri gelebiliriz.” Başıyla araçtan inmeme işaret etti.

Arabadan indim ve restorana doğru yürümeye başladık. Yerlerdeki çakıl taşları ayağımın altında tuhaf sesler çıkarıyordu. Görece uzun bir mesafe yürümemiz gerekecekti çünkü Will, kapılardan ve meraklı gözlerden uzak bir yere park etmek istemişti.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım. “Oradan kısa süreliğine de olsa kurtulmak iyi oldu.”

“Tahmin etmiştim,” diye yanıtladı elimi tutarken. “Miram da insanların arasında olmaya pek hevesli değil. Bana tek kelime bile etmiyor.”

İçeri girince hamburger ve patates kızartması söyledik. Ekstra malzeme istemeyi de unutmamışım elbette çünkü Cassian'ın ne kadar iştahlı olduğunu biliyor ve Deghan'ın da ondan aşağı kalır yanı olmadığını tahmin ediyordum.

Taburelere oturmuş siparişimizi beklerken kendimi neredeyse normal biri gibi hissetmeye başlamıştım. Son seferinde Tamra key-fimizi böldüğü için yeniden baş başa olmak güzeldi.

“Beklerken bir şey içmek ister misiniz?” diye sordu tezgâhın arkasındaki garson kız ve ikimiz de başımızı sallayarak evet diyince kırmızı plastik bardaklara doldurduğu sodaları önümüze koydu.

Bir pipetle oynuyordum. “Bir süreliğine daha, gerçekten oturarak gerçekleştirdiğimiz tek randevumuz bu olabilir.”

Aynı fikirde değildi. “Ben böyle düşünmüyorum. Daha iyisini yapabiliriz.” Göz kırptı. “Ve yapacağız da.”

Başka bir pipeti ambalajından çıkarıp parmaklarımla düzeltirdim ve bir ucunu dudaklarımın arasına alıp ellerimi birleştirerek müzik çalmaya başladım. Ve bitince, ellerimi ağzımdan çekip sordum. “Etkilendin, değil mi?”

“Hem de nasıl.”

Kendimden memnun bir ifadeyle başımı salladım. “Bekle sen. Daha iyileri de geliyor.” Ve ‘Camptown Races’ın melodisini çalmaya başladım.

“Pekâlâ,” dedi sahte bir ciddiyetle. “Artık tahrik olmaya başladım.”

Bunu duyunca kahkaha atmamak için zor durdum, az kalsın melodiyi berbat edecektim. Nihayet çalmayı bitirince ihtişamlı bir hareketle arkama yaslanıp sırtıma başladım. Will ise alkışlıyordu.

“Böyle bir yeteneğim olduğundan haberin yoktu, değil mi?” dedim saçlarımı düzelterek, çok eğleniyordum.

“Bu, diğer... yeteneklerini tamamen gölgede bırakıyor.”

Gülerek taburemde dönmeye başladım. Onun yanında böyle olmak o kadar güzel, doğru ve *normal* geliyordu ki; mutlu, şapşal ve vurdumduymazdım. Diğerlerinin dışarıda bizi beklediğini bile kolayca unutabiliyordum. Will bacağıma tutup beni durdurdu ve yüzünde

son derece ciddi bir ifadeyle bana doğru eğildi. O soğuk, pürüzsüz dudaklarıyla beni öperken birilerinin bizi izlemesi umurunda bile değildi. Ben de ceketini tutup onu kendime doğru çekerek daha da tutkulu öpmeye başladım, keşke etrafımızda başka hiç kimse olmasa diye düşünüyordum.

Ve bir süre sonra öpüşmeyi bıraktık. Nefesim kesilmişti. Will daima yakışıklıydı, evet, ama ne kadar güzel güldüğünü unutmuştum. Göz kamaştıran beyaz dişlerini. Dudaklarının kenarlarındaki o derin çizgileri. Enkrostan kaçtığımızdan beri ilk kez böyle içten gülümsüyordu, bunu görünce kalbim sıkıştı. Renk değiştiren gözleri birer mücevher gibi parlıyordu. Aklımdan geçenleri okumuş gibi atıldı. “Çok yakında sadece ikimiz olacağız. Böyle. Ve dünyadaki tüm zaman bizim olacak. O zaman bana pipeti nasıl çalacağımı öğretebilirsin.”

Ellerimizde ağır torbalarla kamyonete döndük ve Miram’a pencereden, Will’le ikisinin yiyeceklerini uzattık. O da isteksizce gülümseyerek teşekkür etti ama bu da bir şeydi. Belki de artık Cassian da aramıza döndüğüne göre, onu kurtarmak için yaptıklarımıza minnettar olmaya başlamıştı, kim bilir. Belki de artık aramız düzelirdi. Aslında bunu istediğimi fark edince boğazıma bir yumru oturdu.

Will arka kapıyı açmadan önce beni alnımdan öptü. “Yarın özgür olacağız.”

Derin bir nefes aldım. Yarın. Will’le, tıpkı restorandaki gibi özgür olacağımız zamanları düşününce kalbim pır pır ediyordu. Ama bir farkla; o zaman öpüşmeyi ve sohbet etmeyi kesmemiz gerekmeyeceğinden, onlar çok daha güzel olacaktı.

Tam kapıyı açmak için kola dokunmuştu ki durakladı.

Avına odaklanan yırtıcı bir hayvan gibi kımıldamadan durduğunu görünce ben de donup kaldım.

“Ne?”

Etrafı dinlemek için mutlak bir sessizliğe ihtiyacı varmış gibi elini kaldırıp beni susturdu.

Başımı çevirip park alanını şöyle bir taradım. Rastgele park edilmiş arabalar ve kamyonlardan başka, bu kocaman, çakıl taşlarıyla dolu karanlık alanda dikkate değer hiçbir şey yoktu. Sadece sıradan bir müşteri restorana girip çıktı. Ama yine de Will son derece gergin görünüyor, ela gözleri dikkatle etrafı kolaçan ediyordu.

“Will? Neler oluyor?”

Başımı iki yana sallayıp kaşlarını kaldırdı. “Hiçbir şey, sanırım.”

Sonra kamyonetin kapısını açıp binmeme yardım etti. Kapıyı kapamadan önceki son haline bakılırsa, hâlâ içine sinmeyen bir şeyler vardı ama ne olduğunu anlayamıyordum.

İçeridekilere dönüp herkesin yemeğini verdim ve oturup kendiminkini yemeye başladım. Bir yandan patates kızartmalarını tırtıklarken bir yandan da tüylerimi diken diken eden o tuhaf histen kurtulmaya çalışıyordum.

Başta pek anlayamadık. Sadece kamyonetin hızı biraz artmış gibiydi. Motorun gürültüsünde sezilen hafif bir yükselme. Ama sonra bir viraja girdik ve hepimiz savrulup kamyonetin duvarına yapıştık, yiyecekler de etrafa saçıldı. Kafamı yere vurdum.

Tamra, Deghan'ın üzerine düşmüş, o da sert ve kaslı kollarıyla onu sarmıştı. Bu görüntü beni rahatsız etse de, o anda yapabileceğim pek bir şey yoktu; soğuk, metal zemine yapışmış durumdaydım.

Kamyonetin homurtusuna başka sesler de eklenmeye başladı: diğer sürücülerin Will'in makas atarak ilerleyişine tepki olarak çaldığı kornalar ve rüzgârın uğultusu.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Tamra. "Niye deli gibi kullanıyor?"

Bunun tek bir sebebi olabilirdi. Göğsümde oluşmaya başlayan alevler yukarı tırmanmaya çalışıyor, küller ağzıma doluyordu.

Cassian, çoktan fark ettiğim şeyi hepimiz için dile getirdi. "Pessimizde biri var."

Bu haberi duyunca Tamra'nın yüzündeki ufak renk kırıntıları da uçup gitti. Cildinin altında ışıldayan incileri görebilirdiniz. "Enkros mu?"

Göz bebekleri titrek, dikey çizgilere dönüşen Cassian başını salladı. "Bilmi..."

“Enkros ava kendisi çıkmaz,” dedim hissiz dudaklarımın arasından.

Ve Cassian’a baktım. Gerildiğini, herhangi bir duruma karşı hazırlandığını hissedebiliyordum ama kesinlikle korkmuyordu. Enkrosun tutsağı olduğu zamanlarda hissettiğim şey şimdi yoktu.

Dudakları aralandı ve aklımdan geçen sözler döküldü. “Avcılar.”

Tamra korkuyla derin bir nefes alınca Deghan onun koluna dokundu, bu şaşırtıcı bir... ne olduğundan emin değildim. Ona destek mi oluyordu? Rahatlatıyor muydu? Bilmiyordum. Onun bana saldıran drakiyle aynı kişi olduğuna inanmak benim için hâlâ zordu. İçgüdülerim onu sevmememi söylüyor, ensem onu yakma isteğıyle ürperiyordu. Ama aynı draki, Tamra’ya karşı son derece kibar dı.

Will bir dönüş daha yapınca hepimiz yeniden savrılduk. Bu kez omzumu kamyonetin duvarlarından birine vurarak kendimi tutamayıp bağırdım. Sonra birdenbire durduk ve ayağı kalktım, kollarım zangır zangır titriyordu. Duyabildiğim tek koku, yanan lastiklerin kokusuydu.

“Jacinda!” Cassian kolunu omzuma dolayıp oturmama yardım etti. “İyi misin?”

Hâlâ biraz sersemlemiş durumdaydım ama başımı evet anlamında salladım. “İn... inmeli miyiz?” diye sordum dışarıda neler olup bittiğini merak ederek.

Will’in kapısı öyle bir kapandı ki sestten önce arka tarafta yarattığı titreşimi fark ettim.

Birden kapılar açıldı ve içeriye ışık doldu. Will endişeli bir ifadeyle bize bakıyordu. Hepimiz gibi paniklemiş ve bembeyaz olmuş Miram da hemen yanıındaydı.

“Onları atlatmayı başardım,” dedi Will. “Ama çok da uzaklaşmış olamayız.”

“Avcılar mı?”

Başını salladı. “Evet.” Sert yolculuğumuz esnasında kaldırdığımız tozlar havada uçuşuyordu. Omzunun üzerinden önce yola, sonra da etrafımızı saran ağaçlık alana baktı.

“Kısa süre sonra arayı kaparlar. O yüzden gidin. Kaçın.” Başını iki yana sallayarak ağaçları gösterdi. “Ve sizi bulurlarsa, yürüyüşe çıkmışsınız gibi davranın. Bir grup gençten şüphelenmezler. Tek şansınız bu. Sonra arabayı bıraktığım park alanında buluşuruz. Çok uzağında değiliz zaten, hatırlıyor musunuz?”

Cassian başını salladı, hatırlıyordu.

Sonra Will, özür dileyen gözlerle Deghan’a döndü. “Senin pek şansın yok dostum. İnsana dönüşemiyor olman çok kötü. Uç, saklan, ne yapabilirsen artık. Ama gözden uzak ol.”

Deghan, anladığını gösterircesine başını salladı. Kendi başının çaresine bakmaya alışık olduğu belliydi. Bense neredeyse rahatlamıştım. Eğer bu süreçte onu kaybedersek, sürüm için endişelenmeme de gerek kalmazdı.

Will yere çöküp elini toprağa koydu. Yüzünde yine, peşimize düştüklerini anladığı anda takındığı o dikkatli ifade vardı.

Ne yaptığım anlayanca kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı; toprakla arasında böyle bir bağ olabilmesi için yeteneğinin ne kadar ilerlemiş olması gerektiğini düşününce şaşırdım. Belki bir toprak drakisi kadar. Belki de daha bile iyi olmalıydı. Toprağın fısıltısını duyan tek insan oydu sanki.

“Ya sen ne yapacaksın?” diye sordum, bir kere daha ondan ayrılmam gerekeceğini düşündükçe içim ürperiyordu. *Bunu bir daha yapamam.*

Doğruldu. Bana bakan gözleri, ıslanan kayaların üzerindeki yosunlar gibi yumuşaktı. “Bana bir şey yapmaz...”

Ona doğru koşup ellerini tuttum. “Hayır! Seni bırakmayacağım.”

"Peşinde oldukları şey ben değilim, Jacinda." Gözlerindeki kararlılıktan hoşlanmamıştım. Fikrini değiştirmeyecekti.

"Bizi nasıl buldular?" diye geveledi Cassian, sanki bu sorunun cevabını biliyormuş gibi Will'e bakarak.

Will de ona döndü. "Bilmiyorum. Enkros kaçtığımızı haber vermiş olmalı." Kollarını havaya kaldırdı. "Şimdi kalenin etrafında bir sürü avcı toplanmıştır. Sadece benim ailem değildir."

"Bu da ne demek?" diye sordu Deghan, Will'i süzerken. "Ailesi bizi mi avlıyor?"

"Ailesi. O değil," diye açıkladım.

Deghan pek de ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Nasıl hissettiğini biliyorum. Onunla ailesi arasında bir fark olduğunu anlamak benim için de pek kolay olmamıştı," diye araya girdi Cassian.

İşte o an rahat bir nefes aldım. Bu, Cassian'ın Will'in farklı olduğunu kabul ettiğine dair duyduğum ilk şeydi.

Will gözlerini bana dikti, o ela denizler o kadar tereddütsüz ve kendinden emindi ki diğerleriyle birlikte ormana dalsam her şeyin yoluna gireceğine inanacaktım neredeyse. "Onlarla karşılaşsamız saklayacak bir şeyiniz yokmuş gibi davranın. Ben de yapabilirsem, park alanında sizinle buluşacağım."

Yapabilirsem...

Sözcük kafamda yankılanırken ben de onu benden ayırabilecek senaryolar yazıyordum. Ve hiçbirini iyi değildi.

"Evet, tabii," diye hırladı Miram, ses tonu beklenmedikti. Kaleden ayrıldığımızdan beri neredeyse hiç konuşmamıştı. "Ailenle birlikte."

"Miram," dedi Cassian nazikçe.

"Bize dürüstlüğünü kanıtlayacak kadar çok şey yapmadı mı sence de?" diye sordum yumruklarımı sıkarak. "Daha ne istiyorsun?"

"Ah, ne zaman onun da daima onlardan biri olacağını göreceksin?" diye patladı, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir öfke vardı. "Enkrostaki küçük tatilin sana onlarla bizim aramızdaki farkı öğretmediyse..."

"Hiçbir şey öğretemez," diye tamamladım cümlesini, ses tonum sertti. "Aynen öyle. Hiçbir şey öğretemez."

Beni anlayamıyormuş gibi bakıyordu. Ve sanırım gerçekten de anlamıyordu.

"Jacinda..." Ellerini havaya kaldırdı. "Seninle anlaşmak imkânsız."

"Yeter. İkiniz de susun," diye çıktı Cassian. "Peşimizde, canlı canlı derimizi soymak... ya da bizi, orada beni parçalayarak öldürmek isteyen şerefsizlere teslim etmeye hevesli avcılar var." Geldiğimiz yönü gösteriyordu.

Çaresizce Will'e baktım, hissettiklerim yüzünden göğsüm patlayacak gibiydi.

Cassian neredeyse emreder bir tonda, sertçe adımı söylediğinde Will'e kalmaya kararlı bir şekilde başımı iki yana salladım. "Jacinda." Gözleri doğruca benimkilere odaklanmıştı. "Bizimle geliyorsun."

Benimle böyle konuşması tüylerimi diken diken ediyordu. Sonra hissettiği öfkeyi sezdim; katran kadar ağır ve yoğun. Ama bu hiddetin yanı sıra, bana bakan gözlerinde başka bir şey daha var gibiydi. Başka bir duygu. En az o kadar şiddetli, o kadar yoğun bir şey. *Korku*. Benim için. Bunu fark edince biraz sakinleştim. Cassian son zamanlarda benim için birçok şeye katlanmıştı.

"Jacinda," Will'in sesi düşüncelerimi dağıtmaya yetti. "Artık gitmeniz gerekiyor."

Will'i bırakıp gideceğim için hissetmeye başladığım panikten kurtulmaya çalışıyordum. *Bir kez daha*. Gözlerim yansa da başımı sallayarak onu duyduğumu belli ettim. Zihnim, kimseyi üzmeden

Will'le kalmanın bir yolunu bulabilmek için çalışıp dururken gözlerim de Tamra'yı arıyordu. Will'den bir kere daha ayrılamazdım.

Tamra da inatçı bir ifade takınmış, bir sonraki hamlemi bekliyor gibi görünüyordu. Bunu görünce yumruk yemiş gibi oldum, ben gitmezsem o da gitmeyecekti. Pişmanlık tüm vücudumu sarmış, etimi sıcak iğnelerle dağlamaya başlamıştı sanki. Kız kardeşimi tehlikeye atamazdım. Zaten annemi kaybetmişken bir de bu riske giremezdim. Tamra'yı yola çıkarmalı, sonra da dönüp Will'i bulmalıydım.

Ona döndüm. "Seni bulacağım," dedim, bulabileceğim bir yerlerde olmasını ima eder bir tonla. Burada ya da arabayı bıraktığımız yerde.

"Bekleyeceğim." Başını sallayıp endişeyle yeniden yola baktı.

Ve tam o sırada seslerini duyduk. Motorların hırıltısını. *Bizi nasıl buluyorlar?*

"Gidin! Haydi!" Bakışları diğerlerinde gezindi ve teşvik edercesine benim üzerimde sabitlendi.

Diğerleri dönüp koşarak uzaklaşmaya, kaçışan bir fil sürüsü gibi ağaçların arasına dalıp kaybolmaya başladılar. Bense tereddüt ediyordum.

Will parmaklarım saçlarımda gezdirip beni kendine çekti ve tutkuyla öptü. Buluşan dudaklarımızın, başımı tutan ellerinin tadım çıkarıyordum. Nefes almak için durunca hararetle fısıldadı. "Dikkatli ol. Başına bir şey gelmesin."

Ben de aynı şeyleri söylemek üzere ağzımı açmıştım ki giderek yaklaşan motor seslerini duydum ve yola baktım. Ama bir şey görmiyordum, sadece bir toz bulutu vardı.

Will bana bakmadan geri çekilip beni de ağaçlık alana doğru itti. "Git. Geliyorlar!"

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi koşuyordum. Tenim, giderek yükselen hararetimle ısıldamaya, kızıl altın renklerle yanmaya başladı.

Hızla ağaçların arasına daldım ve anında o yeşil cümbüşün içinde kayboldum. Belime kadar gelen çimlerin ve kollarımı, bacaklarımı çizen çalıların ortasında duruyordum. Etrafı dinlemeye başladım. Diğerlerini göremesem de güvende oldukları sürece, bunun bir önemi yoktu. Tamra güvende olduğu sürece. Ona bir şey olmasına izin veremezdim.

Tam kendi kendime kaldığımı, diğerlerinin çoktan gittiğini düşündüğüm sırada Cassian'ın sesini duydum.

“Jacinda... ne yapıyorsun? Haydi gidelim!”

Onu gördüm; gergin ve endişeli yüzüyle ağaçların ortasında duruyor, esmer insan teniyle kömür karası draki derisi arasında gidip geliyordu. Arkasında da Miram. Miram'ın ufacık yüzü, korkunun etkisiyle beje dönmüş ve iyice görünmez bir hale gelmişti.

Başımı iki yana sallayıp arkamdaki yola baktım.

Hareket edemiyordum. Görmem, bilmem gerekiyordu. Bana ne demiş olursa olsun, iş harekete geçmeye gelince, Will'i bırakamazdım. Boğazımdaki yangına rağmen yutkundum. Bir kere daha olmazdı.

Etrafa bakınırken, kafamda da bir plan şekillenmeye başlıyordu. Gövdesi biraz yan yattığı için kolayca tırmanılabilecek, büyük ve sık yapraklı bir ağaç görmüştüm. Parmaklarım ağaca kolaylıkla tutunduğundan, fazla zorlanmadan tırmanmayı başardım.

“Jacinda.” Cassian bu kez, öncekinden daha gür bir sesle seslenmişti. Miram da kaşlarını çatıp üzerindeki tişörtü çekiştirerek ona eşlik ediyordu.

Cassian bir parmağını, sanki hemen oraya gitmem gerektiğini söylemeye çalışıyormuş gibi toprağa sapladı.

“Hayır. Bana bir şey olmaz.” Bakışlarım değişmişti. “Tabii sen bizi ele vermezsen.” Elimi salladım. “Haydi gidin şimdi.”

Öfkeyle soluyarak kız kardeşine döndü. “Git. Saklan. Ben seni bulurum.”

Miram’ın dehşeti yüzünden okunuyordu. “Sensiz gitmek istemiyorum.”

“Bir şey olmaz,” dedi Cassian. “Ormanın derinliklerine git ve Tamra’yı bul. Dönüşme, yeter.”

Bir kahkaha patlattım. Geçen sefer bunu başarmakta pek de iyi olduğu söylenemezdi.

Ama Cassian beni duymazdan geldi ve talimatlarını sürdürdü. “Orada daha güvende olursun. Seni görseler bile şüphelenmezler...”

Miram başını iki yana sallamaya devam ediyor, belli ki onu bulma ihtimalleri bile, korkudan deli olmasına yetiyordu.

“Cassian,” diye tısladım. “Onunla gitmelisin.”

Beni susturmak için elini kaldırdı ve kız kardeşine bakarak emretti. “Git.”

Miram yalvaran gözlerle son bir kez şansını denedikten sonra koşarak uzaklaşmaya başladı. İdam sehpasına götürülen bir kadın gibi omuzlarım düşürmüştü.

Cassian, dalları benim bulunduğum ağaçla kesişen bir ağaç bulup ona tırmandı.

“Aptalca davranıyorsun,” diye fısıldadım. Miram’ı öylece göndermek hiç içime sinmiyordu. Sanki beni kız kardeşine tercih ediyormuş gibi. Bunu yapmasını istemiyordum. Asla. “Kız kardeşinle olmaşın.”

“Ama sen akıllıca davranıyorsun, öyle mi?” diye karşılık verdi, koyu mor bakışları da benimkilerle tartışıyor gibiydi.

Ve o sırada, yeniden hissettim. Kafa karıştıran, şaşırtan bir tutku; ılık dalgalar halinde bedenime yayılıyor, neredeyse bir uyuşturucu etkisi yaratıyordu. Başımı iki yana sallayarak kendimi bulmaya çalıştım. Kendi duygularımı, onunkileri değil. Benimkiler bana yeterdi, üzerine bir de onun hisleriyle uğraşacak değildim. Hislerine kalkan oluşturmaya çalışıyor, onlarla, Cassian’la, savaşıyordum.

Dalların arasından tüm çıplaklığıyla bana bakıyor, ayrı ağaçlarda olmamıza rağmen benden yalnızca birkaç santimetre uzakta duruyordu.

Motorların hırıltısı giderek yaklaşmaktaydı, buna emindim. Dalların arasından yola baktım; toz bulutu daha da büyümüş, ortasında da araçlar, koyu renkli figürler belirmişti.

Will kaputu açmış içine bakıyordu. Planı bu muydu yani? Motorda arıza varmış gibi yapmak mı? İşe yaramasını ümit ederek derin bir nefes aldım.

Yoğun toz bulutunun izin verdiği kadarıyla iki araç görebiliyordum. Camları içeriyi görmeyi imkânsız kılacak derecede karartılmış siyah bir kamyon ve arkasında aynı camlara sahip bir kamyonet. Bizim kamyonetimizle bunun hiç ilgisi yoktu. Bu, onca toz bulutunun ortasında bile parıldayacak kadar değiştirilmiş, süslenmişti.

Will başını kaldırıp onlara bakınca, içimi bir telaş kapladı. Avcılar ona, kendilerinden birine zarar verirler miydi?

Araçlar kenara çekip motorlarını kapadılar.

Bir süre boyunca kimse inmedi, içeride ne yaptıklarını merak ediyordum. Camları bana, sinsice izleyip soğuk ve suçlayan bakışlar atan koyu renk bir çift gözü anımsattı. Göğsüm hızla alıp verdiğim nefeslerden dolayı inip kalkıyor, burun deliklerimden ikiz şeritler halinde buhar çıkıyordu.

Will sıcak bir karşılama gösterisinde bulunarak onlara el salladı, tedirginliğini gizlemeyi iyi başarıyordu. Bense kılımı bile kıpırdatmadan, aldığım nefesi sıkışan göğsüme hapsederek bekliyor, onun ailesinden birilerini göreceğimi düşünüyordum.

Nihayet önce kamyonun, ardından da kamyonetin kapıları açıldı ve içlerinden adamlar indi. Beş kişiydiler. Hepsini hızlıca taradım... ama birini bile tanıımıyordum.

Nabzım giderek hızlanıyor, dışarıdan bile görünebiliyordu. Gözlerimi hemen Will'e çevirince, onun da kimseyi tanımadığını fark ettim. O ana kadar, bu gelenlerin onun ailesi olmasını ne kadar istediğimi fark etmemiştim.

Başımı iki yana salladım ve yüzüme düşen saçları geri çektim. Ashında Will onları tanıımıyorsa, bu aynı gruptan olmadıkları anlamına gelirdi. Birbirlerine tamamen yabancıydılar. Bir rahatlık hissi tüm

bedenime yayıldı. Bu adamlar Will'i tanıımıyordu. Dolayısıyla sadece yolda kalmış bir adam olduğuna inanmaları çok daha kolay olacaktı.

“Hey,” dedi Will aynı anda hem rahat hem de çekingen görünmeyi başararak. Sadece talihsiz bir genç gibi. “Sizi gördüğüme çok sevindim. Arabamda bir sorun var da.” Kamyonetin paslı kasasına hafifçe vurdu.

“Öyle mi?” Avcılardan biri öne çıktı. Ses tonu yüksek ve alaycıydı. Güneş ışınları, kazıtılmış kafasından yansıyarak derisini sarı bir renge boyuyordu. “Gerçekten mi?” Çevresine bakıp etrafı inceledi. Bakışları bir süre Cassian’la benim saklandığımız yere takılı kalınca o sert, pütürlü dala daha da sıkı sarıldım. Gerilmiştim ama kısa bir süre sonra kafasını çevirince rahatladım.

Gözlerini kısarak yeniden karşısına bakmaya, sanki içini görebiliyormuş gibi kamyonetimizin arka kapısını incelemeye başlamıştı.

“Evet,” dedi Will dostane bir tebessümle. “Sanırım benim kız son günlerini yaşıyor.”

Avcıların lideri gibi görünen adam ekibine şöyle bir bakış attı: *Bu çocuk yalancının teki.* Boğazımdaki o yoğun ısıya karşı koymaya çalışarak yutkundum. Will’in anlattıklarına inanmıyorlardı.

“Niye bize doğruyu söylemiyorsun, evlat?” dedi atkuyruklu ve yüzü sivilce izleriyle dolu bir avcı. “Arabanda sorun falan yok.” Başıyla kamyonetin arkasını işaret etti. “Ne var orada?”

O sırada avcılardan birinin elinde tuhaf bir cihaz olduğunu fark ettim. Bir tür anteni olan metal bir kutu. Bulunduğum yerden görebildiğim kadarıyla, bir sıra da yanıp sönen kırmızı ışıkları vardı. Avcı elindeki kutuyla beraber kendi etrafında bir tur attı. Yüzünü döndüğü yöne göre kırmızı ışıklar bazen sönüyor, bazen de hızla yanıp sönmeye başlıyorlardı. Midem bulanmaya başlamıştı, o kuttunun bizim için hiç de iyi olmadığını biliyordum. Cassian’la göz

göze gelince, onun da benimle hemfikir olduğunu fark ettim. Yüzü endişeyle gerilmeye başlamıştı.

Kutuya bakmamaya özen göstererek Will'i görmeye çalıştım. Çünkü o metali görmek paniklememe neden oluyordu, oysa ben sakin kalmak zorundaydım. Sakin. Rahat. Drakimi ortaya çıkarmadan.

Ama Will'in hakkını vermem gerekiyor. Çok güzel şaşırmış rolü yapıyordu.

"Neden bahsediyorsunuz siz?" Kapıları gösterdi. "Orada hiçbir şey yok. Yani şu anda boş. Normalde de babamın çevre düzenlemesi için taşıdığı şeyler olur." Bu kez utanmış gibi görünüyordu. "Ama ben, şey, bu hafta sonu için başka planlarım olduğundan onları çıkardım.

O anda ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ağaçtan inmeye başladım.

Cassian fal taşı gibi açılmış gözlerle adımı fısıldarken ben çoktan yere inmiştim. Öfkesini hissedebiliyordum, ona eşlik eden korkusunu da. Bu acı hisler, göğsümden gelen kül ve közle birleşerek ağzıma doluyor, dilimde acı bir tat bırakıyordu.

Cassian'a, sevsem de sevmesem de bağlandığım eşime baktım. Burnu düzleşmeye, burun kemerinin üzeri şişip inmeye başlamıştı. Drakisine yenik düşmesinin an meselesi olduğunu biliyordum.

Başımı iki yana sallayarak gözlerimle bana güvenmesi gerektiğini anlatmaya çalıştım. Bunu düzeltecektim. Bu taleple birlikte her şeyimi ortaya koymuştum; tüm kararlılığımı, özgüvenimi. Gözlerimiz sessiz bir iletişim için birbirine kenetlendi. *Ne yaptığımı biliyorum.*

Omuzları düşünce, pes ettiğini anladım; yine de arkamdan gelmemesini umuyordum. Etrafa şöyle bir göz atınca, yeni yeni tomurcuklanmaya başlamış sarı kır çiçeklerini gördüm. Tam olarak açmaları için daha birkaç hafta geçmesi gerekiyordu ama bu halleriyle idare etmek zorundaydım. Birkaç tane toplayıp biraz da ot yoldum ve alelacele bir buket yaptım.

Ve Cassian'la son bir kez göz göze geldikten sonra yürümeye başladım; hâlâ arkamdan baktığını biliyor, bakışlarının sıcaklığını sırtımda hissediyordum. Ben bizi bu işten kurtarmaya çalışırken, onun da yerinden kımıldamayacağım ümit etmekten başka çarem yoktu.

Seni tanımıyorlar. Seni tanımıyorlar.

SYola çıkarken aklımda dönüp duran cümle buydu. Işığa ve avcılarının görüş alanına doğru ilerlerken.

İlk bakan Will oldu; ne kadar ilgisiz görünürse görünsün hâlâ çevresinde olup biten her şeye dikkat ettiğini kanıtlarcasına. Ve beni görünce, gözlerinde beliren paniğin kaybolması da bir o kadar çabuk oldu.

“Hey,” dedi avcılardan biri beni fark edince.

“Ah, harika,” dedim. “Yardıma gelenler olmuş. Annemi aramak zorunda kalacağız ve bu hiç de hoş olmayacak diye korkmuştum.”

Şimdi hepsi bana dönmüştü. Yüzlerindeki şaşkınlık ifadesini görünce neredeyse kahkaha atacaktım. Avcıların dünyasında kadınların yeri yoktu. Onların gözünde, onların kurallarına göre, ben burada olmamalıydım. Varlığım onları tedirgin ediyordu ki benim de istediğim buydu.

“Bu bir kız,” diye bağırdı biri.

“Ah, evet,” dedim, ses tonumdaki alaycılıktan, aslında *yapma* ya dediğimi anlayabilirlerdi. “Ne bekliyordunuz? Bir rakun mu?” Kendi esprime gülerek Will’in yanına doğru yürüdüm. “Bulduğum çiçeklere bak, hayatım.” Elimdeki uyduruk kır çiçeği demetini sanki

bir ödölmüşçesine sallayıp duruyordum. Aslında gerçekten acınacak haldeydiler, çoktan solmaya başlamışlardı ama bu boynu bükük şeylerin benim için çok daha büyük bir önemi varmış gibi davranıyordum. Heyecanlanmaya değecek bir şeymiş gibi.

Will elini belime koydu. “Çok güzeller, bebeğim.” Ve eğilip dudaklarıma uzun, tutkulu bir öpücük kondurdu. Avcıların gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyor ve paniklememeye çalışıyordum. Şu anki performansımız çok önemliydi. Hatta her şey buna bağlıydı.

“Ne yapıyorsunuz burada?” diye sordu liderleri, hâlâ kafası karışık gibi görünüyordu.

“Biraz gezinmeye çıkmıştık.” Kaşlarını çatıp Will’e baktım. “Kamyonetle ilgilenmeniz falan gerekmiyor mu sizin?”

Will de avcılara döndü. “Biriniz kaportaya bir göz atabilir mi?”

“Boş versene,” dedi atkuyruklu. “Vaktimiz yok.” Liderlerine döndü. “Haydi gidelim. Onları kaybetmiş olmalı...”

“Hayır,” diye karşı çıktı metal kutuyu elinde tutan. “Çok yakınız.” Kırmızı ışıkları yanıp sönen monitörü görebilsin diye havaya kaldırmıştı. “En azından bir tanesi buralarda olmalı!”

Parmak uçlarımda yükselip kutuya bakmaya çalıştım, fazla ilgili görünmek istemiyordum.

“O ne öyle? Şu hazine bulan aletlerden mi? Altın falan mı arıyorsunuz?” diye sordu Will, sadece her şeye burnunu sokmayı seven bir çocuk gibi davranıyordu.

Kel Kafa ona aşāğılayıcı bir bakış attıktan sonra başını salladı. Diğerleri ise Will’i tamamen duymazdan gelmişti.

“Bakın, şu tarafta sinyal daha kuvvetli.” Kutuyu tutan çocuk yolun kenarına, bizim ağaçların arasında gözden kaybolduğumuz yöne doğru ilerliyordu. Will’in elini sıktım, o da karşılık verdi. Kendime

engel olamıyordum. Bakışlarım yukarı, Cassian'ın saklandığı ve bizi izlediği yere kaydı.

Avcılar bir araya gelip duyamadığımız bir tonda konuşmaya başladılar.

"Neler oluyor?" diye sordu Will.

Kel Kafa bize döndü; yüzünden, bu kez iyice sinirlendiği anlaşılıyordu. "Kız arkadaşınla buradan uzaklaşmanız gerekiyor."

"Ah, alo? Araba çalışmıyor," dedim bıkkın bir halde.

Kel Kafa anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Çalışma yöntemlerinin arasında, görgü tanığı varken avlanmak yoktu ama bizim planımız da buydu zaten. İşlerini zorlaştırıp diğerlerine kaçacak süre tanımak. Cassian hariç. Belli ki onun bir yere gitmeye niyeti yoktu.

"Gitmemiz gerekiyor," dedi kutuyu tutan çocuk. "Şu şey cihazın menziline çıkmadan önce."

Şey.

Tüylerim diken diken oldu, drakilerden bahsettiklerini gayet iyi biliyordum. Ve artık, o küçük siyah cihazın bizim için ciddi bir sorun teşkil ettiğinden emindim; sanki daha önce şüphem varmış gibi. Bu bir tür draki takip cihazıydı ama benim yanımda alarm vermiyordu. Belki de tamamen dönüşmüş olmam gerekiyordur diye düşündüm. Eğer öyleyse, cihazın sinyal verme sebebi sadece Deghan olabilirdi. Bu küçük grubun Deghan'ı yakalamaya çalıştığını düşününce neredeyse sırtıcaaktım. Tabii. Size başarılar.

Ama aklıma gelen başka bir düşünce, bu yarı sırtışıma anında son verdi.

Elimi başıma koyup parmaklarımla yoklayarak, onca saç yığının arasında, kulağımın üstündeki saçsız deriyi buldum; tıraş ettikleri yeri. Bir anda her şey yerli yerine oturdu. Başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

Boğazıma yerleşen yumrudan yutkunarak kurtulmaya çalıştım.

Miram'ın kafasını kontrol etsem, aynı yerde saçsız bir bölge bulacağımdan emindim. Will ve Cassian gelip beni kurtarmadan önce ne yapmaya çalıştıklarını şimdi anlıyordum. Kafama bir tür takip cihazı yerleştireceklerdi.

Şu anda Miram'ın kafasında olanın aynısından.

Parmaklarımı başımdan çektim ve aniden fark ettiğim şeyin etkisiyle ağaçlık alana doğru bakmaya başladım. Bende başarısız olsalar da Miram için durum böyle değildi. Ya da Deghan için. Onların tutsak oldukları süre, son derece yeterliydi. Külün sert tadıyla birlikte, midemdeki sular da ağzıma geliyordu. Miram'a onu da benim gibi bıçak altına yatırıp yatırmadıklarını sormak aklıma gelmemişti. Önce kaçmakla, sonra da Cassian'ın öldüğünü düşünmekle meşguldüm.

Paniklemeye başlıyordum. Eğer Miram ya da Deghan'da o cihazlardan varsa, kaçmalarının imkânı yoktu. Avcılar asla hedeflerinden şaşmaz, bir tazi gibi avlarının peşinden giderlerdi ve enkros sağ olsun, şimdi bu iş için gereken aletlere de sahiptiler.

Kel Kafa bize dönüp parmaklarını sıklatınca kendime engel olamayıp irkildim, ne de olsa o kutunun ne ifade ettiğini biliyordum. "Siz ikiniz. Kamyonete. Kapıları da kilitleyin."

Hiçbir şey yapamasam bile onları oyalamam gerektiğini bilerek başımı iki yana sallayıp kollarımı da göğsümde birleştirdim. "Ben emir falan almam..." derken sesimin titremediğini fark edince rahatlamıştım.

Ama hızlı adımlarla bana doğru geldiğini görünce cümlemi tamamlayamadım. Will kolumu tutuyor, bu avcının yüzüne bir alev topu fırlatmak sadece çekici görünmekle kalmayıp aynı zamanda yapmam gereken bir şeymiş gibi gelse bile, sakın kalmam gerektiğini söylemeye çalışıyordu.

Avcı, parmağını Will'e doğrulttu. "Sevgilini de al ve kamyonete bin. Tehlikeli bir hayvanı avlamaya çalışıyoruz ve iki aptal çocuğun arada kalması ihtiyacım olan son şey."

Arkasındakiler aletlerini hazırlamaya ve araçlarda taşıdıkları silahları almaya başlamışlardı. Diğerlerinin peşine düşme hazırlığındaydılar. Çaresizce bir panikle onları izlemekten başka elimden gelen hiçbir şey yoktu.

Gözlerimi kutudan alamıyordum, sıkmaya başladığım yumruklarım yüzünden tırnaklarım etime batıyordu. Cihazı ellerinden alıp yok etmemek, yere atıp kırmamak için zor duruyordum. Ama o zaman, Will ile benim her şeyden habersiz, sadece arabaları bozulduğu için yolda kalan bir çift olmadığımızı anlarıydı. Yutkunamıyordum. Daha iyi bir yol bulmak zorundaydım...

Yine de yavaş yavaş kutuya doğru ilerliyor, aklımdan sadece onu tutup yer atmak ve yok etmek geçtiği için mantıklı hareket edemiyordum.

Will beni kamyonete doğru çekmeye başladı. Ayaklarımı sürüüyüp ona bir şeyler anlatmaya çalışsam da beni umursamıyordu.

Arabaya binip de ön kısımdaki o dar alana sıkışınca nihayet patladım. "O şey bir takip cihazı!"

"O kadarını tahmin etmiştim," dedi Will ve sanki en önemli meselemiz bu değilmiş gibi mırıldandı. "Burada olmaman gerekiyordu."

Kirli camdan avcılarının ormana girişini izlerken kanım çekiliyordu. "Anlamıyorsun. Sanırım enkros, yakaladığı drakilere bir tür cihaz yerleştiriyor. Kaçarlarsa falan diye işte..." Kendi kafamı gösterdim. "Bana da yapmak üzerelerdi. Senin bundan haberin var mıydı?" Ses tonum istemsizce sert çıkmıştı.

Will'in yüz ifadesi sertleşti, gözleri kısıldı. "Olsa sana söyledim herhalde Jacinda, değil mi?"

Bunu söylemiş olmaktan, aramızdaki o suçlayıcı tonlamadan nefret etmişim. Çekinerek ve samimi bir şekilde, “Özür dilerim,” dedim.

Will başını sallayıp özrümü kabul ettikten sonra, yeni bir plan kurmaya çalıştığını anlamama sebep olacak kadar canlı bir sesle, “Yani Miram’da bu cihazdan mı var şimdi? Ve Deghan’da?”

“Evet... öyle sanıyorum.”

“Gidelim,” dedi Will birden. Kapıları yavaşça kapayarak araçtan indik. Önden ben yürüyor, sessiz adımlarla Cassian’ın ağacına doğru gidiyordum.

Yukarı bakıp biraz yüksek bir sesle fısıldadım. “Aşağı in.”

“Buradayım.”

Korkuyla arkama döndüm. Kalbim hızla atıyordu. Cassian, neredeyse tamamen dönüşmüş bir halde arkamızdaydı. Yüzü tamamen drakiydi; keskin hatlar ve çizgiler, kemerli bir burun, kömür rengi bir ten. Ama vücudu henüz dönüşümünü tamamlamamış, omuzlarının arasından kanatları çıkmamıştı.

“Bu tarafa gittiler,” dedi eliyle göstererek.

Will’le göz göze geldik, durumu ona da anlatmam gerektiğini biliyordum. “Cassian... bekle biraz.”

Durmadan omzunun üzerinden bana baktı.

Ben de peşine düştüm. “Miram’da bir takip cihazı var. Enkros yerleştirdi.”

Durdu. “Ne?”

Derin bir nefes aldım. Kelimeler ağızımdan kendi kendilerine dökülüyordu sanki. “Duydun işte. Onu bulabilirler. Nereye giderse gitsin.”

Söylediklerimi idrak edince paniklemeye başladığını görebiliyordum, yeniden yola koyulup bana söylenmeye başladı. “Neden daha önce söylemedin?”

“Çünkü daha yeni anladım.”

Cassian'ın bedenindeki hasarlar, şimdi daha net görünüyordu. Her zamanki kadar hızlı hareket edemiyordu örneğin, bu yüzden zaman zaman bize yetişebilmesi için yavaşlamak zorunda kalıyorduk. Arkamızdan nefes nefese gelmeye çalıştığım duydukça, elinden geleni yaptığını biliyordum.

Avcıları takip etmek hiç de zor değildi. Gizlice ilerlemeye çalışsalar da otların ve çalılırların arasından açtıkları yol hemen göze çarpıyordu. Will öne geçince ben de bir gözümle onun geniş omuzlarını takip edip diğeriyle etrafımızı çevreleyen yemyeşil dünyayı gözetleyerek adımlarını takip etmeye başladım. Rüzgâr, ağaçların yapraklarını ve yerdeki otları hareketlendiriyor, onlardan başka da hiçbir şey kımıldamıyordu.

Will bir elini havaya kaldırarak durdu ve omzunun üzerinden önce bana, sonra da Cassian'a baktı. *Hazır olun*, dedi sadece dudaklarını kımıldatarak. Ne demek istediğini anlamıştım. Bizi kurtarmak için ateşimi kullanacağıma güveniyordu. Hatta ne kadar yaralanmış olursa olsun, Cassian'a da.

Başımı sallayarak onu anladığımı gösterdim, sahip olduğum güçle ne yapabiliyorsam yapacaktım. Hiçbirimizin bir daha enkrosa dönmesine... ya da derilerimizin, onlardan birinin oturma odasını süslemesine izin veremezdim. Böyle bir şey olmayacaktı.

Yerdeki dallardan birinin çıtırdadığını duyunca donakaldık. Yakınlardaki bir ağaçta şakıyan kuş da aniden susmuş, şarkısı birdenbire sona ermişti.

Başka hiçbir şey duymadım. Her yere boğucu bir sessizlik hâkim olmuştu. Çıt çıkmıyordu.

Hızlı ve hararetle bir şekilde atmaya başlayan nabzımı boynumda hissedebiliyordum. Sağa sola bakındım, her an herhangi bir yerden

bir avcının çıkıp da üzerime atlayabileceği olasılığına kendimi hazırlarken panik de yavaş yavaş bedenimi ele geçiriyordu.

Bir çığlık sesi duyunca, başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibi oldum. Havada yankılanan sesi tanıyınca tüylerim diken diken oldu. Bu daha önce de duyduğum bir çığlıktı, geçmişte tekrar yaşatan rüyalarımda.

Cassian da sesi tanımişti. "Miram," diye bağırdı bizi bırakıp öne doğru koşarken. Artık sessiz olmaya falan çalışmıyordu. Dik-katli olmasını, onların burada olduğumuzu bilmemeleri gerektiğini söylemenin hiçbir faydası yoktu. Kız kardeşi tehlike altındayken, bunları umursamazdı.

Ben de ona yetişmek için koşmaya başladım; beynim de aynı hızla çalışıyor, neler olduğunu, ona neler yaptıklarını merak ediyordu.

Sonra Cassian güçlükle nefes alarak durdu ve dalların arasından bakınmaya başladı. Biz de hemen arkasındaydık. Bir elini, daha fazla ilerlemememiz için bize doğru kaldırırken diğerini de yanında tutuyordu.

Eğilip yeşilliklerin arasından, karşımızdaki sahneyi izlemeye koyulduk. Hâlâ insan formunda olan Miram'ın avcılar tarafından köşeye sıkıştırılıp bir ağaca dayandığını ve gözlerinin korkudan kocaman açıldığını görünce mideme yumruk yemiş gibi oldum.

Cassian hafif bir sesle hırladı. Kendi hissettiğim korku ve panikle karışan öfkesi beni yiyip bitiriyordu. Panikle miydim çünkü insan formunda olmanın Miram'ı korumayacağını biliyordum. Cassian ise aralarına dalıp her birini tek tek alt etmek istiyordu.

Altı yedi kişilik, her türlü silaha sahip bu grubu incelerken Cassian'ın kolunu sıkmaya ve onu gitmekten alıkoymayı denemeye başladım. Parmaklarımın altındaki kasları, gerginlikle kasılıp duruyordu. Zarar verme, yok etme isteği tüm bedenini sarmıştı. Kızgın hislerden kurtulmak için yutkunarak onun tehlikeli hislerinden uzaklaşmayı ve

kendi hislerimi ona aktarmayı deniyordum... sakinleşmesini sağlayarak aptalca bir şey yapmasına engel olmayı ve odaklanabilmesini.

Tekrar Miram'a baktım ve diğerlerinin nerede olduğunu düşündüm. Kız kardeşimle Deghan'ın. Eğer olan buysa, onları Miram'ı bırakıp gittikleri için suçlayamazdım. Sonuçta Miram'ın içindeki takip cihazı yüzünden, avcılardan kaçması imkânsızdı.

Ben sadece Tamra'nın güvende olmasına seviniyordum. Miram'ın baskı altında olmaya pek de dayanamadığını kendi deneyimlerimden biliyordum. Hatta hâlâ dönüşmemiş olmasına şaşırmışım. Bir göz boyayıcı olduğundan, dönüşse de aynı nötr renkte kalıyor, bu nedenle de dönüşmeye başlamış olsa bile, insan olmadığını hemen anlamak mümkün olmuyordu. Ve o sırada, dönüşmeye başladığını fark ettim. Teni yanıp sönmeye ve parıldamaya başlasa da henüz tamamen teslim olmamıştı.

Avcılar bir köpek sürüsü gibi etrafını sarmış, ona ve birbirlerine bağarmaya, bir draki beklerken neden onunla, insanla karşılaştıklarını anlayamamanın verdiği şaşkınlıkla afallamışlardı.

Ama gerçekte ne olduğunu anlamaları çok da uzun sürmezdi.

"Fazla zamanımız yok," diye fısıldadım. Kimi, *neyi*, köşeye sıkıştırdıklarını anlamadan önce bir şeyler yapmak zorundaydık. Hata yapmadıklarını anlamadan önce.

Küçük siyah kutuyu tutan adam, aleti bozulmuş olabileceğini ima ederek sallayıp, "Buna göre o şey tam olarak burada olmalı," dedi.

Yine "şey".

Kel Kafa aleti ondan aldı. "Ver ben bakayım!" Kutuyu Miram'ın üzerine tutup sallamaya, kafasından başlayıp aşağı doğru gezdirmeye başladı. Miram, alet kendisine doğrulmuş bir bıçakmışçasına ırkılıyordu.

Aletin hiç susmadan sabit bir şekilde ötmeye başladığını, bulunduğumuz yerden biz bile duyabiliyorduk. Kel Kafa kutuyu bir kez daha Miram'ın başına yaklaştırmca ses daha da yükseldi.

"Ne oluyor be?" Aleti geri çekip Miram'dan uzaklaştı ve bir ona bir de kutuya bakmaya başladı. "Mümkün değil! Bu bir kız!"

Avcılar hep bir ağızdan, hararetle konuşmaya başlamışlardı.

Vücudum gerilmiş, adalelerim kasılmış, her bir hücrem olası bir durumda harekete geçmeye hazırlanmıştı çünkü başka şansımız yoktu. Cassian'la göz göze geldik. Artık avcılar parçaları her an birleştirebilirdi. Bu onlara ne kadar inanılmaz görünürse görünsün, türümüzün en büyük sırrını keşfetmelerine ramak kalmıştı. Bir kez daha afişe olmak üzereydik.

Alarm da bunu doğrularcasına, yüksek sesle ötmeye devam ediyordu. Yeniden Miram'a bakınca, cihazı bir kez daha ona doğrulttuklarını gördüm. Başının üzerinde gezdiriyorlardı. Sonra birden Miram korkuyla mırıldanarak alete vurdu.

"Gözlerine bakın," diye bağırdı atkuyruklu olan.

Şimdi hepsi, daha da dikkatli bakıyor ve tüm detayları fark ediyorlardı. Mesela göz bebeklerini. Gizlendiğim yerden ben bile değişimi fark edebiliyordum. Dehşetle titreyen o keskin, dikey dilimleri.

"Bu da onlardan biri!"

"Ama o bir kız!"

"Baksana şuna! Derisine bak... kız değil. O bir ejder."

Hızlıca kıyafetlerimden kurtuldum, hepsi yere düştü. Öne doğru atılsak da Miram'a ulaşamadık. Bizden daha hızlı davranan biri vardı.

Birdenbire Tamra karşımıza çıktı, tamamen dönülmüş halde. Her yanından hafif bir sis dalgası yayarken göz kamaştırıcıydı. Bir melek gibi yerden metrelerce yukarıda asılı duruyor, ışıldayan kanat-

ları çırpındıkça şiddetli rüzgârlara sebep olarak yaprakları ve toprak parçacıklarını havaya savuruyordu.

Tamra'nın ne olduğunu, bu kadar kısa sürede neye dönüştüğünü görünce göğsüm kabardı. Gerçekten de göz alıcı, güçlü ve muhteşem bir şeydi.

Avcılar bir yandan silahlarına uzanırken bir yandan da birbirlerine emirler yağdırıp bağrışıyorlardı. İnsanın zihnini bulandıran o sisin Tamra'nın bedeninden yayıldığını görebiliyordum ama görünüşe bakılırsa, o kadar da hızlı etki etmiyordu. Avcıları gerektiği kadar çabuk, yani onlar ateş etmeye başlamadan önce bayıltamayacaktı.

Cassian da bunu fark edince aralarına dalıp herkesin Tamra'ya odaklanmış olmasından faydalanarak Miram'ı kolundan tuttuğu gibi kenara çekti.

Ben de kendimi ortaya atıp Tamra'yı vuramadan dikkatlerini dağıtabilmek için bağırmaya başladım. Ve istediğim oldu ama tam hepsi bana dönmüştü ki Will birden fırlayıp beni kenara çekerek uyuşturucu iğneden kurtardı.

Ayağa kalkmayı başardığım anda, avcılardan birinin elindeki tatar yayını doğruca Tamra'nın göğsüne doğrulttuğunu gördüm.

"Hayır!" Hızla havaya yükseldim. Tamra'nın önüne doğru uçarken rüzgâr her yanımda uğulduyordu. Ciğerlerim sıkışıp şişmiş, her yanıma saran sıcaklık, verdiğim nefesle birlikte özgür kalmıştı.

Turuncu mavi alevler, o daha tetiğe dokunamadan avcıyı kavurdu. Silüetini hâlâ görebiliyor olsam da kendisi, bir alev topunun içinde kaybolmuş karanlık ve bulanık bir figürden başka bir şey değildi artık.

Çatırdayan alevler adamı yutarken, çığlıkları da kulaklarımı tırmalıyordu. Donakalmış bir halde yere indim. Yaptığım şeyden öylesine tiksiniyordum ki damarlarımda akan kan buz kesmişti. Diğerleri hemen yanan adamın etrafına toplanarak ceketlerini onun üzerine atmış ve avcıyı yutmak üzere olan alevlerden kurtarmak

için yere yatırmaya, bağışmaya başlamışlardı. Yanık et kokusu her yanı sarıyordu.

Bunu ben yaptım.

Sis, giderek daha da yoğun bir hal alırken avcılarının hareketleri de yavaşlamaya başlıyor, her biri sırayla o derin uykuya dalıyordu.

“Jacinda!” Başımı kaldırıp sesin geldiği yöne baktım. Will bayılan avcılardan birinin üzerinden atlayarak bana doğru gelip kollarımı tuttu ve beni sarstı. “İyi misin?”

Silkinip şaşkınlığımdan kurtulduktan sonra başımı diğer yöne çevirdim. Küle dönen etin kokusu hâlâ boğazımı yakıyordu. İyi mi? Hayır. İyi falan değilim. Tamra’nın gözleri kapanmış, başı da sarhoşmuş gibi, neredeyse omuzlarına kadar düşmüştü.

Sol tarafımda bir hareket sezince, yarattığım hasar karşısında şaşırmış olsam da yeniden alev püskürtmeye hazır bir şekilde döndüm. O avcının memnuniyetle Tamra’ya, bana yapabileceklerini bilsem de onu öldürebilecek olduğumu görmek beni epey sarsmıştı.

Ama bu bir avcı değil, Deghan’dı. Gri gözlerinde belirgin bir şaşkınlıkla bizi izliyor, hepimizi süzüyordu. Sonra gözleri Tamra’ya takıldı ve kız kardeşim sendeleyerek bir adım atınca koşarak onu yakalayıp kucağına aldı. Tamra da gözlerini kapamış ve canı yanıyormuş gibi şakaklarını ovuşturmaya başlamıştı.

Deghan’la göz göze geldik ve Tamra’ya göz kulak olacağını anladığımı belirterek başımı salladım. Tamra’yla o ilgilenecekti.

Gözlerim sisi taniyor, tek tek avcıları inceliyordu. Sonra kolları hâlâ tüten yaralarla dolu olanı gördüm ve yanına gittim. Burada baygın bir şekilde yatmaya devam eder ve tedavi edilmezse, kurtulamayabileceğini biliyordum.

O sırada yanında Miram ile Cassian geldi ve yapmamamı söylercesine başını salladı. "Gitmemiz gerekiyor. Muhtemelen yakınlarda, onların rapor vermesini bekleyen başka avcılar da vardır."

"Onu öylece ölüme terk edemem."

"Ama o bizi gözünü kırpmadan..."

"Umurumda bile değil!" Will'e baktım, o da üzerinden dumanlar çıkan bedeni izliyordu. Tuhaf bir şekilde donuk ve mesafeli görünen gözlerle. Bunu görünce, kendi ailesi için endişeleniyor mu diye düşünmeden edemedim. Burada yatan kişinin babası ya da Xander da olabileceğini. Peşimize düşenler onlar olsaydı, onları da böyle yakabileceğimi. Bunun hâlâ olabileceğini. Yaptığım şey midesini mi bulandırmıştı? Tıpkı benim midemi bulandırdığı gibi...

Konuşurken dudakları neredeyse hiç hareket etmedi. "Onu burada bırakamayız." Bu işte benim yanımda olduğunu duyunca rahatladım.

Cassian kara gözlerinde bir anda beliren bir sinirle hırıldadı. "Tabii böyle söylersin."

"Neden 911'i aramıyoruz?" diye sordu Tamra gücünü toparlayıp kendine gelmek için gözlerini kırptırırken ve Deghan'a, kendisini yere indirmesini işaret etti. Deghan onu yavaşça yere bıraksa da, her ihtimale karşı bir eliyle tutmaya devam ediyordu. "İsim vermeden yardım iste. Bir ambulans göndereceklerdir."

Will'le göz göze geldik ve onayladığımı gösterircesine başımı salladım. "Olur."

"Güzel," dedi Cassian. "Haydi, gidelim artık."

Göğsüm sıkışınca tam ortasına masaj yapmaya başladım, böyle yaparak bu histen kurtulabilmişim gibi. Ama bir işe yaramıyordu. Herhangi bir zamanda kurtulabileceğimden de emin değildim. Bundan sonra kendimi normal hissedip hissedemeyeceğimden. Bana göre normal yani.

Birini öldürmüş olabilirdim. Bunu kız kardeşimi kurtarmak için yapmam hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Artık ne yapmam gerektiğinden ya da neyin doğru olduğundan emin olamıyordum. Ya da yanlış. Baktığım her yerde acı görüyordum. Göz ucuyla Will'e baktım. Yüz hatları katılaşmış, taştan oyulmuş bir heykele benzemişti.

Pek memnun olmasam da başımı sallayarak peşlerine düşüp ağaçların arasına daldım. Ama kendimi hiç de rahatlamış, kurtulmuş gibi hissetmiyordum. Göğsüm her adımda, her nefeste ağırlaşıyor... taşıdığım yük her an biraz daha artıyordu sanki. Hiç bitmeyecek bir... yolculuğa çıkmış gibiydim.

Kamyonetin yanına gelince durduk, nefes nefeseydik ama bunun hızla yürümekten çok orada yaşananlardan, kopan gürültüden kaynaklandığına emindim.

Will aynı mermersi ifadeyle, o köşeli çenesini hiç kımlıdatmadan bize kapıyı açıp yolumuzu kapatırcasına önümüze geçti. "Yola çıkmadan önce konuşup bazı şeyleri netleştirmemiz gerekiyor."

Doğru söylüyordu. Oyunun kuralları değişmişti.

Tamra her an başka avcılar gelebilirmiş gibi tetikte bekliyor, etrafı gözetliyordu. Gökyüzüne kadar uzanan ağaçlar güneş ışınlarını engelliyor, bizi gölgede bırakıyordu.

Will tek kaşını kaldırıp bana bakınca istemsizce başımı salladım. Haklıydı elbette. Bunu benim açıklamam gerekiyordu. Ne de olsa Miram'da bir takip cihazı olduğunu fark eden bendim.

"Avcılar izimizi yine bulacak." Yutkunarak Miram'a baktıktan sonra cümlemi değiştirdim. "Seni. Seni yine bulacaklar." Neden söz ettiğime dair bir fikri olup olmadığını anlamak için Deghan'a bakıyordum; bildiği halde bize söyleme zahmetine girmediyse diye. "Seni de. Nereye gidersen git, seni takip edebilirler. İkinizi de. Onlardan kaçamazsınız."

"Nasıl oluyor peki bu?" diye sordu Cassian, gözlerinde müthiş bir öfke vardı. Kız kardeşinin hâlâ özgür olmadığını bilmenin yarattığı dehşetle göz bebekleri titriyordu.

"Enkros, yakaladığı drakilerin kafalarına takip cihazı yerleştiriyor." Farkında olmadan, kendi kafamdaki yeri ellemeye başlamıştım. Sonra başımla Miram'ı işaret ettim. "Avcılar onu böyle buldu."

Will dikkatle bana bakıyor, hiçbir detayı kaçırmamaya çalışıyordu; başımı ovuşturmam dâhil. Bana da aynı damgayı vurmalarına, o cihazı içime yerleştirmelerine ramak kalmıştı.

"Sana da yaptılar mı?" diye sordu Cassian.

Nihayet elimi bırakarak başımı hayır anlamında salladım. "Hayır. Tam yapmak üzerelerdi ki siz geldiniz."

"Şanslıymışsın," dedi Deghan o hırıltılı draki konuşmasıyla.

"Peki ya sen?" Cassian ona dönmüştü. "Sen uzun süredir oradaydın. Sana da bir çip yerleştirmiş olmalılar."

"Bana hiçbir zaman yeteri kadar yaklaşamadılar." Çelik renkli bedenine baktı. "Deneyen de..." Cümlesini tamamlamasa da ben anlamıştım.

"Seni hiç sakinleştiriciyle bayıltmadılar mı?" diye sordu Cassian.

"Deneseler de derimin altına nüfuz edemediler." Kendi vücuduna vurdu. "Zırhtan farksız."

Ve o an, Deghan'ın nasıl olup da bunca zaman orada olduğu halde sağ kalmayı başardığını anlamıştım; sürüsündeki herkes telef olduğu halde onun nasıl kurtulduğunu. Enkrostakiler ona dokunamamıştı.

Cassian elini saçlarında gezdirirken durup birkaç metre uzakta durmuş, ormanı seyreden kız kardeşine bakmaya başladı. Miram'ın konuştuklarımızı duymuş olması gerekiyordu ama hiç tepki vermemişti.

Avcılar etrafını sardığından beri hiç durmadan titriyordu. İçinde ne olduğunu öğrendiğinden beri. O çipi çıkarmanın bir yolunu bu-

lamadığımız sürece özgür olması imkânsızdı. Yerinde olsam ben de titrerdim. Parmaklarım bir kez daha, başımdaki yaranın üzerinde gezinmeye başladı ve daha bile kötü olabileceğimi fark ettim. Ben olsam kendi kendime çıkarmayı deniyor olurdum.

“Ne yapacağız peki?” diye sordu Cassian hepimize dönerek. O anda ‘Biz’ derken *neyi kastediyorsun?* diye sorabilirdim... *sormalıydim.*

Ama hiçbir şey demeden, içimi kemiren ve canımı yakan o şeyleri düşünmekle yetindim. Benim şu anda tüm bunlardan kurtulup kendi yoluma gitmem gerekiyordu. Söz verdiğim şeyi yapmış ve Miram’ı oradan kurtarmıştım. Bu noktadan sonra benim için her şeyin sona ermesi gerekiyordu.

Will’in bana baktığını hissettim, onun da aynı şeyleri düşündüğünü biliyordum. Sürüden kurtulmamız gerektiğini. Hemen şu anda. Özgürlüğümüz çok yakındaydı, tutabileceğimiz kadar; tabii ben uzanıp yakalarsam.

Cassian da bana bakıyordu. Ve insanın içine işleyen o bakışlardan daha da kötüsü coşkun bir ırmak gibi ondan bana doğru akan mutlak çaresizlik hissiydi. Yardıma muhtaçlığı ve umutsuzluğu kendi duygularıyla karışıyor... hatta benimkilerin üzerine çıkıp onları sadece bir fısıltı haline getirene dek hakimiyet kuruyordu. Bunları yok sayamazdım. Cassian’ı yok sayamazdım.

Bir kez daha karşı çıkarak başını salladı. “Kafasını açıp karıştıracak halimiz yok... o şeyi çıkarmak için. Bunu denerken ölmesine bile sebep olabiliriz.”

Haklıydı. “Biliyorum. Onu eve götürüp diğerleriyle konuşman lazım.” Severin’e ya da kadimlerin birçoğuna güvenmesem de, hepimizden daha tecrübeli, daha bilgiliydiler. Özellikle de Nidia. Daha önce böyle bir şeyle karşılaşmış olabiliplerdi. “Belki Nidia ya da yeşil drakilerden biri ne yapacağını biliyordur,” dedim.

Aklıma daha iyi bir fikir gelmiyordu. Miram'ı bir hastaneye götürüp çipi çıkartmalarını isteyemezdik sonuçta. Parmağımı kemirmeye başladım. Annem burada olsa bize yardım edebilirdi, bundan emindim. Miram'ı öldürmeden o cihazı çıkarabilirdi.

Ve bu olasılığın aklıma getirdiği tek şey, annemin artık gittiği, sürüden *kovulduğu* olmuştu. Parmağımı biraz daha sert bir şekilde ısırarak bilerek canımı acıttım. Şu anda bu ihaneti düşünemezdim, başka bir şeye odaklanmam lazımdı. Çünkü bu beni öfkeliendirip zihnimi gölgelemekten başka bir işe yaramayacaktı.

“Onu eve mi götüreceksin?” Tamra bunu söylerken Deghan'a yaklaşmıştı ama bunu bilerek mi yoksa fark etmeden mi yaptığını bilmiyordum. “Avcıların da peşinize takılıp gelebileceği eve? Ne kadar akıllıca!”

“Doğruca kasabaya değil. Miram yakınlarında... dağlık alanda falan saklanabilir,” dedim hızlıca düşünerek. “Ki avcılar oraya gitse bile bu büyük bir risk sayılmaz. Sonuçta o çevrede drakiler olduğunu zaten biliyorlar.”

Will'in ailesinden söz ediyordum elbette.

O da bana bakıyordu ama ne demek istediğini anlayamıyordum, ne düşündüğünü merak ettim. En azından Cassian'ın ne düşündüğünü daima biliyordum. Her bir duyguyu birlikte hissedince böyle oluyordu. Ve birden, bunu düşündüğüm anda ikisini kıyasladığım için kendimi kötü hissettim. Will'le ilişkimin de Cassian'la olduğu gibi olmasını istediğim için. Will ile ben gerçekтік. Oysa Cassian'la sahip olduğumuz şey, bağlanmanın sonucunda elde ettiğimiz bir yanılsamaydı. Hepsi bu.

Cassian da aynı fikirdeydi. “Evet. Bu işe yarar.” Kız kardeşinin yanına gidip hafifçe omzuna dokundu ve Miram, nihayet bizi dinlediğine dair bir tepki verip ona baktı. “Her şey yoluna girecek, Miram. Eve gideceğiz... ve bu durumu çözeceğiz.”

Miram başını sallayıp ağabeyine yaslanınca Cassian da kolunu kız kardeşinin omzuna dolayıp küçük bir çocuğu sever gibi kum rengi saçlarını okşamaya başladı. O an, Miram'ın da çok farklı olmadığını fark ettim. Lia'dan biraz daha büyük olsa da, daha güçlü değildi. Lia'yı düşününce ürperdim. Bir avcı onu çoktan yakalamış olabilir miydi? Ya kurtardığımız diğer drakiler? Roc, diğerleri? Çoktan yakalanmışlar mıydı? Yoksa başlarına daha kötü bir şey mi gelmişti?

Derin bir nefes aldım. Şimdi bir de onları düşünecek halim yoktu. Kendi problemlerimiz bize fazlasıyla yetiyordu zaten. Miram'ın Cassian'ın kollarında öylece durduğunu görünce içime kasvet çöktü... Bundan etkilenmemek imkânsızdı. *Umursamamak*. Özellikle de Cassian'ın hisleriyle bombardımana tutulmuşken. Öfke. Yenilgi. Korku ve keder.

"Pekâlâ. Burada kalamayız." Will'in sesi beni yeniden gerçek dünyaya döndürdü. Cassian ve Miram'ı bırakıp ona baktım, neler olduğunun farkındaydı. Kendimi suçlu hissediyordum; yüzüm kızarmış, tüm vücudumu ateş basmıştı. Cassian ile beni sonsuza dek birbirimize bağlayacak olan bu şeyden nefret ediyordum. Will'le ikimizin asla sahip olamayacağı bir şey olmasından. Eğer biriyle bağlanmam gerekiyorsa bu Will *olmalıydı*. Ama böyle bir şey mümkün değildi, hiçbir zaman da olmamıştı.

"Kımıldayın."

Bir kez daha toparlandık. Bu kez ön tarafta Will'le yolculuk eden bendim. Diğerleriyle, özellikle de Miram'la yüz yüze olmamak büyük rahatlıktı. Ona bakınca acıdan ve pişmanlıktan başka bir şey hissedemiyor ve enkrosun yaptıklarını düşünüyordum. Bizimle birlikte olmasına rağmen, Miram hâlâ tutsaktı.

Yeniden otoyola çıkmak üzere ilerlediğimiz yolda, tümseklerin üzerinden zıplayıp duruyor, epeyce toz kaldırıyorlardı. Will aramızdaki boşluğa doğru uzanıp elimi tutunca, tuttuğumu bile fark etmediğim

nefesimi bıraktım. Parmaklarım elini sıkı sıkı kavıyor, ona duyduğum ihtiyaç fiziksel bir acı gibi göğsümü sızlatıyordu. Onu kaybetme korkusu daima içimi kemirip duran, peşimden hiç ayrılmayan bir histi zaten ama şimdi ağzımda ekşi, metalik bir tat bırakan, daha da kuvvetli bir şeye dönüşmüştü ve sebebini biliyordum.

Cassian'la Miram'ın sürüye dönmesine yardım etmeyi düşünüyordum ve bunu yaparsam Will'i kaybedebilirdim.

İkimiz de hiçbir şey söylemedik. Birimiz konuşmaya başladığı anda söylenecek şeylerin her şeyi değiştireceğini biliyorduk sanki. Bizi değiştireceğini. Birlikte olma hayallerimizin gerçeğe dönüşeceği gün, sandığımız kadar yakın değildi. Bunu biliyor olmalıydı. *Hissediyor* olmalıydı. Bu yüzden şimdilik, yapabileceğim en iyi şey sessizce oturmaktı.

Ama böylesi bir sessizlikte de o korkunç şey yeniden aklıma geliyor, birini öldürmüş olabileceğim düşüncesinden sıyrılamıyordum. Bir ara durup 911'i aramıştık ama yaşadığım dehşetten bir türlü kurtulamıyordum. İçim o kadar sıkılıyordu ki aldığım her nefeste can çekişiyor gibiydim. Kelimelerle tarif edemeyeceğim bir şeydi bu ve onlar olmadan bile, düşüncelerimin çıkardığı gürültü inanılmazdı. Ayrıca daha Miram meselesi vardı. O yanımda olduğu sürece, takip cihazı kafasının içinde olduğu sürece... Bu düşüncelerden kurtulmak istercesine başımı iki yana salladım. Asla güvende olamayacaktık. Bu göz ardı edemeyeceğim bir durumdu. Ortada hiçbir sorun yokmuşçasına mutlu mesut sürüye dönmelerine izin veremezdim.

Will kamyoneti yavaşlatmaya başladığında bir saatten uzun bir süredir yoldaydık. İçinde birçok restoranın ve duşların yer aldığı şu büyük seyahat merkezlerinden birine yanaştığını görünce, güzel bir rüyadan uyanıyormuşum gibi gözlerimi kırptırdım. Küçük bir şe-

hirdi burası. Temiz saçlar ve yeni kıyafetler düşüncesi, biraz da olsa canlanmamı sağladı. Will otoparkın uzak köşesine, daha az aracın olduğu bir bölüme park etti.

Arka kapıyı açtığı sırada ben de yanındaydım. Herkes yorgunluktan bitmiş, çökmüş, heyecanını yitirmiş gibi duruyordu. Cassian'ın bir eli, acısı hâlâ devam ediyormuşçasma kaburgasının üzerindeydi. Kız kardeşini kurtarmak için atıldığında, muhtemelen kendini biraz daha yaralamıştı. Tamra ise donuk saçlarıyla oynuyordu.

“Duş almak isteyen var mı?” diye sordum, özellikle neşeli görünmeye çalışarak.

En hızlı yanıt veren Tamra oldu. Çantalarımızı alarak araçtan indi, görünüşe bakılırsa aynı hisleri paylaşıyorduk. Cassian da onun peşinden geldi ama Miram kıııldamıyordu.

“Miram,” dedim yavaşça, dizlerini göğsüne doğru çekip yüzünde muğlak bir ifadeyle oturduğu köşeye doğru bakarak. Gelip gelemeceğinden emin değil gibiydi. Ama onu kim suçlayabilirdi ki? “Sen de yıkanmak ister misin? Sonra da bizim kıyafetlerimizden bir şeyler alabilirsin.”

Tepki vermiyordu.

Cassian da sordu. “Miram?”

Miram olduğu yerde hafifçe sıçradıktan sonra başım bir kez onaylarcasına sallayarak kamyonetin kapısına doğru kayd. “Evet, teşekkürler,” diye de fıslıladı inerken. Cassian kolunu omzuna dolayıp kız kardeşini kendine doğru çekince Miram da belli belirsiz bir tebessümle kendini onun kollarına bıraktı. Cassian'ın canının yandığı yüzünden belli olsa da ne şikâyet ediyor ne de ona yaralı olduğunu hatırlatma teşebbüsünde bulunuyordu.

Tamra kollarım dizlerine dayamış oturan Deghan'a bakarak kapıda oyalanıyordu. “Yalnız kalabileceğine emin misin?” diye sordu.

Ben de hafifçe omzuna vurarak güldüm. “Yok artık. Eminim Deghan kendi başının çaresine bakabilir, Tamra.”

Solgun yanakları pembeleşti, başını salladı ve Will’in kapıları kapamasının ardından hep birlikte tesise doğru yürümeye başladık. Duşların bulunduğu bölüme gelince erkeklerden ayrılıp içeri girdik. Miram’la Tamra’nın önden girmesine izin verdim; fazla kabin olmadığından değil, Miram’ın devasa bir takip cihazı işlevi görmesinden dolayı... birimizin gardiyanlık etmesi daha iyi olacaktı.

Miram havluya sarınmış olarak kabinden çıkıp da beni görünce, yüzüne yine o muğlak ifade yerleşti. Onu biraz olsun cesaretlendirmeyi, özgüvenini yerine getirmeyi umarak gülümsedim. İşe de yaradı; yüz hatları biraz yumuşayıp rahatladı. Sonra birkaç parça kıyafet uzattım ve o giyinene dek bekledim. Temiz kıyafetlerle geri döndüğünde, bir yandan da havluyla saçlarını kurulamaya çalışıyordu.

“Sen de girebilirsin,” dedi kabini göstererek.

“Önemli değil.” Tamra hâlâ duştaydı ve onu yalnız bırakamazdım

“Ah.” Neden oyalandığımı anlayınca başını salladı ve aynanın önüne geçti. Tam saçlarını taramak üzere fırçamı havaya kaldırmıştı ki durdu; fırçayı tutan eli havada öylece, tam da başının üzerinde asılı duruyordu. Bakışlarını takip ettiğim anda anladım; kulağının arkasındaki kesik izine bakıyordu.

Sımsıkı kenetlenen parmaklarımm arasından fırçamı nazikçe aldım. “İşte. Bırak ben yapayım.” Yüzünde neredeyse şoke olmuş bir ifadeyle bana bakıyordu.

Taramaya başladım. Kum rengi güzel saçları kolayca açılıyordu. Başının üzerinden aynaya bakınca beni izleyen gözleriyle karşılaştım. Duştan gelen sesler haricinde banyoda çıt çıkmıyordu.

Bu yüzden sesini duyunca sıçradım. “Seninle gelmeliydim.”

Bir an durduktan sonra saçlarını taramaya devam ettim. “Ne demek istiyorsun?”

“Beni sen ve Will’le kaçırmaya ikna etmeye çalıştığın sırada... sizinle gelmeliydim. Ama senden *hoşlanmamaya* o kadar alışmıştım ki seni dinlemek istemedim.”

“Önemli değil.” Başka ne diyebilirdim ki? Olan olmuştu.

“Sizinle gelmiş olsam bunların hiçbiri olmayacaktı. Özür dilerim. Her şey için, Jacinda.”

Omuz silktim, önemsiz bir şeyden söz ediyormuşuz gibi davranıyordum. “Öyle olsa Deghan’ı asla bulamazdık. Oysa şimdi bunu da güzel bir şeye dönüştürmeyi başardık. Biz olmasak Deghan da, diğer drakiler de hâlâ orada tutsak olacaktlardı.” Evet, tüm drakilerde birer takip cihazı vardı ve muhtemelen yine yakalanacaklardı ama en azından, şimdi kurtulmak için bir fırsatları olmuştu. Tıpkı Miram gibi. Ve ben onun, işin kötü yanlarına odaklanmasını istemiyordum.

“Sanırım benim de onları düşünmem gerekiyor,” dedi aynadan, temiz yüzüne bakarak. Ne kadar da genç ve masum görünüyordu. “Ama keşke hiçbiri olmasaydı diyorum. Keşke evde olsaydım. Babamla. Jabel halamla birlikte.”

Saçlarını taramayı bitirdim, ne diyeceğimi bilemiyordum. Söylenecek bir şey olduğundan da emin değildim zaten.

O sırada çoktan giyinmiş olan Tamra da yanımıza geldi. “Haydi, sen de gir,” dedi.

“Süper. Oyalanmam. O sırada siz de yiyecek bir şeyler alın isterseniz, sonra kamyonetin yanında buluşuruz, olur mu?”

Tamra başını sallayarak teklifimi kabul ettikten sonra eşyalarını toplamaya başladı. Ben de, her ne kadar suyun altında bir saat durup vücudumdaki tüm gerginliği atmak istesem de çabucak dış aldım.

Dönerken Will’le karşılaştım, elinde bir kese kâğıdı vardı.

“Güzel bir şey bulabildin mi?”

“Ah, evet.” Gülümsedi. Şimdi yeni traş olmuş ve duş almış olduğu için, o temiz sabun kokusu burnuma doluyordu. “Gel, göstereyim.” Elimi tutup beni asfalt otoparktan birçok piknik masasının bulunduğu çimenlere doğru götürdü.

Her yanı kıymıklarla dolu olan tahta masaya oturunca elindeki paketi karıştırmaya başladı. Ben de görmek için uzandım ama Will, bana parmağını sallayarak arkasını döndü.

Omzunun üzerinden bana bakıyordu. “Hazır mısın?”

Sırtarak bacaklarımı salladım. “Evet! Göster hadi.”

Döndü. “Ta-taaa!”

Bomboş gözlerle elindeki kutuya bakıyordum. “O ne?”

O da şaşkınlıkla bir bana bir de kutuya bakmaya başladı. “O ne mi?” diye tekrarladı. “Bilmiyor musun yani?”

Üzerindeki yazıyı okudum. “Cracker Jack?”

Heyecanla başını salladı.

Kutuyu incelemeye başladım. Karamel kaplamalı patlamış mısır ve fıstık. “Yani... abur cubur mu?”

Dehşete kapılmış gibi görünüyordu. “Sıradan bir abur cubur değil. Dünyadaki ilk abur cubur falan.” Kutuyu açıp yapış yapış olan patlamış mısırlardan birazını avucuma döktü, sonra da kendisi aldı. “Annemin en sevdikleriydi bunlar.”

Ve ağzına atıp çiğnemeye başladı. Bir süre onu böyle gözleri mutluluktan kısılmış görmenin tadını çıkararak seyrettim. Saatlerce böyle oturabilirdim. Onun yanında. “Annenden pek fazla bahsetmiyorsun.”

“O öldüğünde çok küçüktüm. Keşke onu daha iyi hatırlayabilsem,” dedi ruhsuzca ve eline biraz daha Cracker Jack döktü. “Geceleri yatağuma uzanınca, onunla olan tüm anılarımı hatırlamaya çalışıyorum, bir

nevi egzersiz gibi işte, bilirsin.” Bana döndü. “Tamamen unutmamak için hepsini zihnimde canlı tutmaya çalışıyorum.”

Başımı sallayıp birdenbire yanmaya başlayan gözlerimi kırptırdım. “Evet, bilirim.” Ben de aynı şeyi babamla olan anılarımla yapmamış mıydım?

Bakışları tüm yüzümü ezberlemeye çalışır gibi tarıyordu. “Evet, sanırım sen de biliyorsun.”

Başını geri yatırıp ağzına biraz daha Cracker Jack attı.

Ben de onu taklit ettim. “Hımm, hiç de fena değilmış.”

Şaşkınlıkla başını iki yana sallayarak omzuyla bana vurdu. “Daha önce hiç Cracker Jack yemediğine inanamıyorum.”

Gözlerim kocaman açıldı. “Yemek mi? Böyle bir şeyin varlığından bile haberim yoktu,” dedim itiraf edercesine.

“Tanrım, bu resmen bir hakaret.”

“Hey! Ben sadece... dur bakayım, iki ay falan mı geçirdim insan dünyasında? Müfredatın Cracker Jack kısmına gelememiştik henüz.” Kıkırdayarak masaya doğru eğildim. “Öğreneceğim çok şey var, bunun farkındayım.”

Yüzünde hâlâ o insanın içini ısıtan gülümsemesiyle uzanıp ıslak saçlarını okşamaya başladı. “Dünyadaki tüm zaman bizim olacak. Ben sana öğretilirim,” diye mırıldandı. Ve birden, artık gelecekteki abur cubur derslerinden bahsetmediğimizi fark ettim.

Beni öpmek için yüzüme doğru eğilince yanaklarım yanmaya başladı. Dudaklarıma, “Çok yakında, Jacinda. Sadece ikimiz kalacağız. Huzurlu olacağız. Özgür olacağız. Ve mutlu.”

Dudaklarımızın ilk teması, vücudumdaki her bir hücrenin uyanmasına yetti. Ağzındaki tuzlu Cracker Jack tadını alabiliyordum, bu anı asla unutmayaçağımdan emindim.

“Artık gitsek iyi olur,” dedim ayağa kalkarak.

“Evet.” Derin bir nefes alıp torbayı eline aldı. “Ama bir dakika. En iyi kısmını neredeyse unutuyordum.” Kutuyu karıştırarak her yana patlamış mısır saçtı. “Ah, işte buldum!”

“O ne?”

“Hediye. Her kutudan bir tane çıkıyor.” Eline bir şey düştü. Will uzunca bir süre bu şeye baktıktan sonra, mükemmelce oyulmuş dudakları yavaşça beliren bir tebessümle kıvrıldı.

“Ne?” Şakalaşarak dirseğimle dürttüm.

Elimi tuttu. “Bu harika. Sana daha iyisini alana kadar yani.” Ve parmağıma mor, plastik bir yüzük taktı. Yüzük parmağıma tam oldu.

İkimiz de bir süre elime baktık. Plastik bandın üst kısmı, kalp şeklinde oyulmuştu. Parmağımı kalbin kenarlarında gezdirdim.

“Şimdi ne zaman istersen eline bakabilirsin. Ben yanında değilsem bile, bileceksin.” Sıcak parmakları benimkilere dolanırken göz göze geldik.

“Neyi bileceğim?” diye fısıldadım.

“Kalbimin sende olduğunu. Seni sevdiğimi.”

Bu sözcükler, derin bakışları... nefesim kesiliyordu. Ama bir yandan da, onunla birlikteyken oksijen diye bir şeye ihtiyacım yokmuş gibi hissediyordum. O beni besliyor... bana nefesini üflüyordu sanki. Her şeyi iyileştiriyordu. Tüm olanlara rağmen yanımda kalmıştı: kayboluşum, Cassian’la bağlanmam... Beni hep kendisinin önünde tutuyordu. Arkasına bile bakmadan kaçmaması mucizeydi.

Uzaktan kamyonetin korna sesini duyduk. Başımı kaldırıp bakınca, sürücü koltuğuna oturan Tamra’nın pencereden bize el salladığını gördüm. Bir an önce gitmek istiyordu, avcıların bizi yakalayabileceğini düşündüğü için gergindi de. Bu gerçeği hatırlayınca yüzümdeki tebessüm kaybolup gitti. Ve tıpkı onun gibi, yaşadığımız o mutlu anlar da.

“Haydi.” Kamyonete doğru yürümeye başladım. Will elimi tutmadan önce sadece birkaç adım atabilmişim ve buna memnundum. Parmağının yüzüğüme dokunması hoşuma gidiyordu. Her şey ne kadar kötü olursa olsun, beni bırakmıyor olması. Belki de hiç bırakmayacaktı. Ne olursa olsun. Ben ne istersem isteyeyim. Böyle bir bağlılığı hak etmek için ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Sadece benim için bu kadar çok şey ifade eden bu çocuğu kaybetmek istemediğimi biliyordum. Her şeyim olan çocuğu.

“Ah, hey. Fenerler ve lambalar için pil almayı unuttum. Sanırım bitmek üzereler.” Yiyecek torbasını bana fırlattı. “Hemen dönerim.”

O, kocaman tesise doğru koşarken ben de dönüp hayranlıkla zayıf vücudunu izlemeye başladım.

“Jacinda?”

Adımı duyunca şaşırdım. Cassian hemen arkamda duruyordu. Şaşırtıcı olan yanıma gelene kadar onu fark etmemiş olmam değil... onu *hissetmemiş* olmamdı. Will’e bakarken gözlerindeki öfke kıvılcımlarını görmemek imkânsızdı. Sonra bana döndü ve anında o ifadeyi yüzünden sildi ama içten içe hâlâ aynı şeyi hissettiğini biliyordum.

“Bir şey mi oldu?” dedim durumun tuhaflığından nefret ederek.

“Sadece sana teşekkür etmek istemişim.”

“Neden?”

“Kız kardeşimi kurtarmak adına yaptığın her şey için. O kadar da iyi anlaşımadığının farkındayım.”

Gülümsedim. “Şuna hiç desek nasıl olur?”

O da gülümsedi ve benimle aynı fikirde olduğunu gösterircesine başını yana eğdi. O can alıcı tebessümü, esmer yüzünde inci gibi parıldayan beyaz dişleri görünce, kaç kızın onun peşinde koştuğunu bir kez daha hatırladım. Bu ilginin sebebi sadece gücü ve sürüdeki konumu da değildi üstelik. “Evet. Onu sevmeni pek de kolaylaştırdı-

ğını söyleyemeyeceğim. Korkarım bunda en büyük pay da babamın.” Sonra gülümsemesi kayboldu. “Ama sen yine de onu kurtarmak istedin... ve öldüğümü sandığın zamanlarda onun yanında durdun.”

“Senin için.”

Birden derin bir sessizliğe gömüldük, bana o kadar dikkatle bakıyordu ki kendimi huzursuz hissetmeye başladım. Söylediklerini düşünüyordum... Miram'ı kurtarmak için ne kadar büyük riskler aldığımızı... ve güçlkle yutkundum. Miram hâlâ tehlikedeydi, hâlâ ormandan çıkamamıştı. Cassian da bana kendimi suçlu hissettirerek onlara yardım etmemi sağlamaya mı çalışıyordu? Ama o akışkan, simsiyah gözlerine bakarken yüzünde gördüğüm tek şey içtenlikti. Bu konuşmanın hiçbir alt metni yoktu.

“İşte.” Elimdeki torbayı aldı ve birlikte kamyonete doğru yürümeye başladık, asfaltta attığımız adımlardan çıt çıkmıyordu.

Onu şöyle bir süzdüm. Hafifçe aksıyor gibiydi. “Nasıl?”

“Ölmem herhalde. Yakında eski halime dönmüş olurum. Çabuk iyileşiyoruz sonuçta.” Doğruydı. Ki beni, hâlâ acı çektiğine göre çok kötü yaralanmış olmalı diye düşündüren şey de buydu zaten. Cassian'ın acı çektiğini düşününce benim de içimde bir şeyler bir kenara çekilip kendini ölüme terk ediyordu sanki.

Bana, dudaklarında, onun iyi olduğuna ikna olmamı ve cesaretlenmemi sağlamasını umduğu bir tebessümle baktı. “Kendini hırpalama, Jacinda.” Elbette hissettiklerimi hissediyordu; onun yaralandığım düşünmenin beni de hasta ettiğini. “Geçti gitti. Ben de zamanla iyileşeceğim,” dedi nazikçe yanağını okşarken. Sonra kaşlarını çatarak geri çekildi. Biraz önceki temasın pişmanlığını yeni yeni hissediyordu. Kamyonete geldiğimiz zaman Cassian, torbayla birlikte ön koltuğa doğru ilerledi.

Ben de arka kapıların yanında durmuş, söylediği sözleri kafamda tekrar ediyordum. Geçti. Geçti mi? Gerçekten bitmiş miydi? Bu korku

bir virüs gibi her yanıma sararken, aklımda böyle bir soru dolaşırken onu ve diğerlerini bırakabilir miydim?

Başımı kamyonetin sert duvarına yaslayıp derin bir nefes aldım. Başımın ağrısı yüzünden gözlerimin arkası zonklayıp duruyordu. Bu kez Cassian önde gitmek istemişti. Bunun tuhaf bir talep olduğunu düşünsem de, Will’le biraz yalnız kalmaları o kadar da kötü bir fikir değil gibiydi.

Başparmağım ve işaret parmağımla gözlerimi ovmaya başladım, burun kemerime doğru bastırıyordum. Birkaç defa bu hareketi tekrarlayarak ağrıyı azaltmaya çalıştım.

Deghan tam karşımda oturuyor ve kalay rengi gözleriyle bana bakıyordu. Bakışları o kadar soğuktu ki içim ürperdi. Nihayet daha fazla dayanamadım ve ellerimi gözlerimden çekip sordum. “Neye bakıyorsun sen?”

“Sana.”

Hırladım. “Belli. Niye bakıyorsun?”

Tamra başını kaldırıp bize bakmaya başladı, belli ki cevabını merak ediyordu.

Deghan eliyle belli belirsiz bir jest yaptı. “Bana birini hatırlatıyorsun.”

Başımı sallayarak yere bakmaya başladım, kamyonetin sarsılışım ayak kabılarımdan bile hissedebiliyordum. Ona hatırlattığım drakiyle falan ilgilenmiyordum, tanıdığı...

Birden ona döndüm. Vücudumdaki her bir sinir hücresi alarına geçmiş, gerilmişti.

“Kimi?” diye sordum.

Omuz silktili. “Başka bir tutsağı. Beni yakaladıkları zaman o da ellerindeydi. Bir oniks drakisiydi gerçi ama yine de bana onu hatırl-

latıyorsun. Gözlerini ve burnunu ovuşun. O da böyle yapardı. Ayrıca kendine sarılışın da... biri konuşurken başım yana yatırman. Yüzünde beliren o dikkatli ifade. Sanki kızmışsın gibi. ”

Ellerindeydi? Beynimde dönüp duran tek kelime buydu.

Sonra devam etti, “Sen de tıpkı... onun gibisin.”

Titremeye başladım. Midem çalkalanıyordu. “Ne oldu peki ona?”

“Bir gün hücrelerinden alıp daha fazla deney yapmaya götürdüler.” Bakışlarına bir durgunluk çöktü. “Ve bir daha geri dönmedi. Ama en kötüsü neydi biliyor musun?”

Ölmesinden de mi kötü?

“Ne?” diye sordu Tamra, bir heykel gibi kımıldamadan duruyordu ama onun da aklından aynı şeylerin geçtiğini biliyordum.

“Ona kendi türü ihanet etmiş. Sürüsünden birinin, onu tuzağa düşürüp yakalanmasına sebep olduğunu söylemişti. Onu doğruca avcıların kucağına attığını.”

Bunun üzerine tüm bedenim ürpermeye başladı. Yutkunarak boğazımdaki yumrudan kurtulmaya çalıştım. “Adı neydi?” dedim güçlükle, hissiz dudaklarım neredeyse hiç hareket etmemişti.

Babamın adını söyleme. Magnus deme. Magnus deme.

“Magnus.”

Fırlayarak ayağa kalktım ve tutunacak bir şey arıyormuşçasına kollarımı iki yana açtım. Dünyam dönüyor, her yanı kıpkırmızı görüyordum. Tamra başını ellerinin arasına alıp kendini bırakarak gözyaşlarına boğuldu.

Ben de ellerim acıyana kadar kamyoneti yumruklayıp acıdıkları zaman bile durmadım. “Dur,” diye bağırdım. “Dur!”

Kamyonet yavaşlamaya başladı. Durduğumuz gibi kapıları açıp dışarı fırladım ve olabildiğince hızlı bir şekilde ağaçların arasına doğru koştum. Nereye gittiğim umurumda bile değildi; sadece oradan

uzaklaşmaya, yaşadığım acıdan kaçmaya çalışıyordum. Göğsümdeki bu bitmek bilmeyen sızıdan kurtulmaya.

Uzaktan birinin bana seslendiğini duyuyordum ama geri dönmedim. Durmadım.

Ağaçların yanından uçarcasına geçerek ilerlememe rağmen acım geçmek bilmiyordu. Onu arkamda bırakmayı başaramadım, hâlâ peşimdeydi. Ve yeni bir ıstırap dalgasıyla anladım ki asla da bırakamayacaktım.

Durdum, sessizce akan gözyaşlarım yanaklarımda sıcak birer nehir gibi iz bırakıyordu. Yere, dizlerimin üzerine düşmeden önce bir süre sallandım ve hıçkırarak eğilip kusmaya, midemdeki her şeyi çıkarmaya başladım. Sonunda hiçbir şey kalmayınca da yere uzanıp dizlerimi karnıma çekerek kıvrıldım. Vücudumun açıkta kalan her noktasına ince dallar ve çam iğneleri batıyordu ama o an bunu umursayacak halde değildim.

Artık biliyordum. Nihayet biliyordum. Bunca zamanın ardından. Babam ölmüştü. Sürüdeki birinin ihanetiyle hem de. Yıllardır birlikte yaşadığım birinin.

Tamra yoktan var olan bir hayalet gibi önümde belirirken ayaklarının altında ezilen yaprakların hışırtısını duydum. Koştuğu için nefes nefese kalmış, göğsü hızla inip kalkmaya başlamıştı. Saçları yüzünün etrafını gümüşten bir bulut gibi sarıyordu. Babamın başına gerçekte neler geldiğine dair öğrendiklerimizi düşünürken göz göze geldik. Aramızdaki mesafeye rağmen, dondurucu gözlerinin parladığını görebiliyordum.

"Tamra," diye fısıldadım, adı dudaklarımdan parça parça dökülüyor gibiydi.

Yüzüne bakanca kendi hissettiklerimin yansımasını görüyordum âdeta, acı içindeydi. Sarsılarak başını salladı, sözcükleri telaffuz etmesine gerek yoktu. Şu anda ikimiz de aynı kâbusu görüyorduk.

Bir anda birbirimize sarılıp küçük kızlar gibi ağlamaya başladık. Burnumun akmasını engellemeye çalışıyordum.

“Sanırım bir yanımla hep hayatta olabileceğini ümit etmişti,” dedim hıçkırıklarımla arasında.

“Biliyorum. Ben de.” Aynı şekilde başını sallamaya devam ediyordu. “Annem. Annemi istiyorum.” Sesi çatlıyordu, yeniden ağlamaya başladı.

Omuzlarını tuttum, bir anda üzerime bir kararlılık hâkim olmuştu. “Onu bulacağız.” Artık ondan başka kimsemiz yoktu. Şimdi babamın kaderini öğrendikten sonra, annemin yokluğu daha da ağır gelmeye başlamıştı.

Çıtırdayan bir dal sesi duyunca döndük, Will karşıımızdaydı. Durdu ve konuşmamızı böldüğü için özür dilercesine elini kaldırdı.

“Önemli değil,” dedi Tamra burnunu çekip ıslak yanaklarını silerken. “Ben... ben biraz yalnız kalmak istiyorum.”

“Gerek yok...” dedi Will ama Tamra başını iki yana sallayarak uzaklaştı.

Will’e baktım; kendimi çırlıçıplak kalmış, her şeyi ortaya dökülmüş gibi hissediyordum, üzgündüm. Bundan sonra bir yanımla hep eksik kalacak gibiydi.

Sonra Will beni kendine doğru çekince ben de ona yaslanıp kendimi bıraktım. Adımı fısıldadı. “Jacinda.”

Tişörtüne sıkıca yapışmış, parmaklarımı kan dolaşımımı yavaşlatacak kadar sıkılaşmaya başlamıştım. “Gerçekten ölmüş,” dedim her zamanki gibi değişip duran gözlerine bakarak.

“Biliyorum, biliyorum,” diye mırıldandı.

“Hayatım boyunca hep gerçeği öğrenmek istedim... ama içimde bir yerlerde aslında hayatta olduğuna inanıyordum. Bunu şimdi fark ediyorum. Bunca zaman... aslında gerçekten öldüğünü hiç düşünmemişim.”

“Bilmen daha iyi. En azından artık merak etmeyecek ve ne olduğunu tahmin etmeye çalışmayacaksın.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Bunun hiçbir tarafının daha iyi olmadığından emindim. Eskiden hiç değilse umudum vardı. Ama şimdi hiçbir şeyim kalmamıştı. Babamın öldüğüne tamamen emin olmanın verdiği keder dışında hiçbir şeyim. Onu bir daha asla göremeyecektim.

Bu mümkün müydü bilemiyorum ama şimdi Will'i daha da sıkı tutuyordum. Sanki bu bir şekilde içimi kemiren acıyı hafifletebilirmiş gibi. Ama acım hiç durmadan artıyordu. Ta ki yerini daha da güçlü bir duygu alana kadar, göğsüme kök salmaya devam etti. Şimdiyse yeni ve korkunç düşünceler zihnime üşüşürken, her yanıma öfke sarıyordu. Ve kendimi buna, öfkenin kollarına bıraktım.

Alev alev yanan derin bir nefes aldım, ciğerlerimde daha da ısınıyordu. Biri babama ihanet etmişti ve bunun kim olabileceğini çok da düşünmeye gerek yoktu. Severin. Corbin, amcasının babama olan düşmanlığını açık açık dile getirmişti zaten; kendisini nasıl da tehdit altında hissettiğini. Ama babam, iktidarı ele geçirmeye falan çalışmıyordu. O sadece ailesini alıp başka bir yere gitmeyi, sürüden uzaklaşmayı istemişti. Birileri onu tuzağa düşürmeden önce kaçmamış olmamız ne kadar acıydı.

Aldığım nefesi burnumdan geri verirken parmaklarımı gevşetmeye, Will'i bırakmaya başladım; şimdi yeni bir amacım olduğuna göre, ona tutunmaya o kadar da ihtiyacım yoktu. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Geri dönecektim. Sürüye.

Eskiden gerçeği arıyordum. Bu kez adalet arayacaktım. Ancak o hain ortaya çıkıp babama yaptığının bedelini ödeyince iyileşebilirdim. Ancak o zaman özgür olacaktım.

Will ile kamyonete döndükten sonra neredeyse hiçbirimiz konuşmadık. Herkes yüzünde donuk bir ifadeyle, savaştan çıkmışçasına korkunç bir psikolojiyle oturuyordu. Midem korkunç derecede bulanmaya başlamıştı. Önce avcılarla karşılaşmak, ardından Miram'ın saatli bir bomba olduğunu fark etmek ve son olarak babamın durumunu öğrenmek. Sırada ne vardı? Kamyonetin sanki daha fazla gidemeyecek kadar yorulmuşçasına kenara çektiğini hissettim.

Sonunda Will'in Land Rover'ını bıraktığımız otoparka gelebilmiştik. Burası Tamra, Will ve benim nihayet Cassian ve Miram'dan ayrılmayı planladığımız yerdi. Sonunda sürüden kurtulmayı başaracağım yer.

Tek sorun bunu yapamayacak olmamdı.

Şu ana dek, hiçbir şeyin görüldüğü kadar kolay olmadığını anlamış olmam gerekiyordu. Babama olanları öğrenmemiş olsam bile Miram vardı. O takip cihazının icabına bakılması gerekiyordu. Her ne kadar Severin'in kızı olsa, onun için çalışıp beni gözetlemiş bile olsa, bunun acısını çıkarmaya çalışmayacaktım.

Acı içinde gözlerimi kırptım. Bu işin kolaylaşacağı bir nokta var mıydı? Bu kadar... zor olmayacağı?

Araçtan inip etrafa göz attım. Terk edilmiş bir benzin istasyonunun arkasına park ettiğimiz için yoldan ve gelip geçen araçlardan uzaktaydık. Olduğum yerde sallanmaya başladım. Bozuk asfalt

ayakkabılarımın altında sesler çıkarıyor, kırıldığı yerlerde büyümeye çalışan otlar gözüme çarpıyordu. Will'in Land Rover'ı biraz uzakta, tam olarak bıraktığımız yerdeydi.

Kamyonetin kapılarını açık bırakmıştık ama Deghan hâlâ içeride gizleniyordu. Sonra Tamra da indi ama kapıdan fazla uzaklaşmıyor, gözlerini bir saniye bile onun üzerinden ayırmayan iri yarı gri drakiyi görecektir şekilde duruyordu. Avcılarla karşılaştığımızdan beri aralarında tuhaf, dile getirilmemiş bir bağ oluşmuştu. Görünmez bir ip ile birbirlerine bağlanmış gibiydiler.

Gözlerimi devirdim. Şu ara Tamra'nın, artık insan olan yanıyla iletişim bile kuramayan bir drakiyle çocukluk aşkı yaşamasının hiç sırası değildi. Kısa bir süre önce onun da draki yanıyla iletişim kuramadığını düşününce bu durumun ne kadar ironik olduğunu fark etmeden edemedim.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu bakışlarını Deghan'dan ayırırken.

Ben de işaret edercesine ona baktım. "Sürüye gitmesi gerek, Cassian'ın da söylediği gibi."

Tamra'nın dudakları dümdüz bir çizgi haline gelmişti ve ben bunun ne demek olduğunu çok iyi biliyordum. Ondan ayrılma fikri canını bu kadar sıktığına göre, Deghan'a benim fark ettiğimden de fazla bağlanmış olmalıydı. Will konuşmaya başladığı anda, o da bir şeyler söylemeye hazırlanıyor gibiydi.

"O zaman," dedi Will. "Sanırım vedalaşma vakti geldi." Ne kadar hevesli olduğunu gizleyemiyordu. Sonuçta uzun zamandır bu anı bekliyordu. Bekliyorduk.

Ama göğsümde alevlenmeye başlayan o panik dalgasını da görmezden gelemezdim. *Buraya kadar.* Artık ona söylemek zorundaydım.

"Sanırım," diye onayladı Cassian alelacele, bizden ayrılmanın verdiği üzüntüyü hiç yansıtmıyordu. *Benden* ayrılmanın. Ama ben yine de hissedebiliyordum; gözlerimin arkasında yakıcı bir sızı.

“Kamyonetle gideriz biz. Tamra sayesinde avcıların onu hatırlamıyor olması lazım.”

Tamra sayesinde avcıların *bizi* hatırlamıyor olması lazım. Nokta.

Miram’a baktım. Hepimizden biraz uzakta duruyor gibiydi. Kollarını bedenine dolamış ağaçlara bakarken neler düşündüğünü merak ediyordum.

Derken Will’in sesini duydum. “Hazır mıyız?”

Dönüp uzun bir süre gözlerinin içine baktım. Ters giden bir şeyler olduğunu anlayacak kadar uzun bir süre, yüzünün endişeli bir hal almasına yetecek kadar.

Bakışları keskinleşti. “Jacinda, bir şey mi oldu?”

Hafifçe omuz silkip söylemek üzere olduğum şeyleri anlamasını umarak yalvarırcasma elimi kaldırdım. Ve gördüğüm tek şey, parmağımdaki mor, plastik yüzük oldu. Sözcükler ağzımdan dökülürken, o da benimle dalga geçiyor gibiydi: “Kendi başlarına gitmelerine izin veremeyiz. Cassian hâlâ tam olarak toparlanabilmiş değil. Ya sürüye varamadan avcılar onları yine bulursa?”

Dahası da vardı. Henüz yüksek sesle söylemeye hazır olmadığım şeyler. Babamın intikamını almak istiyordum. Ona ne olduğunu herkesin bilmesini, katilinin hak ettiği cezayı bulmasını. Kollarım iki yanımdan sarkıyor, yumruklarım bir açılıp bir kapanıyordu. Cassian bana meraklı gözlerle bakınca kııldamadan durmaya çalıştım.

Enkros kalesine girmeyi başaran ilk draki olduğum için bir itibarım olacaktı. Miram’ın kurtarılmasına yardım etmiştim... ve başka bir drakinin; babamın ölümüne tanık olan birinin. İhtiyacım olan tek kanıt Deghan’dı. Sürü onu dinledikten sonra herkesin önünde tüm suçları için yargılanma sırası Severin’e gelecekti. Bunu düşününce kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

Cassian birdenbire ışıdamaya başlayan gözleriyle bir bana bir Will'e bakıyordu. Umutlandığını hissedebiliyordum. İçimde delicesine uçan baloncuklar varmış gibiydi.

“Benimle gel, Will. Olacakları kendi gözlerinle gör.” Ona bakıp nefes bile almadan beklemeye başladım, reddedeceğini düşündükçe göğsüm sıkışıyordu. Benimle gelmek istemeyeceğini düşündükçe. Söylediklerimi duyduktan sonra arkasını dönüp gideceğini düşündükçe. Başparmağımla plastik yüzükle oynamaya başladım. “Bu büyük bir şey biliyorum...” Ellerime bakıyordum. “Eğer gelemezsen anlarım...”
Ama kalbim kırılır.

Tek kelime bile etmeden öfkeyle arkasını döndü. Onu böyle izlerken içimde bir şeyler kırılıyordu sanki. Ama kamyonete doğru değil, yıkık dökük binaya doğru ilerliyordu. Çabucak diğerlerine göz attıktan sonra arkasından koşmaya başladım. “Will! Will, bekle!”

Binanın etrafından dolaşp bir otomatin yanından geçerken makinenin eski ve pash yüzeyine bir yumruk attı. Sarı plastik parçalar her yere saçıldı.

Koşmaktan çok ona ulaşma endişesi yüzünden nefes nefese kalmıştım, durdum. İki eliyle eski makineye yapışp başını öne eğmiş olan Will'in boynundaki kaslar son derece gergindi.

Dudaklarımı hafifçe ıslatıp kimsenin peşimizden gelmediğine emin olmak için arkama baktım. “Will?” Onu hiç bu kadar öfkeli... bu kadar kontrolsüz görmemiştim. Ne diyeceğimi bilemiyordum. “İyi misin?”

Başını hızla kaldırdı ve hiddetle parıldayan gözleriyle beni süzdü. “İyi miyim?”

Bir adım geri çekilmemek için kendimi zor engelleyerek başımı sallamakla yetindim.

“Dalga mı geçiyorsun?” Ağzından çıkan sözcükler birer bıçak gibiydi. Karşımda duran Will, benim tanıdığım Will değildi. Ayak-

larımın etrafındaki toprak hareketlenmeye, hafif hafif havalanmaya başlamıştı ve bunu onun yaptığını biliyordum; öfkesi, üzerinde durduğumuz toprağı hareketlendiriyordu. “Seninle hiçbir zaman birlikte olamayacağımızı düşünmeye başlıyorum, Jacinda.”

“Öyle söyleme.”

Beni geçiştirircesine elini savurdu. “Sen bunların hiçbirini bırakmak istemiyorsun. Benim için bile.”

“Bu doğru değil.”

“Öyle mi?” Başını eğip dikkatle bana bakmaya başladı. “Bana bunlardan vazgeçebileceğini söyleyebilir misin? Sürüden? Cassian’dan?”

“Evet,” dedim sesimin yüksek ve güçlü çıkmasına sevinerek. “Vazgeçeceğim. Sadece bunu yapmamız...”

“Sürüye dönmek öyle kolay değil. Özellikle de senin için.” Yutkunurken boğazının nasıl hareket ettiğini görebiliyordum. “Ve benim.”

Derin bir nefes alıp başımı salladım, içten içe güçsüzleştiğimi hissediyordum sanki. Bu istediğim çok büyük bir şeydi. Çok fazla. “Senden bunu yapmanı bekleyemem. Haklısın.” Bunun ne anlama geldiğini düşündükçe içimde bir şeyler can veriyor gibiydi, dudağımı ısırdım. “Corbin onlara çoktan senden söz etmiştir.”

Donup kalmış gibiydi. “Ne diyorsun yani?”

Ne diyorum ben?

Yutkundum. “Ayrılabiliriz. Bir süreliğine tabii,” dedim hemen. “Sonra buluşup...”

Yeniden canlandı. Kollarımı tuttu. “Hayır. Bir daha olmaz. Seni bir daha bırakamam, Jacinda. Bunu tek başına yapmana izin veremem.”

Üzerime müthiş bir rahatlık çöktü. Ama hemen toparlandım.

“Hayır, haklısın,” dedim, onu güvende tutmaya kararlıydım. Ama bu, adaleti sağlama kararımın vazgeçtiğim anlamına gelmiyordu. “Senin gelmen çok büyük bir risk...”

Hızlıca başını salladı, gözleri çakmak çakmak olmuştu. “Bunu birlikte yapacağız.” Bir eliyle yüzümü okşayıp yanağını sıktı. “Bakalım sonra da birlikte olmamıza engel olacak bir bahane bulacak mısın. İşte o zaman gerçeği anlayacağım.”

Ben de başımı salladım. “Öyle bir şey yok...”

“Hadi ya, yok mu? Kendini sürüye bağlı hissetmiyor musun? Cassian’a?” Gözlerini bile kırpmadan bana bakıyordu.

Sessizlik giderek daha da gergin bir hal alıyordu. Dudaklarımı ıslattım. “Bu yüzden yapmıyorum ben...”

“Neden o zaman?” diye sordu içimi eriten yumuşak bakışlarla. Yalvaran gözlerini görmezden gelmek imkânsızdı. Kendime engel olamayıp yüzümü eline daha da gömdüm; tenime değen teninin, yüzümdeki kıvrımları çizen nasırlarının tadını çıkarıyordum.

“Babam...” Ne söyleyeceğimi anladığı an keskinleşen bakışlarını görünce durdum.

Sesim, hızlı ve hararetle bir fısıltıya dönüşmüştü. Babamın ölümünün, uğradığı ihanetin acısı, aniden bir bıçak gibi saplanarak kendini hatırlatmıştı. Ömrüm boyunca unutabileceğimi de hiç zannetmiyordum. Her sabah beni karşılamak için hazır bekliyor olacaktı. Ama belki intikamımı almayı başarırısam, en azından bu acıyı törpüleyebilir, bir nebze olsun katlanılabilir hale getirebilirdim. “Henüz bunun peşini bırakamam.”

“Herhangi bir zaman bırakabilecek misin peki, Jacinda? Ya istediğin adaleti sağlayamazsan? Buna daha ne kadar devam edebiliriz ki? Daha ne kadar, hiçbir parçasını istemediğin bir hayatın içine çekilmeye devam edebiliriz?”

“Denemek zorundayım. Her şey sona erdiği zaman sana söylerim.” Ona bu kadar sefil olmayan bir cevap vermek isterdim ama mesele buna izin vermeyecek kadar karmaşıktı.

“Bana söylersin, öyle mi?” Tek kaşını kaldırmış bana bakıyordu.

“Evet.” Ne tepki vereceğini kestiremeyerek nefesimi tutup beklemeye başladım.

Ama o gülümsedi. Fazla mütevazı, çarpık, içimi gıcıklayan bir tebessümdü bu. “Pekâlâ, Jacinda. Ben de varım o halde.”

Elimi tutup beni kendine çekince, içimde bir şeyler iplerinden kurtulup uçuşmaya başladı sanki. Daha önce hiç olmadığım kadar emindim. Olmam gereken yeri biliyordum artık. Daima, sonsuza dek. Sürüyle de yaşasam, Severin’in tahtından indirildiği, dolayısıyla daha iyi bir yer haline gelen sürüde, insanlarla birlikte dış dünyada da yaşasam, hatta bir şekilde bu ikisinin arasında sıkışıp kalsam da Will’le olmam gerekiyordu. İkimiz. En başından beri uğruna savaştığım şey buydu... oysa arada diğer şeyler için mücadele ederken bunu aklımdan tamamen çıkarmıştım: drakim, annem, Tamra, babam, Miram.

Binanın etrafından dolanıp aracın yanına çıkmadan önce, o ela gözlerini benimkilere kilitleyerek, “Anlaştık mı?” diye sordu.

Başımı sallayarak cevap verdim ve fark ettim ki hem en güçlü hem de en zayıf hallerimi onun yanında sergiliyordum. Sanırım bu da aştı. En savunmasız olduğunuz anlar bütünü.

“Seni seviyorum,” dedim birdenbire.

Bunu duyduğuna şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı. Daha önce söylememiş miydim ki? Söylediğimi sanıyordum oysa... Chaparral’de, ondan ayrılmak zorunda kaldığım zaman. Ama o zaman draki forumdaydım. Beni anlamış olması imkânsızdı. Yüzünü ellerimin arasına alarak parmak uçlarımda yükseldim ve uzanıp dudaklarımı onunkilere yapıştırıp tadını çıkara çıkara, uzun uzun öpmeden önce tekrar söyledim “Seni seviyorum.”

Sadece bir anlık bir tereddüdün ardından, o da beni kendine doğru çekip sıkıca göğsüne bastırdı. Çaresizlik her yanımızı sarmış gibiydi. Elleri saçlarımdan kollarıma, oradan da sırtıma gezdiriyor, her yere

dokunmaya, bedenimin her bir köşesini keşfetmeye çalışıyordu. Bir saniye sonra yok olup gidebilirmişim gibi. Beni duvara yapıştıran dek döndürdü. Onun ağzı, benim ağzım... hiçbir fark yoktu...

Sadece ihtiyaç.

Geri çekildi; kesik nefesleri kulağımı alev alev yakıyor, heyecandan nabzımın hızlanmasına sebep oluyordu. Kalın sesi kulaklarımı doldurmaya başladı. "Artık gitsek iyi olacak."

Gönülsüzce ona hak verip ben de çekildim.

Sanki binanın ötesinde duran diğerlerini görebiliyormuş gibi omzumun üzerinden bakıyordu. "Miram'da o takip cihazı varken avcılar peşimizden ayrılmazlar. Bizi bulmaları an meselesi."

An meselesi.

"Evet. Haklısın." Döndüm ve Will'in elini bırakmadan kamyonete doğru yürümeye başladım. Bir yandan da hata yapıyor olabileceğim düşüncesinin yarattığı endişeden sıyrılmaya çalışıyordum. Will'le birlikte sürüye dönmenin yapılması gereken şey olduğuna inanıyordum. Doğru karar olduğuna.

Yuvama, dağlara, avucumun içi gibi bildiğim bu bölgeye dönmek kendimi yenilenmiş, canlanmış hissetmemi sağladı. Verimli otların üzerine çöken sis, içinden herhangi bir yol geçmeyen bu yeşillik arazide yürümeye çalışırken ayaklarımıza dolanıyordu. Buraları benden daha iyi bilen biri varsa, o da ancak Cassian olabilirdi. Dikkatle ilerlemeye çalışıyorduk. Bu karman çorman grupta ne yaptığına karar vermeye çalışarak ağaçların arasında saklanıyor olabilecek draki dostumuzun yanı sıra, sonuçta avcılar da fazla uzağımızda olamazdı. Hareketlerine artık bir canlılık gelmiş, vücudundaki yaralar etkisini yitirmiş gibi görünen Cassian en önde gidiyordu ve sadece buraya dönmüş olmamızın bile, iyileşmesini hızlandırdığını düşünmeye başlamıştım.

Bize, o babasıyla konuşurken hem sürüden hem de avcılardan saklanabileceğimiz bir yer göstereceği için Cassian önden biz de arkasından gidiyorduk. En azından şimdilik planımız buydu. Önce Miram meselesini halletmek zorundaydık. İntikam planımı tehlike geçene dek ertelemem gerekiyordu.

Araçları dağın eteğinde bırakıp yürümeye başlamıştık. Will gergin görünüyor, tetikte bekler gibi etrafını kolaçan ediyordu. “Tamra,” dedim sadece onun duyabileceği bir sesle. “Ben yine de sürüden ayrılacağım.”

Niye ona bunu söylemek zorunda hissettiğimi bilmiyordum. Onun da Will gibi, sürüyle olan bağlarımı koparabileceğimden şüphe ettiğini düşünmüştüm. Ve ben de tıpkı Will gibi, Tamra'nın da bu yanlış fikirden kurtulmasını umuyordum.

“Öyle mi dersin?” Dudaklarına bir tebessüm yerleşti. “Bunu daha önce de söylemiştin sanki.”

“Miram meselesini halledip babamın intikamını aldıktan sonra ben yokum. Her şeye yeni baştan başlayıp annemi bulacağız, tıpkı...”

“Ben gelmiyorum.”

Yüzüne bakmak için durdum ama Tamra yürümeye devam ediyordu. Bu yüzden arkamızdan gelenleri temkinli bakışlarla kontrol edip durarak ben de ona yetişmek için peşine düşmüştüm. Tamra'nın bunu söylediğini duymuş olmalarından korkuyor gibiydim.

“Peki ya planlarımız, annem ne olacak?”

“Planlar değişir, Jacinda. Ayrıca daha önce bunları düşünmek için pek vaktim olmamıştı. Ama şimdi fark ediyorum ki bu senin planın. Benim değil. Sadece Cassian ve senin bağlanmanıza o kadar sinirlenmiştim ki mantıklı düşünemiyordum.”

“Doğru. Kızgındın,” diye hatırlattım, “bizi bağlanmaya zorlamalarına. Sürünün annemi kovmasına. Neden burada kalmak isteyesin?”

“Çünkü bana ihtiyaçları var. Herkes Severin değil. Onun yüzünden tüm sürüden vazgeçmek istemiyorum. Ondan kurtulabiliriz. Kurtulacağız da. Cassian ya da başka biri onun yerini alabilir. Liderliği başka birinin devralma vakti geldi ve ben, buna yardım etmek için burada olmak istiyorum. Olmak zorundayım. Burada işe yarayabilir ve iyi şeyler yapabilirim.”

Harika şeyler yapabiliirdi. Akli başında, mantıklı bir insandı... ve meselelere farklı açılardan bakmayı başarabiliyordu. Hem ona hemen kucak açar, hiç soru sormadan sürüye kabul ederlerdi.

Göğsüm sıkışmaya başlamıştı. Sürüyü sonsuza dek terk etmek, kız kardeşimi de kaybedeceğim anlamına gelecekse, düşündüğümden çok daha büyük bir kayba yol açacak demektir. Onun da benimle birlikte olacağını bilmek, benim için bir teselliydi. Ama yine de, en azından Will yanımdaydı.

“Yani bunu sürü için mi yapacaksın?”

“Buna inanmak bu kadar zor mu?”

“Şey, aslına bakarsan evet.” Tamra yıllarca sürüden nefret etmiş, bir an önce buradan kurtulmaya can atmıştı. Kalmak isteyen hep bendim.

Sonra kendini ele verdi.

Bakışları yavaşça benden uzaklaşıp yana kaydı.

Gözlerini takip edince, grubumuzu yandan sarıp koruyan devasa gri drakiye odaklandığını fark ettim. Ama yeniden Tamra'ya döndüğümde o da bana bakıyor, bu kaçamak bakışını fark etmemişim gibi davranıyordu. Oysa bunun için artık çok geçti. Görmüştüm. Zaten ikisinin arasında bir şeyler olduğundan şüpheleniyordum. En azından bir şeyler başladığından.

“Hepimiz değişiyoruz,” dedi geçiştirircesine.

“Evet. Değişiyoruz.” Sanırım Tamra'nın Cassian dışında birine bakıyor olması, bunun en büyük kanıtıydı. Haklıydı da. Her şey değişiyor... geliyordu. O sırada ben de, Will'le birlikte olacağımız bir geleceğin hayalini kurduğumu fark ettim. Ne olursa olsun biz birlikte olacaktık.

Biraz yavaşlayıp Will'in yanında yürümeye başladım ve bana baktığım görünce gülümsedim. Onun da burada, benim yanımda olması içimi rahatlatıyor, beni mutlu ediyordu.

Bu tebessümle yapmaya çalıştığım şey, onu burada sonsuza dek kalmayacağımıza, işimiz bittiği gibi ayrılacağımıza ikna etmektir. Ben

Tamra değildim. Sürünün ona ihtiyacı olabilirdi ama bana yoktu. Bu yüzden ben de ne kendimi ne de Will'i hayal kırıklığına uğratacaktım.

Dikkatli, meraklı gözlerle bana bakıyordu.

"Burası," dedi Cassian ormanın ortasında bir açıklığa geldiğimiz zaman ve sırt çantasını çıkarıp çalılarla örtölmüş bir duvarın önünde durdu. Dalları koparıp yere atarak derin bir mağara ortaya çıkarışım izledim.

Sonra bir adım öne çıkıp içeri baktım, mağara işimize yarayabilecek malzemelerle doldurulmuştu. Şaşkın ve sorgulayan gözlerle Cassian'a döndüm.

Omuz silkti. "Ne olacağını bilemezsin. Korkulu rüya görmektense uyanık yatmak iyidir."

"Burası ne böyle? Sürünün haberi var mı bundan? Babanın?"

"Hayır. Sadece ben biliyorum."

Torba torba yiyeceklere, çeşitli alet edevata bakınca buranın bir depo olduğunu anlamamak imkânsızdı. Cassian'ın böyle tedbirler alacağı hayatta aklıma gelmezdi. Sürü herhangi bir tehlikeyle karşılaşrsa, bir problem yaşarsa Cassian'ın da kaçmak yerine bunlarla baş etmeye çalışacağını düşünmüştüm hep. Beni buna inandırmıştı.

Mağaraya doldurduğu malzemelere bakınca, içlerinde mücevherlerin bile olduğunu gördüm. Burası sadece bir acil durum zulası değil, bir drakinin kaçıp da başka bir yerde kendine yeni bir hayat kurmaya karar verdiğinde ihtiyaç duyacağı her şeyle dolu bir depoydu. Yeni bir yerde.

Cassian açıklığı temizleyip malzemelerini kontrol etmeye başladıktan sonra, kafamın karıştığını fark etmiş olacak ki bana hızlıca bir bakış attı.

“Sürüden ayrılmayı mı planlıyordun?” Anlamakta güçlük çekiyor, önümde duran Cassian’la tanıdığımı sandığım Cassian arasında bir bağ kurmaya çalışıyordum.

Eski Cassian hep sürüyü düşünür, topluluk için iyi olan neyse onu yapardı. Ama bu... gözlerim, son derece düzgün bir biçimde istiflenmiş olan zulayı tarıyordu. Cassian’ın başka planları mı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Sürünün bir sonraki alfası olmanın dâhil olmadığı planlar.

Bir kez daha omuz silkince hissettiğim şey, kafa karışıklığından öfkeye dönüştü. Benim vicdanım oydu; geçtiğimiz birkaç ayda kafamda dönüp duran, sürüyü yüzüstü bıraktığım için kendimi suçlu hissetmeme sebep olan o ses. Sürünün hepimizden daha önemli olduğunu tekrar tekrar söyleyen oydu. Ve şimdi... karşımda onun kaçış planını görüyordum. Bu riyakârlığı yüzünden hissettiğim kızgınlığı onun da yaşamasına izin verdim; ilk defa duygularımı hissedebiliyor oluşuna seviniyordum.

Cassian gözlerini kırpıştırıp bakışlarını kaçırdı, esmer teninin içten içe kızarmaya başladığını görebiliyordum.

Mağaranın bize sunduğu oyuğa doğru ilerledik. Deghan alçak tavana çarpmamak için eğilmek zorunda kalmıştı. Kocaman, deri gibi görünen kanatlarını katlayarak Cassian’ın depoladıklarına bakan Tamra’nın yanına gitti.

“Ben dönene kadar burada idare edebilirsiniz.”

Miram ağabeyinin yanına gitti. “Gitmeni istemiyorum. Beni bırakma.”

Cassian kız kardeşinin kolunu yavaşça sıktı. “İyi olacaksın. Gruptan ayrılma. Avcılar izini bulursa onlar seni koruyabilir.”

“Korkuyorum, Cassian,” diye sızlandı, bir yandan da titriyordu.

Cassian ona sarılınca, kızgınlığım hafifledi. Korkusunu ve ağabeyine tutunma isteğini anlayabiliyordum. Sürüde hiç dostum yokken, istenmeyen konumundayken ben de ondan güç bulmuştum. Yanına gidip koluna dokunarak Miram'ı biraz rahatlatmaya çalıştım.

“Seni sürüye götüremem. Bunu biliyorsun. Söz veriyorum uzun süre kalmayacağım. Bunu çözmenin bir yolunu bulacağız ve sen göz açıp kapayıncaya dek yatağına dönmüş olacaksın.” Ve bana bakarak ekledi. “Jacinda'ya güvenebilirsin.”

Miramı bir süre beni süzdükten sonra başını tamam anlamında salladı. Tuhaf olsa da, Cassian'la bağlanmış olmamın onu rahatsız ettiği kadar bana güvenmesini de sağladığını düşünüyordum.

Cassian kız kardeşini bırakmak zorundaydı. Önce bana, sonra diğerlerine bakarak, “Olabilirdiğince çabuk dönmeye çalışacağım,” dedi tekrar ve çıktı. Mağaranın girişini kapayıp bizi kasvetli bir karanlıkta bırakırken dalların çıtırtısını duyuyorduk.

Will, Cassian'ın bıraktıkları kurcalıyordu, kısa bir süre sonra gaz lambasından yayılan loş ışık mağarayı aydınlatmaya başladı. Ayağa kalkınca lambanın ışığı, onu ürkütücü bir sarıya boyadı. “Birinin dışarıda beklemesi gerek. Ben gideyim.”

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?” Sürünün onu bulabileceğinden başka bir şey düşünemiyordum. Corbin'in onu bulabileceğinden. Cassian'ın kuzeninin, yarım kalan işini tamamlamaya çalıştığını düşününce ürperdim; Will'i öldürmek istemişti. Bu iş Will için, benim için olduğundan çok daha tehlikeliydi. Midem çalkalanıyordu.

“Dikkatli olup gözlerden uzak duracağım,” dedi beni rahatlatmaya çalışarak ama ikna olmamıştım. Endişeli bakışlarımı görünce iç geçirdi. “Bak, birinin nöbet tutması gerekiyor. Bu mağarada sıkıştırılmayı göze alamayız.”

Göze aldığı tehlikeyi düşünerek başımı salladım, onu tek başına dışarı göndermekten korkuyordum.

“Haklı, Jacinda,” dedi Tamra. Sonra Will’e baktı. “Nöbetleşe bekleriz.”

Deghan da, belli ki onunla aynı fikirdeydi, katılırcasına başını salladı. Ama yine de korkumdan sırılamadım. Will’in draki bölgesinde tek başına dolaşmasının kötü bir fikir olduğunu düşünen sadece ben miydim yani?

“Ben de seninle geliyorum.”

“Sen kal. Dinlenmen lazım. Güçsüzken bir işe yaramazsın.” Miram’a baktı. “Eğer avcılar yerimizi bulursa, Miram’ı koruman gerekecek.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Miram’a baktım. Gözleri lambadaydı ve son derece genç, savunmasız görünüyordu. Ağabeyi olmayınca yapayalnız kalmış gibiydi. Birdenbire ürperen kollarımı ellerimle ovuşturarak ısıtmaya çalışırken bir yandan da onun yanına doğru yürüyordum. “Pekâlâ. Kalıyorum.”

Ve Cassian’ın ardından Will de dalları aralayıp mağaradan çıktı ve hepsini büyük bir dikkatle eski yerlerine koydu.

Tamra, Deghan’ın yanında yere çökmüştü. Bir süre sonra ben de, yakınlığının onu rahatlatmasını umarak Miram’ın yanına oturdum. Ve biz buraya yerleşirken Cassian’ın her şeyi sürüye nasıl açıklayacağını düşünmeye başladım; enkrosu, beni, Will’i, Deghan’ı ve Miram’ı. Sürüye... ve babamın ölümünden sorumlu olan o haine ne kadar yakın olduğumuzu düşündükçe olduğum yerde zor duruyordum. Sabırlı olup Miram meselesinin hallolmasını beklemem gerektiğini bilsem de, bu bir şeyi değiştirmiyordu.

Oturup beklerken neler olacağını ve bunlara hazır olup olmadığımı düşünmeye başladım. Herhangi birimizin hazır olup olmadığını.

Okyanus suyu bacaklarıma sıçrarken gülerek koşuyorum. Annem ve babam el ele, daha yavaş adımlarla arkamdan geliyorlar; hepimizde sürüden uzakta bir tatil geçirmenin huzuru var. Tamra da ensemde, hızla peşimden geliyor ama ben daha hızlıyım.

Plajı süsleyen kayalar göğe doğru yükseliyor. Her biri de güzel, ilginç şeyler. Tamra nihayet bana yetişince gülüşmeye ve birbirimizin üzerine kapanıp kayaları göstererek, neye benzedikleri hakkında konuşmaya başlıyoruz.

“Şu bir palyaçoya benziyor.”

“Şu da kocaman bir tavşan... bak şu da babamın burnuna benziyor!”

“Oradaki tıpkı Eyfel Kulesi.”

“Ve bu da bir palmye ağacı,” diyor babam tepesi son derece geniş, aşağı doğru da incelerek bir ağaç gövdesine benzeyen bir kayayı göstererek.

“Hey,” diyor annem fotoğraf makinesini ararken. “Haydi, ikiniz altına geçip poz verin.”

Altına geçip başımın üzerindeki bu taşı izlemeye koyuluyorum. Ruhuma sessizce bir şeyler fısıldıyor sanki, kasabanın toprakları gibi. Bu sert, kızıl kahve çıkıntılar beni öylesine büyülüyor ki kameraya

bakmam için annemin seslenmesi gerekiyor. Dönüp gülümseyerek başımı kız kardeşimin omzuna yaslıyorum.

Sonra babam, kolunu omzuma dolayıp üzerimizdeki taştan şemsiyeyi gösteriyor ve "Bir palmiye ağacı, Jacinda," diyerek gülüyor.

Ben de başımı sallayıp tebessümüne karşılık veriyorum. "Bayağı havalı."

Sonra her şey kayboluyor. Annem, Tamra. Dalgaların sesleri. Sadece parıldayan gözleriyle bana bakan babam kalıyor. "Hayır, bu bir palmiye ağacı, Jacinda..."

Soluk soluğa uyandım, bir yarışa katılmışım gibi göğsüm ağrıyordu. Etrafımdaki karanlık kafamı karıştırıyor, nerede olduğumu hatırlamıyordum. İnsanı hasta eden bir sarıya bulanmış olan hava kasvetliydi. Tuhaf gölgeler karanlık ve pürüzlü duvarlarda dans ediyordu.

Sonra birden her şeyi hatırladım.

Kendimi zorlayarak kalkınca, Miram'ın yanı başımda, uyku tulumunun üzerine kıvrılıp uyumuş olduğunu gördüm. Konuşurken uyuyakalmış olmalıydık. Onu neşelendirmek, biraz kafasını dağıtmak istemiştim.

Gözlerim mağaranın kasvetli karanlığına alışınca içimi bir hayal kırıklığı kapladı. Babamı hâlâ görebiliyordum; son derece canlı ve gerçek görünüyor. Sanki geçmişten bir olayın rüyasını görmüyor, onu tekrardan yaşıyordum.

Birden boğazım acımaya başladı. Soğuk deniz rüzgârının tadını ağzımda hissedebiliyordum neredeyse. Babamın sesi kulaklarımda cınlıyordu. *Palmiye ağacı.*

Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor, nabzım boynumda giderek şiddetlenen bir ritme dönüşüyordu. Üzerine karalanan kelimeleri

hatırlamak için annemin bıraktığı o kâğıt parçasına bakmama gerek yoktu.

Palmiye ağacını hatırla.

O zaman bu sözcükler bana hiçbir anlam ifade etmemiş, zamanla anlayacağımı, doğru cevabı bulacağımı düşünmüştüm. Ve şu an, o andı.

Tamra'ya bu haberi verme telaşıyla ayağa fırladım. *Annemin nerede olduğunu biliyorum. Gidip onu bulabiliriz!* Sonra durdum, hiçbir yere gidemeyeceğimi hatırlayınca nefeslerim sıklaştı. Henüz bunu yapamazdım. Buraya babamın intikamını almaya, Miram'a yardım etmeye gelmiştim. Cassian'a... sürüye. Annemi bulmaya kalkışmadan önce yapmam gereken çok şey vardı. Bu kararı ben almıştım. Bu benim seçtiğim ve Will'i de içine sürüklediğim gerçeklikti.

Oysa Tamra başka bir şey seçmişti. Buna hakkı olduğunu biliyordum... ama belki de net bir hedefimiz olursa, annemin yerini kesin olarak bildiğimi öğrenirse o da benimle gelmeye karar verirdi.

Tamra'yla konuşmaya hevesli bir şekilde yürümeye devam ettim.

Ama hiçbir yerde yoktu. Deghan da öyle. Midem çalkalanmaya başladı. Birlikte gittiklerini tahmin etmek çok da zor değildi.

"Tamra?" diye seslendim, ne kadar zamandır uyuduğunu, onların ne zamandır burada olmadığını merak ederek.

Mağaranın derinliklerine, lambadan yayılan ışığın zemini zar zor görünür kıldığı noktalara doğru ilerlemeye başladım. Birden, mağaranın iki kola ayrıldığını gördüm; sol tarafta daha geniş, sağda ise daha dar ve karanlık bir bölüm vardı. Küçük olan tünele göz atınca, o taraftan soğuk bir esinti geldiğini fark ettim.

Sonra büyük olan alana, orada kımıldayan gölgelere döndüm. O kasvetli havanın içinde hareket eden bir şeyler vardı. Karanlık sularda hareket eden bir balığın parıltısı gibi. Gözlerimi kısarak biraz daha ilerleyince bir şekil gördüm. Seslenmek üzere dudaklarımı aralayıp...

Omzumda bir el hissettim. "Jacinda?"

Korkuyla bağıarak geri döndüm. Daha arkamdakinin kim olduğunu görüp de kendime engel olamadan dudaklarımdan bir ateş topu fırlamıştı. Will sanki ona bir silah doğrultuyormuşum gibi ellerini havaya kaldırmış duruyordu.

"Affedersin," dedim nefes nefese.

"Hey. Korkutmak istemezdim. Sadece birinizle nöbet değişmeye gelmiştim."

Lambadan gelen ışık başının üzerinde bir hare oluşturuyor ve sarı ışıltı, kahverengi saçlarında altın pırıltılar yaratıyordu.

İkinci mağaranın esintisi buraya kadar geliyor, soğuk hava bedenimi sararak birdenbire parlayan sıcaklığı düşürmeme yardımcı oluyordu. Kollarımı ovuşturdum. "Affedersin," dedim tekrar. "Sadece biraz gerginim. Tamra'yla Deghan'ı bulamadım da." Arkamı gösterdim. "Ve şurada da bir şey gördüğümü sandım."

Will omzumun üzerinden bakarken gözleri bir şeye takıldı. Yüzüne tuhaf bir ifade yerleşmiş, alını kıışmıştı. Bir adım daha atıp yanıma geldi.

"Bu da..." Ben avcılarının izimizi bulduğunu ve bir şekilde mağaraya sızmayı başardığını düşünerek saldırmaya hazır bir şekilde arkamı dönerken Will de cümlesini yarıda bıraktı.

Ama karşımızdaki bir avcı değildi.

Bir çift yavaşça ilerleyerek görüş alanımıza girdi.

"Tamra?" dedim bir solukta, yanında duran çocuğa bakarken neyi sormaya çalıştığımı oldukça açtı. Çocuk mu? Bizim yaşlarımızda, belki biraz daha büyüktü. Ama o kadar iriydi ki kafası neredeyse mağaranın tavanına değiyordu. Üzerindeki, Cassian'a ait olduğunu hatırladığım kot pantolon kalçasına tam oturmuş ama boy olarak biraz kısa gelmişti ki bu da ne kadar iri olduğuna dair başka bir kanıtı.

Tepeden tırnağa onu süzüyordum. Bu *insan* halini. Omuzlarına dökülen kül sarısı saçlarından başlayıp çıplak ayaklarına kadar. Gözleri hâlâ vahşi bakıyor, dikey göz bebekleri o yabani doğasını ortaya koyuyordu.

Konuşmaya, şaşkınlığımı dile getirmeye çalıştım. "Nasıl?"

Tamra gülümsedi. Böyle gülümsediğini daha önce hiç görmemiştim. Biraz ketum ve muğlak bir tebessümdü ama aynı zamanda mutlulukla da ışıldıyordu. "Deghan bir süredir uğraşıyordu."

Deghan başını sallayarak onayladı. "Tamra da bana yardım etti. Ama yine de biraz tuhaf hissediyorum," dediği sırada aksanını fark ettim. Kulağa biraz... İrlandalı gibi mi geliyordu? Sürüsünün ve onun tam olarak nereli olduklarını merak etmeye başlamıştım. Dudağının bir köşesi gülümser gibi kıvrıldı. "Umarım kendime hâkim olabilirim."

"Yapabilirsin." Tamra son derece neşeli ve iyimser bir şekilde başını salladı. Chaparral'dan beri onu hiç böyle görmemiştim. Haya-tının birdenbire güzelleşmiş olmasının umuduyla ışıldıyordu.

Ve bunu sağlayan Deghan mıydı? Ona sarılsam mı yoksa yumruk mu atsam, karar veremiyordum. Tamra'nın bir kez daha üzüleceği ya da hayal kırıklığına uğrayacağı korkusu içimi kemirip duruyordu. Bu acıyı yeteri kadar çekmişti zaten. Yıllarca. Ama Deghan'la mutlu olabileceği fikri... harika ötesiydi.

Neredeyse birbirlerine yapışık duruyorlardı, o sırada el ele tutuştuklarını, parmaklarının birbirine kenetlenmiş olduğunu fark ettim. Ve *benim* ne düşündüğümün zerre kadar önemi olmadığını. Tamra, Deghan'a çoktan bağlanmıştı. Ne olup olmayacaklarına ben karar veremez, en fazla onlar için en iyisini ümit edebildim.

Deghan, Will'e dönüp başını salladı. "Sanırım nöbeti ben devralsam iyi olacak. Sen de biraz dinlenirsin."

"Ben de seninle geleyim," diye atıldı Tamra hemen. Kaşlarını kaldırdığını görünce de ekledi. "Buraları iyi biliyorum."

Birbirlerinin ellerini bırakmadan çıkıp gitmelerini izledim. “Hey,” dedi Will yeniden yalnız kaldığımız an ama esas söylemeye daha doğrusu sormaya çalıştığı şey iyi olup olmadığıdı.

Elimle yüzümü ovuşturuyordum. “Sanırım bunun olacağını sezmiştim ama yine de...”

“Birbirlerine iyi gelebilirler.”

“Nedenmiş o?”

Yalnızca silüet olarak gördüğüm omzunu silkti. “Tamra için draki olmak yeni bir şey... Deghan içinse insan olmak bir anlamda öyle. Birbirlerine destek olabilirler.”

Biraz düşündüm. “Hiç bu açıdan bakmamıştım.”

“Ortak nokta diyebiliriz.”

Sırıttım. “Sen çok zeki bir çocuksun, Will Rutledge.”

“Bunu daha önce de söylemişlerdi.”

Aklımdan geçen düşünceler, yüzümdeki gülümsemenin hızla kaybolmasına yetmişti. *Benim için fazla zeki. Tüm bunlar için. Buraya gelip benim dünyamdaki bu karmaşaya dâhil olmak için fazla zeki.*

“Niye benimle birlikte buraya geldin ki?” Sözcükler, ben kendime engel olamadan ağzımdan uçup gitmişti. Aslında istediğim son şey, onu kendimden uzaklaştırmaktı.

“Belli değil mi?”

Başımı hayır anlamında salladım. Ona haksızlık edemezdim. Aşk böyle bir şey değil miydi zaten? Canın yansa bile doğru olanı, yapılması gerekeni yapmak? Burada olmak onun için ancak aptal bir insanın göze alabileceği boyutlarda tehlikeliyken bencillik edip onu yanımda tutamazdım. Ve şimdi, bunu anlayabiliyordum. Daha önce fark edememişim ama onun için duyduğum korku... yanımda kalarak aldığı risk yüzünden içim içimi yiyordu.

Derin bir nefes alıp ciğerlerimi doldurdum ve hepsini tek nefeste söyledim. "O kadar zeki olsan beni bırakıp gider, bir daha da arkana bile bakmazdın."

Homurdandı. "Ve babama dönerdim, öyle mi? Bu zeki olduğum teorini yerle bir ediyor gibi sanki."

"Büyükannen var." Big Sur'da yaşayan büyük annesiyle ilgili çok şey anlatmıştı. Will'in babasıyla yıldızlarının barışmadığını bilmek de, bu kadını sevmem için son derece yeterli bir sebepti. "O seni yanına alırdı." Severdi. Will ne yapmak istese, o destek olurdu. Babasının tam aksine.

Will yavaşça başını salladı. "Senden ayrılmamı mı sağlamaya çalışıyorsun? Gitmemi mi *istiyorsun*? Öyle mi? Çünkü bunu doğruca söyleyebilirsin. Benimle oyun oynamana gerek yok, Jacinda."

"Oyun falan oynamıyorum. Asla, bu... çok karmaşık."

"Başından beri öyle değil mi zaten?"

Bir anda ürperdim. Haklıydı. "Sadece, bunları hiç hak etmiyorsun. Benim yaşattıklarımı hak etmiyorsun. Ben tüm bu..." Kollarımı, etrafı gösterircesine savurdum, "...korkunç şeylerle uğraşmak zorundayım ve senden de sürekli bunlara katlanmam isteyip duruyorum."

Bir süre hiçbir şey söylemedi. O karanlıkta yüzünü görebilmeyi o kadar çok istiyordum ki. "Vicdanını mı rahatlatmaya çalışıyorsun? Buraya gelerek nasıl bir riske girdiğimi anladığımdan emin olmaya? Emin ol, anlıyorum. Bu unutabileceğim bir şey değil. Tıpkı, senin benim için aldığın riski asla unutmayacağım gibi. Hatırlıyor musun?" Gözleri o karanlığa rağmen parlıyordu. "Benim peşimden o uçurumdan atladığını hatırlıyor musun? Düşmanın olduğunu bildiğin birinin önünde dönüştüğünü? Ben bunu hiçbir zaman unutmayacağım. Çok cesurca, aptalca ve kendini hiçe saydığın bir hareketti. O yüzden ben de senin için cesur, aptal ve kendini hiçe sayan bir insan olmak istersem, bırak da olayım."

Ayaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. Karanlık mağarada bir yerlerden su sıkırtısı gelmeye başlamıştı. Sessizliği daha da belirgin hale getiren, uzaktan gelen, ritmik bir ses.

İlk hamle yapan kimdi bilmiyorum. Ben ya da Will. Tek bildiğim, kendimizi bir anda birbirimizin kollarında bulduğumuz. Saçlarımda, belimde gezinen elleri beni ona doğru çekiyor, nefes almamı bile güçleştirecek kadar sıkı tutuyordu. Aslında bu iyi bir şeydi çünkü kollarım ve bacaklarım yumuşamış, pelte gibi olmuştu. Will beni bıraksa, mağaranın zeminine krema gibi yayılacağıma emindim.

Hiç ayrılmadan, beni mağaranın derinliklerine doğru götürmeye başladı. Burası biraz daha soğuk ve nemliydi.

Artık hiçbir şey düşünmüyor, sadece hislerime göre hareket ediyordum. Will'in dudaklarının boynumdan aşağı kaymasının verdiği zevk. Tenime dokunan elleri. Parmakları düzensiz nabzımın boynumda yarattığı hareketli noktayı okşayınca hafifçe inleyerek sıcak göğsüne tutundum ve onu daha da sıkı sardım.

Dudakları benimkilere dönüp daha sert ve istekli bir öpücüğe koyulmuştu. Dudaklarımdaki o hassas deri giderek ısınıyor ve karıncalanıyordu. Tüm bedenim yanmaya başlamış, mağaranın soğuk duvarlarına rağmen, göğsümden artık son derece aşına olduğum o haşlanma hissi yayılmaya koyulmuştu.

Will inleyerek öpüşmemizi daha da ateşli bir hale getiriyor, bir eliyle başımı tutup yüzümü kendi yüzüne daha da yaklaştırıyordu. Başparmağı yeniden çılgınca atan nabzımı bulunca titredim ve elimi yüzüne koyup o sert çenesinin parmaklarımda bıraktığı hissin tadını çıkardım. Ayrı ayrı her birinin zevkine varmaya çalışıyordum. Üzerimde yarattığı basıncın, dudaklarımızın o sıcak bütünleşmesinin, ellerinin; sanki çok özel bir şeymişim gibi dokunup okşayarak bedenimde gezinmesinin.

Derken bir kemiğe çarpan metal sesi gibi bir gürültü, tüm mağarayı doldurdu.

Ve bir anda Will'in dudakları kaybolup benimkilerden koptu. Hatta kendisi de ortadan kaybolmuş, beni kollarım bomboş, aç içinde, ellerim karanlıkta ona uzanırken yoğun bir ürpertiyle bir başıma bırakmıştı.

Sonra büyük bir gürültüyle yere düştüğünü duydum ve afallamış bir şekilde eğilip yere dokunarak o tiksindirici karanlıkta bedenini aramaya başladım. "Will!"

Bir şeye dokundum, sırtına. Parmaklarımın arasında kalan pamuklu tişörtü soğuktu. "Will!" Hafifçe sarstım ve yaralanıp yaralanmadığını görebilmek için elimi vücudunda gezdirdim. "Yaralandın mı? Ne oldu?"

Ama hiçbir tepki yoktu. Kımıldamıyordu bile. En ufak bir ses çıkarmamıştı.

Donakaldım, orada yalnız olmadığımızı fark etmiştim. Bedenim alarına geçmiş ve yanmaya başlamıştı. Başka birinin nefesini hissedebiliyordum. O kadar yakınımdaydı ki bir an için yüzüme değen saçlarını havalandırdığını düşündüm.

Karanlıktan gelen sesi duyunca tüm vücudum kaskatı kesildi ve sıçradım.

Sesin geldiği yöne dönünce, tünelin ucundan gelen ışığın silüetini çıkardığı vücudu gördüm. "Merhaba, Jacinda."

İri yarı bedeni her yanıma sarıyordu. Tamamen dönüşmüş, devasa kanatları vücudunun arkasında cüretkâr bir biçimde sallanan bir draki, gökyüzünün var olmadığı, görünmediği bu yerde sanki her an havalanacakmış gibi duruyordu.

Güçsüz bacaklarımın üzerinde durmaya çalışarak ondan uzaklaşmayı deneyecektim ki bunun, aramızda yatan Will'i iyiden iyiye savunmasız bırakacağını fark ettim ve durup Will'in üzerinden atlayarak hiç istemesem de ona bir adım daha yaklaştım çünkü başka şansım yoktu. Adı, dudaklarımdan bir ürpertiyle döküldü. "Corbin."

"Özledin mi beni?"

Yere, altımda dönüp duran karanlığa baktım, Will'in yattığı yere. "Ona ne yaptın?"

"Sadece taş attım ama iyi vurdum."

"Onu öldürebilirdin!" Bir kez daha dizlerimin üzerine çöktüm. Parmaklarımla yavaşça başını yoklayarak kanayan yaranın olduğu yeri buldum.

Will'in durumunun, yaralanmış olmaktan daha ciddi olabileceğini düşündükçe yüreğim ağzıma geliyordu. Titrek bir sesle, "Onu hastaneye götürmeliyiz," dedim.

Bunu duyunca Corbin dalga geçerek güldü. “Onun hayatını zerre kadar umursar mıyım sence? Hem insan, hem de avcı. Üstelik beni öldürmeye çalışan, seni elimden alan bir avcı.”

Gölgesine bakıyordum. “Ne istiyorsun?”

“Cassian, Severin’le ve kadimlerle konuşup durumunuzu izah etmeye çalışmakla meşgul.” Sinsi bir gülümsemeyle dudaklarının kıvrıldığını görmek için ışığa ihtiyacım yoktu. Sesindeki aşağılamayı fark edebiliyordum. “Hiçbirinize zarar vermeyeceklerine dair bir söz alana kadar yerinizi söylemeyi reddediyor.” Sonra güldü; karanlık, boğuk sesi her yana kötülük saçıyordu sanki. “Ama benim onu beklememe gerek yoktu. Kuzenimin her hareketini izlerken buradan, bu küçük sığınaktan haberim olmasa, bu kadar uzun süredir sürünün bir parçası olmazdım. Şimdi, Miram nerede bakalım? Tamra? Üçünüzü geri götüreceğim.”

“Nerede olduklarını bilmiyorum,” diye yalan söyledim çünkü Miram’ı henüz sürüye götüremeyecek olmamızı anlatsam da anlamayacağını biliyordum. Belli ki Cassian durumu anlatmaya çalışırken onu dinlememişti, dolayısıyla bana inanması için de bir sebep göremiyordum.

“Ne demek bilmiyorum?”

“Miram kaçtı. Tamra da onun peşinden gitti.”

Beni kolumdan tutarak ayağa kaldırdı. “Yalan söylüyorsun. Madem öyle, sen neden hâlâ buradasın? Niye Tamra ile gitmedin?”

“Birinin Cassian’ı beklemesi gerekiyordu.”

“Miram neden kaçtı?” Sözcükler ağzından, havayı dövercesine sert bir tonda çıkıyor, kendince hikâyemi test etmeye çalışıyordu.

Burnumdan buharlar çıkmaya başlamıştı. “Cassian’ın onu bırakıp gitmesine kızdı ve gitti... muhtemelen sürüye dönüyordur.” Çaresizce, hikâyemi doğrulamaya kalkışmamasını ya da yaparsa bile,

Miram'ın yeteneğini kullanarak mağara duvarları arasında gözden kaybolmasını umuyordum. Sessizlik giderek uzarken, söylediğim sözcükleri kafasında tarttığının farkındaydım.

Gırtlığımda birikmeye başlayan sıcak küller, Corbin'in aklını Miram'dan uzaklaştırmam gerektiğini söylüyordu. "Ama ben seninle gelmiyorum." Kolumu çekip kendimi ondan kurtardım.

Yeniden yakaladı. "Senin zorluk çıkaracağını tahmin etmiştim. O yüzden de bunu getirdim."

Loş ışıktaki parıldayan bir şey çıkardı.

"Bu da ne?.." Bıçağın ısıltısını fark edince sorumu geri aldım.

Yere çöküp Will'i ensesinden tutup kaldırdı ve bıçağı boğazına dayadı. Elbette ki Will'in hayatına son vermek, onun için son derece kolaydı.

"Durma," dedi tahrik etmeye çalışarak, gözleri bu karanlıkta bile kötülükle parlıyordu. "Yak beni Jacinda. Ama emin ol, önce onun boğazını keserim."

"Corbin," diye fısıldadım boğuk bir sesle, "bu sen değilsin." Ama sözcükler ağzımdan çıkarken bile, bunun sadece bir umut, bir dilek olduğunun farkındaydım. Ben bile Corbin'in, sürünün düşmanı ve kendisini istediği şeye ulaşmaktan alıkoyan biri olarak gördüğü birini gözünü kırpmadan öldürebilecek kadar acımasız olduğunu biliyordum.

"İyi." Ayağa kalkıp geri çekildim. "Ona zarar vermezsen gelirim." Belki Tamra ve Deghan Will'i bulur, onunla ilgilenirlerdi. Ümit edebileceğim... şu anda yapabileceğim tek şey buydu.

"Aklını kullandığını görmek güzel. Şimdi, düş önüme. Bu taraftan." Dar tüneli gösteriyordu. Mağaranın bir nevi arka kapısıydı burası demek, bu da Corbin'in bizi nasıl köşeye sıkıştırdığını açıktıyordu. Ayrıca daha önce hissettiğim soğuk havayı da.

Corbin'in önünden yürümeye başladım, gözlerim bu bitmek bilmeyen karanlığa yavaş yavaş alışıyordu. Corbin çok yavaşladığını düşündüğünde beni bıçağının ucuyla dürtecek kadar yakundan takip ederken ellerim de mağaranın nemli duvarında geziniyordu.

Sonra sırtımı o kadar sert dürttü ki sıcak kan tişörtüme geçip sırtıma yayılmaya başladı. Omzumun üzerinden dönüp o belli belirsiz silüetine baktım.

"Sürekli bıçakla gezemezsin, biliyorsundur umarım."

"Bence seninle onsuz da başa çıkabilirim, Jacinda."

Hırlamakla süpheli bir kahkaha arasında bir ses çıkardım.

"Sorun senin çok yufka yürekli olman. Diğer insanları çok fazla umursuyorsun. Bu da senin aleyhine çalışıyor... seni böyle zapt edebiliyorum."

Gözlerimden süzülen yaşlar yüzünden önümü göremesem de ilerlemeye çalışıyordum. Söylediklerini algılayamamıştım bile. Aklimda olan tek şey, çaresizce ve kanlar içinde mağarada yatan Will'di.

"Hızlan biraz. Sürüdekilerin seninle birlikte döndüğümü görmeleri için sabırsızlanıyorum. Belki nihayet Cassian'ı dinlemekten vazgeçip bana saygı duymayı öğrenirler."

"O senin kuzenin," dedim suçlarcasına. "Neden düşmanmışsınız gibi davranıyorsunuz?"

"Çünkü her ne kadar sıra onda olsa da esas hak eden benim. Cassian, Severin'in oğlu olarak doğmaktan başka ne yaptı? Hiçbir şey. Ben ondan çok daha iyi bir alfa olurum. O her şeyi çok fazla umursuyor. Tıpkı senin gibi. Bu da aldığı kararları etkiliyor. Ama ben olsam, duygularımı hiç karıştırmadan, hiç soru sormadan, sürü için iyi olan neyse onu yaparım."

"Eminim," dedim homurdanarak.

Biz ilerledikçe önümüzdeki ışık da daha büyük ve parlak bir hal alıyordu. Başımı eğerek mağaranın dışına adım attığım anda, kendimi sık bir çalıhın içinde buldum. Etraftaki ağaçlar ve otlar her yanıma çiziyordu. Corbin'in mağaraya gelirken kullandığı dar patikadan ilerleyerek oradan kurtulmaya çalıştık.

Gözlerimi kırpıştırarak ışığa alışmaya çalışırken, aslında etrafın başlangıçta zannettiğim kadar aydınlık olmadığını fark ettim. Hava kararmaya başlamıştı bile. Toz zerrecikleri, güneşten kalan son ışıklarda dans ediyordu. Sonra Corbin beni yine dürttü.

"Ne olacağını sanıyorsun Corbin? Benimle birlikte oraya gideceksin ve onlar da..."

"Onlar da *benim* işleri halledebildiğimi görecekler. Yapılması gereken bir şey olduğunda altından kalkabildiğimi. Seni onlara teslim ettikten sonra Tamra ile Miram'ı da bulacağım."

Omzumun üzerinden ona baktım. Güçsüzleşen ışık yüzüne vuruyor ve mor siyah gözlerindeki o yoğun, hevesli ışıltıyı ortaya çıkarıyordu. Ama Cobin'in gözlerinin Cassian'inkilerle en ufak bir benzerliği yoktu. Onunkiler ölü ve hissiz görünüyordu. Sanki çaresiz ve çirkin bir şeye ev sahipliği yapıyormuş gibi.

"Neler olduğunu anlamıyorsun." Arkamızda kalan mağarayı işaret ettim. "Cassian'ı dinlemeyi becerebilseydin..."

"Söyledikleri hiç ilgimi çekmiyor."

"Mesele Miram. Ona bir şey yaptılar..."

"Boş versene. Miram'ı gerçekten önemsedğine inanmamı beklemiyorsundur umarım."

"*Senin* onu ve sürünün güvenliğini önemsemeni bekliyorum. Eğer gerçekten sende liderlik kumaşı olduğunu düşünüyor ve sürünün iyiliğini istiyorsan, beni dinlersin."

“Yeter!” Beni kolumdan tutup kendine çevirdi ve yüzünü, aramızda yalnızca birkaç santimetre kalacak kadar yaklaştırdı. Elindeki bıçak kaburgalarımın batıyordu.

Önce bıçağa, sonra da Corbin’in yüzüne baktım, kendimi tuhaf bir şekilde sakin hissediyordum. “Sen aklını kaçırmışsın,” diye fısıldadım.

“Söylediklerimin duyulmamasından bıktım artık. Kimsenin beni dinlememesinden. Umursamamasından. Özellikle de senin. Yıllardır bana tepeden bakarak yanımdan geçip gittin.” Yavaşça gülümsedi. “Ama bak, şimdi dikkatini çekmeyi başardım, değil mi?”

“Bıçağın başarısı o,” dedim cüretkârlığıma engel olamayarak; üzerime doğrultulmuş bir silah bile bunu değiştiremiyordu.

“Aynı şey. Dön haydi.”

“Bana zarar vermene amcanın bir şey demeyeceğini mi sanıyorsun?”

“Söylediklerimi yap o zaman ki o duruma gelmeyelim. Ayrıca amcam seninle uğraşmaktan bıktı artık.” Başını eğdi. İnce, dikey göz bebekleri titriyordu. “Senden kurtulursam bana teşekkür bile edebilir.”

Ağzımda metalik bir tat baş göstermeye başladı. Kendi kendime bunun gayet doğru olabileceğini hatırlattım. Sonuçta Severin’in hali hazırda kendi türünden birine zarar verecek kadar alçalmış biri olduğunu biliyorduk. Belki Corbin’in bana zarar vermesine de göz yumabilirdi.

Bir kez daha hareket edeyim diye beni dürtmesine ses çıkarmadım. Sonra birden nerede olduğumuzu fark ettim. Nefes alan ağaçlar, fısıldayan rüzgâr. Kasabaya varmamıza sadece birkaç kilometre kalmıştı. Corbin’in beni öylece, bir mahkûm gibi teslim etmesine izin veremezdim. Bu rolü bana bir ömür gibi gelecek kadar uzun bir süredir oynuyordum zaten. Ayrıca beni görmeleri, Cassian’ın yaptığı herhangi bir anlaşmayı da bozabilirdi. Bunu riske atamazdım.

Bir de Will vardı tabii. Ona geri dönmek zorundaydım. Acıyla gözlerimi kapayıp yerde yalnız başına, yaralı bir halde yattığı an gözümün önüne getirdim. Corbin herkese, mağarada baygın bir şekilde yatan bir avcı olduğunu söylerse neler olurdu kim bilir. Onu öyle savunmasız, kolay lokma olarak bulmalarına izin veremezdim.

Cassian. İçimden adını fısıldıyor, aşına olduğum bir esinti gibi bedenimde dolanmasına izin veriyordum. *Corbin beni buldu. Geliyoruz.* Düşüncelerimi okuyamadığını biliyordum ama hislerimi anlamasını ümit etmekten başka çarem yoktu. Kendi içimde gezinip *Cassian*'ı bulmaya çalışarak bekledim. Ama babasıyla anlaşma yapmaya çalışmakla meşgul olmalıydı. Belli belirsiz bir vızaltı dışında hiçbir şey hissedemiyordum. O da sadece orada ve iyi olduğunu anlamama yetiyordu.

Son derece iyi bildiğim bu ağaçlara bakmıyor, giderek kaybolan ışıktaki sıra dışı bir şey bulabilmek için tüm duyularımı dikkat kesiliyordum. Corbin'in dikkatini dağıtacak bir şey bulmam lazımdı.

Oysa hiçbir şey yoktu. Üzülerek, bunu kendim yaratmak zorunda olduğum gerçeğini kabullendim.

Sağ tarafımdaki ağaçların sıklığına güvenerek durdum. "Bu da ne?"

"Yürümeye devam et."

Beni sertçe itmesini görmezden geliyordum. "Hayır. Dinle."

"Ben bir şey duymuyorum."

Dönüp yüzüne baktım. "Kapa çeneni de dinle o zaman, avcıların bizi bulması fikri hoşuna gidecekse orasını bilemem tabii."

Gözleri şüpheyle kısılıp bana bakmaya başlasa da başını eğip dinlemeye koyuldu.

Nefes bile almadan onu izleyip doğru anın gelmesini bekledim....

Ve geldi. Corbin bir an için herhangi bir avcı olup olmadığını görmek adına yeşilliklere doğru döndü.

İhtiyacım olan tek şey buydu. Hemen en yakınımıdaki ağaçların arasına daldım. Arkamdan bağırmasına rağmen onu umursamıyordum. Ağaçların arasından rüzgâr gibi geçerken adalelerim kasılmaya ve yanmaya başladı. Koşmaya ara vermeden tişörtümden de kurtuldum ve kanatların gömüldükleri yerden çıkıp havada dalgalanmaya başladı.

Kendimi olabildiğince zorluyor, bana delicesine bir ısrarla uçmamı söyleyen içgüdülerime rağmen kollarıma ve bacaklarıma yüklenmeye devam ediyordum. Çünkü havalandığım anda Corbin nerede olduğumu görürdü. Yine de kanatlarımı, ivmelerinden faydalanmak ve hızımı artırmak için çırpmaya başlamıştım. Onun da aynı şeyi yaptığından emindim. Tepeme inmeye hazır bir şekilde üzerimde uçmadığından emin olmak için sürekli yukarı bakıyordum. Ama gökyüzünde ondan eser yoktu, koşmaya devam ettim.

Corbin son derece gürültücüydü; neredeyse yakınlardaki nehrin bile sesini bastırıyor, insanın yalnızca kâbuslarında görebileceği bir canavar gibi çalıların arasında geziniyordu.

Adımı söylediğini duyunca donakaldım, elindeki bıçağı düşünüyordum. Beni bir kez daha yakaladığında, onu kullanmayacağından pek de emin değildim.

En iyi savunmama, alevlerime başvurmaktan başka çarem kalmayabilirdi ki bu da daha çok titrememe neden oluyordu. Kendi türümden birini, draki bir arkadaşımı, Cassian'ın kuzenini öldürme düşüncesi. O bana zarar vermek istese bile bunu yapmak istemiyordum. *Bunu* istemiyordum.

Corbin hâlâ peşimden geliyor, gürleyerek adımı söylüyordu. Kaçış Manevraları hocamız onu görse, kopardığı bu yaygaradan ötürü son derece düşük bir not verirdi. Avcılar Miram'daki cihazı takip edip bize yaklaştılarsa eğer, Corbin işlerini epey kolaylaştırıyordu.

Ağaçların arasında geziniyor, çürüyen kütüklerin ve asma dalları kalınlığındaki çalıların üzerinden atlıyordum. Sonra havaya yüksel-

dim ve küçük bir tepeye gömülmüş olan büyükçe bir kaya parçasına tutundum. Ama çok ileri gitmemiş, dallar ve yapraklardan oluşan bir yığının arkasına saklanıp durmuştum.

Olduğum yerde nefesimi tutup beklemeye başladım ve Corbin, yarı uçar yarı koşar halde önümden geçip gitti. Ettiği küfürler kulaklarımı yakıyordu. O ormanın içinde gözden kaybolurken ben de hiç kımlıdamadan oturup bekledim.

Bir süre sonra saklandığım yerden çıkıp geldiğimiz yöne, mağaraya doğru uçmaya başladım. Telaşım, enerji depomu da doldurmuştu. Mağaraya varınca, girişi gizleyen bitkileri çabucak aralayıp içeri daldım. Nefes nefeseydim, fazla vaktim olmadığını biliyordum. Corbin beni bulamayınca buraya döndüğümü anlayacaktı.

Miram yattığı otların üzerinden başım kaldırıp bana boş boş baktı. Bir an, kız kardeşimi görme umuduyla etrafıma bakınsam da Deghan'la ikisinin nöbeti devralıp mağaradan çıktıklarını hatırlayınca vazgeçtim.

Ve o anda nefes nefese içeri girdiler; birbirleriyle, mağarayı koruyamayacak kadar meşgullerdi anlaşılan. Neyse ki ben bir avcı değildim.

“Jacinda? Nerede... nasıl...”

“Corbin yerimizi buldu. Mağaranın arka tarafta bir girişi daha var.” Mağaranın derinliklerine, karanlığa doğru koşmaya başladım, bir yandan da omzumun üzerinden onlara sesleniyordum. “Dikkat edin! Hâlâ buralarda bir yerlerde!”

Tamra bir şeyler söyledi ama Will'i bulmak için arka taraftaki dar tünele girerken, yankıdan bir şey duyamadım. Will hâlâ bıraktığım yerde yatıyordu. Eğilip bedenine dokundum, göğsünün inip kalktığını fark edince o kadar rahatladım ki neredeyse sevinçten hıçkracaktım. Hâlâ nefes alıyordu. Hâlâ hayattaydı.

“İşte.” Arkamdaki karanlıktan Deghan’ın sesi geliyordu. “Onu tuttum.” Ve Will’i kaldırıp mağaranın ön tarafına kadar kucağında götürdü. Aydınlighta bakınca, vücudundaki hasarı çok daha rahat görebildim. Yara beklediğim kadar derin görünmüyordu, kanaması da durmuştu.

“Will,” dedim omzunu sıkarak.

İnleyerek elimi çekti.

“Sanırım önemli bir şeyi yok,” dedi Deghan. “Kendine geliyor. Ayrıca yarası da o kadar ciddi görünmüyor.”

Will yavaşça gözlerini kapayıp açtı, loş ışık gözünü alıyormuş gibi gözlerini kısarak bakıyordu. Sonra bana döndü. “Jacinda, neler oldu?”

Başımı iki yana salladım. Beni anlayabilecek olsa bile, uzun uzun açıklayacak vaktim yoktu. Kolundan tutup ayağa kalkmasına yardım ettim. İrkilmişti ama Corbin gelmeden burayı terk etmeliydik. O ya da diğerleri. Sürüye dönüp beni nerede bulabileceklerini de söylemiş olabilirdi. Bizi nerede bulabileceklerini.

“Jacinda?” Tamra’nın sesini duyunca hemen döndüm. Ama bana bakmıyordu, ben de bakışlarını takip ettim.

Gözü Miram’ın yattığı yerdeydi. Boş yerde. Top haline getirip yastık olarak kullandığı ceket hâlâ oradaydı ama Miram yoktu. Hiçbir yerde yoktu.

“Miram,” diye seslendi Tamra, bir yandan da dönerek etrafına bakınıyordu; sanki Miram mağarada bir yerlere saklanmış da o da bulabilecekmiş gibi. Doğru, Miram bir göz boyama drakisiydi ve kendini görünmez kılabilirdi ama nedense, şu anda bunu yapmadığını düşünüyordum. Onu göremeyince Tamra durup bana döndü ve zaten bildiğim şeyi söyledi: “Gitmiş.”

Yeniden insana dönüşüp tişörtümü giydim ve hızla mağaradan çıktık. Will yürüyebilse de pek hızlı hareket edemiyordu bu yüzden ona yardım etmekte ısrar ettim ve ağaçların arasından yürürken ona destek olmak için kolunu omzuma doladım.

“Bu taraftan gitti,” dedi Deghan topraktaki ayak izlerine bakarak.

“Nehre doğru,” diye mırıldandı Tamra da, başını sallıyordu. “Ne akla hizmet gruptan ayrılıyor ki? En çok kendisinin tehlikede olduğunu biliyor.”

“Takip cihazım öğrendiğinden beri pek kendinde değil,” dedim.

Will bize ayak uydurmaya çalışırken nefes nefese kalıyordu. Çağıldayan suyun sesi, ormandaki sessizliği bozan tek şeydi. Güneşin son ışıkları ağaçların arasından sızıp Tamra’nın saçma değişiyor ve gümüşü ışıltılar oluşturuyordu.

Bu ormanı, bu dağları son derece iyi bilmeme rağmen hiç bu kadar sessiz olduklarını görmemiştim. Ters giden bir şeyler vardı ve doğal olarak, aklıma gelen ilk şey avcılar olmuştu. Peşime düştükleri her seferi son derece iyi hatırlıyordum, hiçbirisi de sessiz değildi. Araçları ve helikopterleri daima geldiklerini haber veriyordu. Kimi zaman çok geç olsa da, her seferinde onları görmeden önce seslerini duyuyordum.

Ama bir sebeple, içimde bu sefer öyle olmayacakmış gibi bir his vardı. Eğer ellerinde, onları doğruca Miram'a yönlendirecek cihaz varsa bu kez ona saldırmak için dikkat çekmeden gelecek ve hazırlıksız yakalamaya çalışacaklardı.

Su sesi daha da arttı. Hayatımda ilk defa, bu ormana her gelişimde bulduğum teselliye bulamıyordum. Her çimende, fısıldayan her dalda, her ağaç gövdesinin ardında kötü bir şey gizliydi sanki.

Etrafa hızlıca bir göz atıp Will'in elini sıktım. Benimkilerden büyük olan kash elleri bana güç veriyordu. O da dönüp bana bakınca kaygılandığım şeylerden söz etmeye... içimdeki kötü hisleri anlatmaya başlayacaktım ki Deghan elini kaldırıp bizi nehrin kenarındaki ağaçların yanında durdurdu.

Will'in kolunun ağırlığından kurtulup bir adım öne çıktım. Hissettiğim kadar endişeli görünüyör olacaktım ki beni görünce bir ağaca yaslamp, "Git sen," dedi sessizce. "Ben iyiyim."

Alnındaki yaradan hâlâ kan süzülüyordu ve bu kadar yakınında olduğum için o bakırmısı kokuyu çok rahat duyabiliyordum, bir anda avcılardan çok onun için endişelenmeye başladım. Gözleri sersemlemiş, yüzü ise gergin görünüyordu; sanki iyi olmaya çalışıyor, bunu istiyor ama bir şekilde durumunu değiştiremiyor gibiydi.

"Will," diye fısıldadım omzunu hafifçe sarsarak. "İyi misin?"

Yavaşça gözlerini kapayıp başını evet anlamında salladı; yüzüme odaklanmaya çalışan bakışları, şimdi biraz daha canlanmış gibiydi. "İyiyim."

Ona inanınca ısınıp sıkışan ciğerlerimdeki havayı bırakıp rahatladım. Elimi yanağında gezdirirken sakallarının şimdiden çıkmaya başladığım fark ettim. Sadece onu hissetmek, sağ salım yanımda olduğunu görmek, derisinin altında akan kanın sesini duymak bile moralimi düzeltmeye yetiyordu.

Deghan ağacın dallarından birini çekip Tamra'yla ikisinin gördüğü şeyi bana da göstermeye çalıştı. Ama ben kararsızca Will'e bakıyor, onu bırakmaktan nefret ediyordum.

"Git," dedi.

Ben de onu dinleyip neden durduğumuzu görmek üzere diğerlerinin yanına gittim.

Deghan'ın yanına eğilip de bakışlarını takip edince, boşuna gerildiğini gördüm.

Ensemdeki o uyarı ürpertisinin aksine, ortada avcı falan yoktu. Miram nehrin öbür tarafında durmuş, halası Jabel'le konuşuyordu sadece. Sarılmışlardı.

"Halası o," diye fısıldadım etrafa bakınarak. Saldırmak için doğru anı kollayarak bekleyen, ağaçların gölgesinde saklanan avcılar olup olmadığını görmeye çalışıyordum.

Kendimi ifşa etmemeye kararlı bir şekilde yere çöktüm, topuklarım toprağın içine gömülüydü. Güvende olmanın yolu daima bundan geçiyordu galiba; gözden uzak olmaktan.

Miram, içinde bulunduğu beladan söz ederken halası da onu anlıyormuş gibi başını sallıyordu. Jabel nihayet yeğenine sarılıp saçlarını okşamaya başladığında uzun dakikalar geçmişti, duygulandım. Jabel onun halasıydı evet ama hiçbir zaman öyle sıcak, cana yakın bir insan olmamıştı. Nihayet yeğenine karşı bir sevgi beslediğine dair kanıt görmek güzeldi.

Jabel'i özetleyen şey, yüzündeki o dikkatli ve sert ifadeydi. Tıpkı oğlu Corbin gibi. Bir hipnoz drakisi olduğu için onun her hali beni huzursuz ediyordu. Annemle ikisinin bir zamanlar birbirlerinin en yakın arkadaşı olduğuna inanmak benim için çok güçlü. Ama onun bu nazik, yumuşak tarafını görmek gözlerimi yaşartmış, Miram'ı rahatlatmış olması ise sevindirmişti.

Sonra hepsi kayboldu.

Harekete geçecek ya da bir ses çıkaracak vaktim olmamıştı. Bağırıp diğerlerini uyarmak, neler olup bittiğini anlamak... idrak etmek için çok geç kalmıştım.

Jabel giysisinin koluna gizlediği bıçağı çıkarıp Miram'ın sırtına saplarken aptal aptal bakmak dışında bir şey yapamamıştık.

Yeğenini nehre atmadan önce bıçağı içinde döndürüp çıkardı ve bir kez daha sapladı, o sırada Tamra boğuk bir çığlık attı. Kocaman açtığım gözlerim alev alev yanıyordu. Ben de kız kardeşim gibi çığlık atmak için ağzımı açtım ama ses çıkarmayı başaramadım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, neredeyse canımı acıtiyordu.

Arkamda bir ses duyunca döndüm ve korku dolu bir ifadeyle annesine, kuzenine bakan Corbin'i gördüm.

Belli ki ne annesinin planlarından haberi vardı ne de onun böyle bir şey yapabileceğinden.

O anda o solgun yüzüne baktığım kişi, birlikte büyüdüğüm Corbin'di işte. Ve annesinin, kuzenini öldürüşüne şahit olmuştu. Uzanıp elini tuttum ama olup bitene inanamıyormuş gibi öfkeyle başını sallayarak geri çekildi. "Hayır," diye bağırdı. "Hayır!"

Ve arkasını dönüp ağaçların arasına dalarak yüzleşemeyeceği gerçekten kaçmaya başladı. Afallamış bir şekilde gözlerimi kırıştı-rarak ardından bakakaldım. Sanırım bir yanımda, Jabel'le yüzleşme-sini bekliyordu. Ne de olsa annesiydi. Corbin de ondan korkuyor olamazdı, değil mi?

Nehrin dalgaları Miram'ı bir tüy kadar hafıfmişçesine sürük-lerken ben de hiçbir şey yapmadan izliyordum. Kımıldayamadım bile. Yaşadığım şaşkınlık öylesine büyüktü ki tek yapabildiğim hızla önümüzden geçerken bakakalmak oldu. Miram'ın göğe dönük olan gözleri bomboş bakıyordu.

Sonra kendimi hızlıca çalılardan arasına atıp kustum. Tüm vücudum zangır zangır titriyor, hissiz parmaklarım dikenli, gümüşü çalılara tutunmaya çalışıyordu. Bunu görünce Will, beni midemi bulandıracak kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu öğrenmek için uzanıp nehre baktı.

Nihayet başımı kaldırıp onlara katıldığımda, Miram'ın katilinin tarifsiz bir soğukkanlılıkla dizlerinin üzerine çöküp bıçağını nehirde temizlediğini gördük. Elim ayağım titriyordu. Jabel'in sakın ve huzurlu yüzünde hiçbir duygu ifadesi, biraz önce işlediği suça dair hiçbir pişmanlık yoktu. O anda... babama ihanet eden insana baktığımı biliyor, bunu iliklerime kadar hissediyordum. Suçlu Severin değil, kardeşiydi.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı Tamra.

Bir drakinin başka bir drakiyi böylesi bir soğukkanlılıkla öldürdüğünü daha önce hiç görmemiştim. Bu babama yakalanması için tuzak kurmaktan bile daha kötüydü. İnsanlara özgü o ahlaktan tamamen yoksun bir şeydi bu. Miram onun yeğeniydi. Belki çok uzun bir zaman önce, Büyük Savaş dönemlerinde, hepimiz ilkel, savaş halindeki kabilelerden bir hevesle içimizden birilerini öldürmüş olabilirdik. Ama şimdi, hayır. Artık böyle şeyler yapmıyorduk. Hepimiz daha kültürlüydük, bunca yıldır bana öğretilen hep buydu. Katil olan, kendi türüne karşı suçlar işleyen insanlardı, biz değil.

"Bunu yanına bırakamam," dedim üzgün bir sesle ve Will'e döndüm. "Arabana dönmeyi başarabilir misin?"

"Ne?" Kırıştırdığı gözlerini bana dikmişti.

Belki de yüzünde gördüğüm bir şeyden dolayıydı, bilmiyorum ama hemen gözlerimi kaçırıp kız kardeşime ve Deghan'a baktım. "Bunu sürüye söylemem lazım. Hemen. Bu yaptığı yanına kâr kalmaz. Jabel çok tehlikeli biri."

Will'in bakışlarını üzerimde hissedince bir kez daha ona döndüm. Arkasını dönüp de nefes alan ormana sanki onu ilk kez görüyormuş

gibi bakmadan önce uzunca bir süre beni izledi ve “Sen bunlardan asla sınırlamayacaksın,” diye mırıldandı.

Her şeyin nasıl değiştiğini ve sürünün bana *bir kez daha* ihtiyacı olduğunu açıklamak için kuruyan dudaklarımı ıslattım. Kasabaya dönüp adalet isteyeceğimi ve Will'i yanımda götüremeyeceğimi söyleyecektim. Tüm bunlar olup biterken bir de onu ateşe atamaz, onun güvenliği için diye endişelenemezdim. “Will...”

Beni susturmak için elini kaldırdı. “Yolu bulabilirim.” Ve yürümeye, benden uzaklaşmaya başladı.

Ona doğru atılmama rağmen kendini benden kurtardı ve aynı hızla yoluna devam etti.

Arkasından bağıryordum, “İşim bitince buluşuruz...”

Çabucak bana doğru döndü, ela gözlerinden kıvılcımlar çıkıyordu. “Bunun için sonsuza kadar beklemem gerekir çünkü sen asla gelmeyeceksin.”

Ağzından çıkan sözcükler yüzüme bir tokat gibi çarptı. Beni bırakıp ağaçların arasında ilerlemeye devam etti. Will gözden, *benden* uzaklaşırken yüreğim sıkışıyordu.

“Jacinda,” diye atıldı Tamra arkamdan, “sürüyü biz hallederiz. Sen onun peşinden git.”

Kız kardeşime... ve onun arkasında giderek gözden kaybolan ufak bir figür haline gelen Jabel'e baktım.

“Git, Jacinda,” diye ısrar etti Tamra.

Çaresizlik içimi kasıp kavuruyordu. Bu iki dünya arasında parçalanmaya, sürekli iki ayrı yöne çekilmekten zarar görmeye bir son vermenin vakti gelmişti artık.

Kız kardeşim haklıydı. O bu meseleyi halledebilirdi, bu yüzden ben de peşini bırakabilirdim.

“Geri geleceğim... ya da haberleşiriz,” dedim sonunda, bir yandan da endişeyle Will’in gözden kaybolduğu noktaya bakıyordum. Tamra’yla başka bir şey için değilse bile annem için tekrar konuşmak zorundaydık. Bir daha buraya dönüp dönmeyeceğim hakkında gerçekten bir fikrim yoktu. Tek bildiğim, Will’le birlikte buradan ayrıldığımdı.

Kararımı verince Will’in peşine düştüm. Taze bir yarası varken çok uzaklaşmadığından emin olduğum için yeşilliklerin, ağaçların arasına bakınarak ilerliyordum. Hatta bayılıp düşmüş olabilir diye yerlere bile bakıyordum. Bensiz gitmesine hiç izin vermemeliydim.

Etraf bir kez daha beni alarma geçirecek kadar sessizleşti. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, önümde ilerliyor olması gereken Will’in sesini duymuyordum. Durup daha da dikkatli dinlemeye başladım, tüm vücudum gerildi.

“Will,” dedim biraz yüksek bir fısıltıyla, son anda bağırمامam gerektiğini fark etmişim.

Bir yandan da Corbin’i düşünerek etrafıma bakınıyordum ama muhtemelen peşime düşmek, şu anda onun aklına gelecek son şeydi. Gökyüzünde de bir şey göremedim. Will’in nereye kaybolduğunu merak ederek yürümeye devam ettim fakat bu kez çok daha yavaş ilerliyordum. Şu ana kadarki hızımla ona çoktan yetişmiş olmalıydım. Gittiği yönden emin ve onu bulmaya kararlı bir şekilde yoluma devam ettim.

Ormandaki sessizlik bir kuş sesiyle bozulunca durdum, kaskatı kesildim. Bu ormanı, burada yaşayan canlıları ve seslerini o kadar iyi biliyordum ki bu sesin buraya ait olmadığını fark etmek benim için çocuk oyuncağıydı. Sezgileri kuvvetli bir iz sürücü olarak Will’in de tehlikeyi fark etmiş olması gerekiyordu.

Tamra ve Deghan’ı bulup ormanda yalnız olmadığımızı söylemek için geri döndüm. Will’in de ormanda başka birilerinin olduğunu

fark edince fikrini değiştirip geri yürümeye başladığını umuyordum. Birlikte olursak, hayatta kalma şansımız yükselirdi.

Ağaçların kalın gövdelerinin arasında ilerlemeye başladım, bir yandan da çıplak ellerimle pürüzlü yüzeylerini elleyerek kendi kendime hayatta olduğumu hatırlatıyordum.

Ağaçlardan birine tutunup döndüğüm anda sert bir şeye çarpıp dengemi kaybettim. Kendime gelmek için tutunacak bir şey ararken ellerimi uzattığımda acımasız bir duvara çarptım. Parmaklarım yumuşak bir şeye çarpmanın etkisiyle esneyip geri geldi. Sıcak bir erkek bedeni.

Karşımda duran yüz son derece tanıdıktı. “Xander,” dedim ama ses çıkarmayı başaramadım. Nabzım aşırı derecede hızlanmadan önce bir an tamamen durdu. Uzaklaşmak için bir adım geri çekilsem de, bileklerimi yakalamakta gecikmedi.

Sağa sola bakmıyor, deli gibi Will’i arıyordum. Sanki mucizevi bir şekilde ortaya çıkıp beni kuzeninden kurtaracakmış gibi. Ama bunu ne kadar istersem isteyeyim, gerçekleşmeyeceğini biliyordum.

Korkumu yutkunarak geçirmeye çalıştım. Diğer avcılar da yankılarda olmalıydı. Daha önce tek başına avlanmış olsa da, Xander’ın şu anda burada yalnız olmadığını biliyordum. Çünkü diğerlerini hissedebiliyordum. Burada olduklarını da... tıpkı *neden* geldiklerini bildiğim kadar iyi biliyordum. Hepsi Miram’ın peşindeydi. Şu anda cesedi nehirde sürüklenen Miram’ın.

Avcıların onu bulduğunu düşündükçe kalbim sıkıştıyordu. Sıradan bir kız. Bekledikleri “ejder” değil. Ne düşüneceklerdi? Jabel, Miram’ı sürü için oluşturduğu tehlike yüzünden öldürdüyse belli ki avcıların, bir drakiye yerleştirdikleri takip cihazını dışı bir insan bedeninde bulunca neler olacağını hesap edememişti.

Xander’ı iyice incelemeye çalışıyordum. Kamuflaj giysileri giymiş, omzuna da sakinleştirici iğneler fırlatan silahlardan asmıştı. Elinde,

Miram'ın yerini gösteren cihazdan yoktu ama başka birinin... bir diğer avcının o cihazla gezdiğinden emindim.

"Jacinda?" dedi kuşkulu ve şaşkın bir sesle. "Burada ne arıyorsunuz? Will nerede?" Asrın sorusu. Bileğimi daha da sıkınca ürperdim. "Kuzenim nerede?"

"Ben... ben bilmiyorum. Onu kaybettim." En azından bu kısmı doğrudu. "Buralarda bir yerde olmalı." Yani öyle umuyordum.

Xander dikkatle bana bakıyor, koyu renk gözleri şüpheyle beni süzüyordu. "Benimle gel."

Bileğimi tuttuğu için başka bir şansım da yoktu zaten. Ormanda kaybolmuş, talihsiz, sıradan bir insan rolü oynayacaksam yani. Ki yapabileceğim tek şey de buydu. Xander'ın görmesine izin verebileceğim tek şey.

Küçük, siyah bir şeyi ağzına götürerek, "Hey, burada bir sorun var. Oraya geliyorum," dedi.

Birbirlerinden çok uzaklaşmamışlardı. Birkaç saniye içinde bir düzine avcıyla buluştuk, hepsi de Xander gibi giyinmişti. İçlerinden bazıların tanıyordum, biri de Angus'tu. Onlar da bana, en az benim kadar şaşkın bakıyorlardı.

"Onun burada ne işi var?" diye sordu Angus.

"Will'in takıldığı kız değil mi bu?" dedi bir diğeri, elindeki silahla beni göstererek.

Ama Xander öfkeli bir homurtuyla silahı yüzümden çekti. "Elindekini nereye çevirdiğine dikkat et, aptal herif. Belli ki hâlâ Will'in kız arkadaşı." Küçümser bir ifadeyle bana bakıyordu. "Eminim Will onun yüzünden kaçmıştır." Ve sanki bu dünyanın en saçma kararıymışçasına başını salladı.

Onların gözünde ben hiçbir şeydim. Sadece kendi zararına olacak kadar meraklı, aptal bir kız. Aslında böyle düşündükleri sürece

de güvende sayılırdım. Onları, gerçeği öğrenmeden önce buradan uzaklaştırmam gerekiyordu.

“Onu ne yapacağız?” diye sordu Angus ve Xander’a eğilip kısık sesle konuştuğunu zannederek, “Buraya gelme sebebimiz...” dedi.

“Niye geldiğimizi biliyorum.” Xander’ın kara gözleri üzerimdeydi. “Ve içimden bir ses, onun da bunu bildiğini söylüyor.”

Giderek küçülen ciğerlerimi rahatlatmak için derin bir nefes aldım. Bildiğimi *biliyor* muydu? Ne olduğumu hatırlıyor olması imkânsızdı. Avladıkları türe ait olduğumu. Kaslarım gerilip herhangi bir duruma karşı harekete geçmeye hazırlandı. İş o noktaya gelirse, onlardan kaçmayı denemek zorundaydım. Onların önünde bir drakiye dönüşemezdim çünkü bu kez Tamra yanımda değildi.

Xander başını eğip bakışlarıyla beni olduğum yere mühürledi ve kendimi gerçekten de böyle hissediyordum; deney için bir yere hapsedilen bir böcek gibi. “Will sana bizden söz etti, değil mi?”

Gözlerimi kırpıştırarak hafifçe geri çekildim ve bunu kabul etmenin kimliğimi gizlememe yardımcı olacağını fark edince başımı salladım. “Şey, evet.”

Xander bunu zaten biliyormuşçasına homurdanıp diğerlerine baktı. “Tıpkı düşündüğüm gibi. Ona söylemiş işte! Kız ona itiraf ettirmiş.”

Angus bana biraz daha yaklaştı, yüzü hatırladığımdan da kırmızıydı. Tıknaz bedeninden buharlaşan terin kokusu yüzünden başımı çevirmek zorunda kaldım. “Ee, burada ne yapıyorsun peki?” diye sordu. Özel hayat kavramından bihaber olduğu ortadaydı.

Hızlıca düşündüm. “Kendi gözlerimle görmek istedim. Will’e... onları görmek istediğimi söyledim.” Neredeyse draki diyecektim ki avcılar bu kelimeyi kullanmadıkları için bu hiç de hoş olmazdı. Onlara göre biz ejderdik.

Şimdi hepsi öfkeden deliye dönmüş görünüyordu. Kızgın ve tehlikeli. Sanki Will'i ellerine geçirirler... bu düşüncüyü hemen aklımdan sildim. Will onların yanında, benim sürümle olduğundan çok daha güvende olurdu.

Ve sen yine de onu buraya, bu tehlikeli yere, sürünün kucağına getirdin.

"Babası bu haberi duyunca görün siz," dedi Angus keyifle. "O zaman Will'i hayatta affetmez."

Xander'ın üst dudağı tebessümle, dişlerini gösterecek kadar yukarı kıvrıldı. "Umurunda bile olmaz. Will'i geri almayı o kadar çok istiyor ki o yeteneklere yeniden sahip olmak için böyle bir şeye bile göz yumacaktır."

Will'in türümün izini sürmekteki olağanüstü yeteneğinden bahsediyordu elbette. Ama onların, bu yeteneğin ne kadar ilerlediğinden haberleri yoktu. Will'in gücünü düşününce ürperdim. Ailesi bunu öğrenirse, bu kez ellerinden asla kurtulamazdı.

"İyi de onu *yanımızda gezdirirken* işimizi halledemeyiz," dedi gruptaki avcılardan biri, yaşı diğerlerinden daha büyüktü. Muhtemelen yirmili yaşlarının ortasındaydı. Elindeki, diğer avcılarda da olan o iz sürücü cihazla o kadar meşguldü ki bana gözünün ucuyla bakmak dışında hiçbir ilgi göstermedi.

Tıpkı düşündüğüm gibi buraya gelme sebepleri Miram'dı. Elindeki kara kutuyu sallayarak etrafta gezdirdi. "Çok hızlı hareket ediyor. Şu tarafa." Sağ tarafı gösteriyordu. "Gitmemiz lazım. Hemen."

Nehri ve Miram'ın bedeninin akıntıyla sürüklendiği yönü işaret ediyordu. Evet, ceset onlardan uzaklaşıyordu ama yeteri kadar hızlı değildi. Ellerindeki o aletle her hareketini takip edip eninde sonunda onu bulacaklardı. Ve tabii ki gerçeği de.

"Arabaya kadar kendi başıma dönebilirim." Sesimin ne kadar hevesli ve tiz çıktığını fark edince ürperdim. "Will de muhtemelen

oraya gitmiştir,” diye ekledim yapmacık bir omuz silkme hareketiyle ve yürümeye başladım. “Onu aradığınızı söylerim...”

Ama Xander beni yakaladı. “Hiç zannetmiyorum, Kızıl. Bizimle gelebilirsin. Will de eninde sonunda ortaya çıkacaktır.” Yüzünde pis bir sırıtışla beni süzerek devam etti. “Söz konusu sen olunca mutlaka geri döner. Ve döndüğünde de, onu en iyi yaptığı şeye, ejderleri avlamaya zorlayacağız.” Diğerinin elindeki cihazı gösterdi. “Böylece sen de istediğini alacaksın, tatlım.”

Onlara bir hayaletin peşinde olduklarımı söyleyemezdim, bu yüzden o beni sürüklerken susmaktan başka çarem yoktu.

Grupla birlikte sürükleniyordum. Sürekli bipleyip duran alet bizi nehre doğru götürdüğü için çalışmaması mümkün değildi. Miram'a ne kadar yakın olduğumuzu anlayabilmek için yanıp sönen kırmızı ışığı görmeye çalışıyordum. Gürüldeyen akıntıya yaklaştıkça alet daha da yüksek bir ses çıkarmaya başlamış, neredeyse deli gibi atan kalbime yetişmişti.

Nehrin kıyısına gelince durduk, su hızla akıp gidiyordu.

"Ben bir şey göremiyorum," dedi Angus. Biz bilmiyorduk sanki.

Xander aleti diğer avcıdan alıp böyle yaparak onu düzeltebilirmiş gibi birkaç kez vurdu. "Buna göre o şeyin buralarda bir yerde olması lazım."

Şey. Boğazım kül ve közlerle kavruluyordu. Onlara göre ben bundan ibarettim ve hep de böyle olacaktık. Avcılar bizi nasıl başka türlü görebilirdi ki zaten?

Will görebilir ama. Gördü de.

Sanki bir anda ağaçların arasından fırlayacakmış gibi umutsuzca etrafıma bakıp onu aradım. Xander'ın haklı çıkmasını ve Will'in bizi bulmasını umuyordum. Beni bulmasını.

Ama hiçbir yerde yoktu. O sırada gözüme başka bir şey takıldı. Sol tarafta, akıntı yönünde ağaç dalları ve çalılar nehrin üzerine doğru

uzanıyordu. Bir sürü kahverengi tonunun içinden görmek zor olsa da Miram'ın bedeni oradaydı; dalların ve çürüyen ağaçların arasına sıkışmış bir halde öylece duruyordu. Nefesimi tuttum ve avcılar fark etmeden, akıntının Miram'ı dallardan kurtarıp götürmesini umut etmeye başladım.

“Şuraya bakın! O ne?”

Kalbim duracak gibi oldu. Bu keşiften duyduğum üzüntüyle yavaşça gözlerimi kapadım. Bir anda tüm avcılar hep bir ağızdan konuşmaya, dalların arasına sıkışan şeyin ne olabileceği hakkında yorum yapmaya başladılar. Nehre iyice yaklaştılar. İçlerinden biri dikkatle, hiç de sağlam görünmeyen yumağa doğru yürüyor, dengesini kaybetmemek için de kollarından destek alıyordu.

Kırılsın. Kırılsın.

Yere çöküp Miram'ı elindeki silahla dürttü. “Bir kız! Hareket etmiyor. Ölmüş.”

Xander eliyle işaret etti. “Getirin.”

Avcı, Miram'ın bedenini çalılardan kurtarmaya çalışırken ben de herkesin dikkatinin Miram'da olmasını fırsat bilerek yavaşça geri geri gitmeye başladım. Kaçmak için bu tek şansım olabilirdi. Tamra'yı bulup avcılara her şeyi unutturmak için de.

Miram'ın hareketsiz bedenini kıyıya çıkardılar. Cansız gözleri hâlâ şaşkınlık içinde bakıyor, yüzü ise balmumundan bir heykeli andırıyordu. Hepsı etrafına toplandı.

“Ne olmuş?”

“Lanet ejderler. Kesin onlar yapmıştır.”

Alet daha da çok ses çıkarıyor, Miram'ın bu kadar yakınında olmanın etkisiyle daha da sık bipliyordu. Xander kaşlarını çatıp dikkat kesildi, katı yüz hatlarından iyice konsantre olduğu anlaşılıyordu.

Onun bir elindeki alete bir Miram'a dönen bakışlarını görünce, paniklemeğe başladım. Neler olup bittiğini anlaması uzun sürmeyecekti.

Geriye doğru bir adım daha attım ve bir tane daha, yavaş yavaş sıvışmaya hazırlanıyordum ki arkamda birinin olduğunu fark ettim.

Omzumun üzerinden bakınca, o koca bedene çarpmama ramak kala durmayı başardım.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Tepemde dikilen Angus pis pis bakıyordu.

"Hayır," dedim. "Sadece bir ceset görmek istemiyorum. Bu pek de hevesli olduğum bir şey değil."

Homurdanarak sırttı. "Çok yazık. Oysa tıpkı istediğin gibi... buradasın, değil mi?"

Doğru. Onlara böyle söylemiştim... Will'in gizli yaşamını görmek istediğimi.

Angus beni kolumdan tutup diğerlerinin yanına sürükledi. Ayaklarımı taşlı zeminde sürüyordum. Avcılar hâlâ kendilerince yorumlar yapmaya devam ediyordu.

"Zavallı şey," dedi içlerinden biri. "Ne kadar küçükmüş."

Xander, Miram'ın başında dikiliyor, aleti onun üzerinde gezdirip çılınca ötmesine sebep olurken bu durumdan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

"Bozuldu herhalde," dedi biri.

"Hayır, bozulmadı." Xander, huzursuzluğumu daha da artıracak şekilde Miram'ı incelerken karşı çıktı. "Gayet düzgün çalışıyor. Cihaz onun içinde olmalı."

"Niye bir kızın içinde olsun ki? Bu mümkün değil."

Angus kolumu sıkarak elini gevşeterek Miram'a yaklaştı; kendi gözleriyle görmek, daha dikkatli bakmak istiyor gibiydi. Bunu fırsat bilip kolumu ondan kurtardım ve birkaç adım gerisinde durup beklemeye başladım. Şimdi kaçarsam hepsi fark ederdi.

“Bunu anlamanın tek bir yolu var.” Xander ceketinden bir bıçak çıkarıp Miram’ın üzerine eğildi.

Miram’ı öyle görmekten en çok etkilenense karşı çıkıyordu. “Onu kafana göre kesemezsin! O bir insan...”

“Artık değil. Şu anda sadece bir ceset.” Xander ifadesiz bir suratla Miram’a iyice yaklaştı.

Boğazıma bir yumru oturdu. Burada daha fazla kalamaz, Miram’ı kesip biçmelerini izleyemezdim.

“Kanma bakın,” dedi birisi o sırada. “Ejder kanı bu.”

Bağırılmamak için kendimi zor tutup arkamı dönünce, ağaçların arasından çıkan Will’le karşılaştım.

“Will!” Ona doğru koşuyordum. Beni yakalayıp sarıldı, o kadar sıkı tutuyordu ki güçlükle nefes alabiliyordum. Sonra geri çekilip yüzümü ellerinin arasına aldı ve bana baktı. “Gittiğim için özür...”

“Hayır, ben özür dilerim,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Haklıydın.”

Hararetle ve kısık sesle konuşurken dudaklarımız da birbirlerine doğru çekiliyordu. Keskin bakışları benden diğerlerine doğru dönüp sahneyi, olan biteni inceledikten sonra yine bana odaklandı.

Yutkundum ve konuşmaya çalıştım ama yaptığım şey daha çok, dudaklarımı kımıldatmak olmuştu. “Miram’ı buldular. Kanı...”

Gergin bir şekilde başını sallayarak onayladı. “Gerçeği anlamaları uzun sürmez.”

Aynı fikirdeydim. “Evet, inkâr ve inanamama aşamalarını geçtikten sonra kabullenecekler.”

Elini yüzümden çekip elimi tuttu ve parmaklarını benimkilere sıkıca kenetledi.

Sadece bu temas, bu kavrayış bile kendimi daha iyi hissetmeme yetmiş, beni cesaretlendirmişti. Yalnız değildim. İhtiyacım olan tek şey bu güç aktarımıydı demek.

“Endişelenme. Bu gerçekleştiğinde biz çoktan gitmiş olacağız.” Ama daha arkamızı bile dönmeden birinin ona seslendiğini duyduk.

“Will!”

Tüm bedenim ürperdi.

Will, kuzeniyle... *ailesiyle* yüzleşirken elimi daha da sıkı tuttu. Gruptaki herkese başıyla selam verirken yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu; hep o aynı, acımasız maske.

Xander birkaç adımda onun karşısına geçmeyi başardı. “Baban çok endişelendi. Büyükannenin yanına gittiğini düşünüyordu ama o da seni görmediğini söyledi. Hoş, güvendiğimizden de değil ya. Neredeydin?”

Will omuz silkmekle yetindi, belli ki başka bir açıklama yapmayacaktı.

Xander gözlerini kırpmadan ona bakıyordu.

Ortamdaki sessizlik uzadıkça daha da gergin bir hal aldı. Bir ona bir Will’e bakıyor, en azından dikkatlerin Miram’dan uzaklaşmış olmasına seviniyordum. Ve benden. Ama bu çok uzun sürmedi.

Avcıların en büyük olanı, dikkatleri dağıtan bu yeni gelişmeden hoşlanmamış gibi bakarak, “Haydi ama,” dedi. Bir yandan da bıçağını Miram’ın üzerinde sallıyordu. “Bunu yapıyor muyuz yapmıyor muyuz?”

Xander birden sırtımaya başladı. “Niye bu işi Will’e bırakmıyoruz?”

Miram’ı Will’in kesmesini mi istiyordu yani? Midem bulanmaya başladı. Parmaklarımı Will’in eline batırıyor, bunu yapmasını istemediğimi... kaçacak bir yol bulması gerektiğini anlatmaya çalışıyordum.

“Biz de tam gidiyorduk,” dedi Will.

Xander önce bana, sonra Will'e bakarken birbirine kenetlenen ellerimiz de gözünden kaçmadı. "Ne aceleniz var?" İkimizin ortasına doğru yürüyüp Will'in omzuna hafifçe vurdu ve onu benden uzaklaştırdı. "Haydi. Gerçekten yardıma ihtiyacımız var. Ne de olsa bu senin uzmanlık alanın."

Yüzündeki ifadeden Will'in yardımına gerçekten ihtiyacı olmadığını ya da bunu onun yapmasını istemediğini anlayabiliyordum. Israr etmesinin tek sebebi, Will'in bunu yapmak istememesiydi. Xander sadece onu kızdırmak istiyor, bundan büyük bir zevk alıyordu. Her zaman olduğu gibi.

Uzun bir süre avcılar, ne yapacağını kestirebilmek için Will'e baktıktan sonra Will de özür diler gibi bana bakarak yürümeye başladı. Xander'ın gözlerinden bu bakış da kaçmamıştı elbette. Koyu renk gözleri bana kilitlenince, göğsümde onun yanında olduğum her an hissettiğim o sıkışma hissi belirdi; bende görmesi gerekenden fazlasını gördüğü hissi. Belki de artık gerçekten görüyordu. Cihazın Miram'ın içinde olduğunu ilk fark eden oydu, belki benimle ilgili fikirler de oluşturmaya başlamıştı, kim bilir.

Vücudumdaki her bir hücre yanıp sızıyor, içindeki draki ortaya çıkıp beni, Will'i korumak... *hayatta kalmak* istiyordu. Çünkü şu anda burada, avcılarla birlikteyken olan her şey tehlike kokuyordu. Her zamankinden daha fazla.

Etrafımızdaki hava, dokunabileceğim kadar yoğunlaşmış gibiydi. Ağır ve boğucu. Aniden çıkan bir rüzgâr saçlarımı dalgalandırınca neler olduğunu fark edip kaskatı kesildim, tüylerim diken diken oldu. Nehre baktım ama suyun yüzeyinde görünen hiçbir şey yoktu. Yeşilliklerin arasından kuvvetli bir esinti daha gelince başımı kaldırdım ama gökyüzünde de bir şey yoktu. Henüz.

Will'i buradan uzaklaştırmak zorundaydım. Hem de hemen.

Boğazımdaki yanına hissinden yutkunarak kurtulmaya çalışıp Miram'ın üzerinde toplandıkları yere doğru yürüdüm ve Will'in tişörtünün kolunu çektişirdim.

Bunu fark ettiğini bile belli etmedi. Bir süre omzumun üzerinden ağaçlık alana doğru bakıp bekledikten sonra, Xander'ın bıçağı Will'e verdiğini duyunca yeniden onlara döndüm.

"Enkros yakaladığı her ejderin kafasına bir takip cihazı yerleştiriyor," dedi. Koyu renk gözleri, bir ölünlükiler kadar donuktu.

"Niye bundan haberimiz yok?" diye soru Will.

"Sanırım daha önce hiç ihtiyacımız olmadığından. Oradan hiçbir ejder kaçamamıştı."

"Ama görüyorsun," dedi Will omuz silkip Miram'ı göstererek. "O bir kız. Ejder değil. Onun içinde cihaz falan olamaz."

Büyük olan avcı elinde tuttuğu kutuyu gösterdi. "Bu alete göre var ama."

"Bir hata olmalı. Bozulmuştur," diye karşılık verdi Will.

"Kanma bak." Angus bıçak yarasım gösterdi. "*Bu ne o zaman?*"

"Eh." Will kendini gösterdi. "Bildığınız üzere bunun başka sebepleri de olabiliyor." Bu durum karşısında nasıl bu kadar soğukkanlı olabildiği ve akıllı davranabildiğine şaşarak onu izliyordum. Gülümseyerek diğerlerini inandırmaya çalışsa da başarılı olamadı.

"Ben onun senin gibi bir süper ucube olduğunu pek sanmıyorum ama," dedi Xander imalı bir şekilde ve bıçağı onun elinden alıp hafifçe havaya fırlatıp sapından yakaladı. "Burada tuhaf bir şeyler var ve bence sen de, bize söylediğinden daha fazlasını biliyorsun." Bana döndü. "Ne olduğunu mutlaka öğreneceğim." Kararlı bir baş hareketiyle yere çöküp bıçağı kaldırdı ve Miram'ı kesmeye hazırlandı.

Derin bir nefes alıp başımı çevirdim. Her ne kadar bunu izlemeye dayanamayacak olsam da Will'i de burada bırakıp gidemezdim. Artık birbirimizden ayrılmak yoktu. Asla.

Tam da o sırada rüzgâr şiddetini biraz daha artırdı. Saçlarım yüzümün etrafında savruluyor, yanaklarımı gıdıkliyordu. Onları yüzümden çekmeyi başardığım sırada gözlerimin önünden kocaman bir karaltı geçti, esintisi beni yere yıkmaya yetti.

Saçlarımı gözlerimin önünden çekerken, Cassian'ın, pençeleriyle tuttuğu Xander'ı havaya kaldırışını seyrediyordum.

Herkes ağzı açık bir şekilde onları seyrediyordu.

Xaner kancaya takılmış bir kurtçuk gibi kıvranıp dururken Cassian'm devasa, deriden yapılmış gibi duran kanatları da görevlerini yerine getirip siyah bir çift yelken gibi havayı karıştırıyordu.

Kız kardeşini öldürenin Xander olduğunu zannettiğini o anda fark ettim; hiddetinin beni keskin bir bıçak gibi ikiye böldüğünü hissettiğim zaman. Ve öfkesini kontrol etmenin imkânsız olduğunu biliyordum. Hisleri beni öylesine ele geçirmişti ki bacaklarımın güçsüzleştiğini fark ediyordum.

Avcılar kendilerine gelince bağurmaya ve silahlarına uzanmaya başladılar. O sırada Cassian da pençelerinde taşıdığı Xander'la birlikte giderek yükselmeye devam ediyordu. Bir ağaca denk gelmeden önce havada birçok takla attı. Sonrasında duyduğumuz tek şey, Xander ağaçtan düşerken kırılan kemiklerin ve dalların çıkardığı ses oldu. Ve Cassian, tıpkı gelirken olduğu gibi, biz ne olup bittiğini anlayamadan gözden kayboldu.

Bir kez daha herkes olduğu yerde kalakalmıştı.

Will ve ben birbirimize bakıyor, avcıların yanında bir hareketsiz tablo da biz oluşturunuyorduk. Xander ağacın altında cansız bir yığın halinde yatarken kimse nefes bile almıyordu. Derin bir nefes alıp göğsümdeki ağırlığı fark edince şaşırdım. Xander için içimde hiçbir

his yoktu ve o benim düşmanımdı ama buna rağmen başına gelene üzülmüştüm.

Gökyüzüne bakarken bir yandan da ellerimle toprağı deşiyordum. Ağaçlardaki yapraklar bir çocuk şarkısı söylüyor gibiydi ama Cassian'dan hiçbir iz yoktu. Bir anda ortadan kaybolmuştu sanki. Ama burada olduğunu, gizlendiğı bir köşeden bizi izleyerek bir sonraki hamlesine, o kaçınılmaz saldırıya hazırlandığını biliyordum. Bilmesem bile *hissedebiliyordum*. Bu ölümcül amacın tüm bedenimde gezindiğini, bir zehir gibi vücudumun her yanına yayıldığını hissedebiliyordum. Ve bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Bir an için gözlerim Miram'ın cansız gözlerine takıldı. O anda sanki bana bakıyor, *içimi görüyor* gibi hissettim. Ama o gözlerde artık hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Miram beni görmüyordu. Miram'ın öldüğünü gördükten sonra Cassian'ın bu avcılardan bir tanesini bile canlı bırakmayacağından emindim. Bu korkunç olaydan onların sorumlu olduğunu düşündüğü için bunu yapmaz, içlerinden birini elinden kaçıracağına ölmeyi yeğlerdi. Kız kardeşini öldürmenin cezasını birer birer ödeyeceklerdi, Xander sadece bir başlangıçtı.

Sonra gözlerimi kırpıp kendime geldim. "Will." Sesim çatlayıp o sessizlikte yankılandı.

Bunu duyunca avcıların büyük bir kısmı irkilip bana doğru döndü ve düşünmeden silahlarını da üzerime doğrulttu. Ya da belki bunu isteyerek yapmışlardı, bilemiyorum. Gözleri kocaman açılmış, yaşadıkları panik tüm kontrolü ele geçirmişti. Ağzımı alev alev yakan külleri yuttum; burnumu dolduran dumanları hissedebiliyor, onların fark etmemesi içinse dua ediyordum.

Angus harekete geçmek için sesimi duymaya ihtiyacı varmış gibi küfürler savurmaya, o tıknaz bedeniyle etrafta deli gibi dönüp durmaya başlamıştı. "Çıksana ortaya! Haydi çık ortaya, pislik!"

Ve silahını ateşlemeye başladı ki bu sakinleştirici silahlardan biri değildi. Hepsı sakinleştiricilerden ateşli silahlara, tüfeklere, oklara geçmişti. Artık burada olma sebepleri ellerinden kaçanları yakalamak değil öldürmekti. Tıpkı Cassian gibi.

Alevler nefes borumu yakmaya başlayınca, artık korkuma engel olmanın imkânsız olduğunu anladım.

“Will,” dedim bir kez daha. Sesim bir hırıltı olarak çıkıyordu. Bu da çoktan kendime yenik düşmeye başladığımın başka bir kanıtıydı.

Uzanıp elimi tuttu ve parmaklarımız bir kez daha kenetlendi. Will başıyla ağaçları gösterince ben de ne kastettiğini anlayarak aynı şekilde cevap verdim.

Ve ormana doğru koşmaya başladık.

“Hey!” diye bağırdı Angus arkamızdan ve peşimizden gelen ayak sesleri duymaya başladık. Hızlıca arkama bakınca haklı olduğumuzu gördüm. Sert bakışlarını ve ciddiyetini hiç bozmayan, yaşça büyük olan avcıydı bu.

Ondan bir saniye sonra ise gözlerimin önüne, yine kocaman siyah bir perde örtülmüş gibi bir karanlık çöktü. Cassian. Bir kez daha önümdeki tüm alanı dolduruyordu.

Havada büyük bir gürültüyle patlayan silahlar bile Cassian’ı avcılardan birini alıp gözden kaybolmaktan alıkoyamadı.

Avcılar birbirlerine deli gibi talimat yağdırırken etrafımdaki küçük dünya tam bir kaosa dönüşmüştü. “Hepimizi teker teker topluyor!”

“Buradan hemen gitmemiz lazım!”

“Çok beklersin! Peşinden gidiyoruz!”

Aniden çıkan ürpertici bir rüzgâr saçlarımı savurmaya başladığında ağaçlık alana neredeyse varmıştık. Başımı kaldırınca, alçalmakta olan başka bir draki gördüm.

“Hayır!” diye bağırdım. Gelen *Corbin*’di.

Kolumu yakalayıp beni havaya kaldırdı. Bacaklarım boşlukta öylece sallanıyordu.

Will arkamdan bağırıp zıplamaya başladı, bana ulaşmaya çalışıyordu ama çoktan yükselmıştik.

Avcılar tüm dikkatlerini bize çevirince kurşunlar ve oklar etrafımızda uçuşmaya başladı.

Will'in panik içindeki haykırışlarını duyabiliyordum. "Dikkat edin! Jacinda'yı vuracaksınız!"

Ama bu kimsenin umurundaymış gibi görünmüyordu. Oklardan biri o kadar yakınımdan geçti ki çıkardığı sesi bile duydum. Beni ısıkalamış ama Corbin'i vurmayı başarmışlardı. Göğsüne saplanan ok, kaslarının derinliklerine kadar batmış gibiydi. Corbin elini yaranın üzerine koyunca, mor kanı parmaklarının arasından süzölmeye başladı.

İnleyerek düşmeye başladığımız anda, bacaklarım da tamamen ağırlıksızlarmış gibi havada süzölmeye başladı. Corbin sert bir şekilde sırt üstü düşünce bedenimin yarısı toprakta yarısı ise onun üzerinde kaldı. Oku yerinden oynatmamaya özen göstererek ellerimden destek alıp doğrulmaya çalıştım.

Birlikte büyüdüğüm çocuğa bakıyordum. Son zamanlarda neye dönüşmüş olursa olsun, hatırlayabildiğim ilk anılarımda bile o vardı. Yüzü acıyla buruşmuş, burnu hızlı hızlı genişleyip küçölmeye başlamıştı... olması gerektiği kadar hızlı nefes alamıyormuş gibi. Böyle bir şeyi ona bile reva göremezdim.

"Corbin," dedim ama adını telaffuz etmekten çok hıçkırılmış gibiydim. Ağzımı ellerimle kapayıp sesi bastırmaya çalıştım.

Hâlâ hayattaydı ve eğer kasabaya dönmeyi başarırsa bundan kurtulabilirdi. Bir çözüm bulunca çenem sımsıkı kenetlendi. Onu öldürmelerine izin veremezdim. Corbin ne kadar bencil ve delice davranmış olursa olsun, biraz önce yaptığı şeyi beni kurtarmak adına yaptığım düşünüyordum ve bu uğurda vurulmuştu.

Avcılar silahlarını üzerimize doğrultmuş olarak ağaçların arasından fırladılar.

Will onları durdurmak için bağırıp duruyor, araya girerken kollarını sallayarak onlara engel olmaya çalışıyordu. “Jacinda’yı vuracaksınız!” Avcılardan biri silahım bize doğrultmadan, Will onu alt etmeyi başardı.

Angus bir bıçak çıkararak grubun önüne geçti. O bıçağı Corbin’in üzerinde kullanacağını, onu öldüreceğini biliyordum. Bağırarak bıçağı havaya kaldırdı.

Gözüm yerde savunmasızca yatan Corbin’in üzerindeydi. Acıya yenilmiş gözleri kocaman açılmıştı. Her zamanki o sert ifadesinden şimdi eser yoktu. O kadar küçük ve korkmuş görünüyordu ki sorulara kekeleyerek cevap veren o sınıf arkadaşşıma dönmüştü.

Aklım hararetle çalışmaya başladı. Corbin büyük bir hedefti, ona siper olamazdım. Yapabileceğim tek şey... *oydu*.

O parçamı kullanmak... gerçekte olduğum şey gibi davranmak.

Elimi Corbin’den çekerek tek harekette ayağa kalktım ve tam önünde durup kendimi biraz sonra olacaklara hazırlamaya başladım. Biraz sonra yapacağım şeye.

Bir anda her şey durmuştu sanki. Biri, benim dışımda herkesi durduracak bir düğmeye basmış gibiydi.

Başımı eğip tüm o hareketsiz figürlere, yüzlerindeki donuk ifadelere, hareket halinde donakalmış bedenlerine baktım. Ürkütücü bir sükûnetle tüm manzarayı zihnime kazıyordum.

Sonra yeniden hepimiz hareket etmeye başladık. Ama su altında yaşayan canlılar gibi görünüyor, etrafımızı çevreleyen sıvı katmanının içinde çaresizce bir momentum kazanmaya çalışıyorduk. Bağırma sesleri, Will'in adımı haykırması; hepsi çok uzak bir yerden geliyor gibiydi.

Angus aramızdaki mesafeyi kapatırken saçları da, hızla üzerime gelen bir meşale gibi parlıyordu. Bu ironi gözümünden kaçmadı. Derin bir nefes alıp alev alev yanan ciğerlerimi rahatlatmaya çalıştım. Artık saklayacak bir şey yoktu... saklamanın bir anlamı da yoktu zaten. Bir kez daha, yapmaya karar verdim. Onlara kim olduğumu gösterecektim.

Angus'un tüm dikkati Corbin'in üzerindeydi. Yani düşman canavarın.

Neredeyse yanıma gelmişti.

Ve birden kendimi bıraktım. Kanatlarım tişörtümü yırtıp büyük bir gürültüyle sırtımdan çıktı.

Serbest kalınca birer yelken gibi açıldılar. Zardan yapılmı katmanlarım, gökyüzüne özlem duyan tutsak bir kuşun kanatları gibi hevesle çırpınmaya başladı. Göğsümü sıkıştıran sıcaklık, kızıl mavi bir alev topu halinde dudaklarımdan fırlayınca Angus patlamanın etkisiyle geri savruldu. Hedef alırken dikkatli davrandığım için alevler tam önüne düşmüş, onu sadece hafifçe yakmıştı.

Güçsüz kıvılcımlar sağ kolunu yalarken o da hararetle çığlık atarak üstlerine vuruyor, söndürmeye çalışıyordu. O sırada arkadaşlarından biri üzerine atlayarak onu yere yuvarladı. Diğer avcıların üzerime çullanması çok sürmedi. Artık ne olduğumu gördükleri için öfkeden kıpkırmızı olmuş suratlarıyla silahlarına sarıldılar.

Dudaklarımdan ve burnumdan sızan dumanlar ince birer kurdele gibi havada dönüp duruyorlardı. Diğer avcılar tarafından etrafı sarılan Angus'a dönüp başımı salladım. Bu, ellerinden geleni yapmaları için sessiz bir çağrıydı âdeta. Hazır olduğumu söylemeye çalışıyordum.

Derken Will'i gördüm, olmaması gereken bir yerde, tam önümde duruyordu. Ama bu bile onları durdurmaya, beni yakalama çabalarına engel olmaya yetmedi.

Avcılardan biri tüfeğini kaldırıp Will'in yüzüne doğrulttu.

"Will!" diye bağırdım ama sesim çoktan draki hırıltısına dönüş-tüğü için tek yaptığım, insanca olmayan boğuk bir gürültü çıkarmak olmuştu. Herkes geri çekildi.

Ve sonra çığlığım unutuldu. Ben de öyle.

Tren gürültüsü gibi bir ses eşliğinde havaya kalkan toprak herkesi yutarak görüşümüzü tamamen kapamaya başladı. Hiçbir şey göremiyordum. Avcıların önüne topraktan kocaman bir duvar örülürken duyduğum tek şeyse kulakları sağır eden bir uğultuydu.

Will. Bunu yapan oydu.

Yarattığı kasırga etrafımda dönüp duruyor, havaya kaldırdığı çakıl taşları ve dallarsa vücuduma çarpıp küçük yaralar açıyordu. Ama Will'in bu çabasının boşa gitmesine izin veremeyeceğim için yere çöküp ellerimle yoklayarak Corbin'i buldum ve omuzlarından tutarak onu ağaçların arkasına gizledim. Topraktan kopup yüzüme doğru savrulan parçacıklar yüzünden öksürürken bir yandan da Will'in buna daha ne kadar dayanabileceğini kestirmeye çalışıyordum. Corbin'i kaslarım ağrıyıp kollarım titremeye başlayınca dek sürükleyerek oradan uzaklaştırmıştım ve hâlâ da devam ediyordum. Will'in yarattığı kasırganın sesi, artık uzaktan gelen bir inilti gibiydi.

"Cassian!" diye bağırdım, beni duyabileceğini umuyordum.

Ve sonra Corbin'i yere bırakıp yanına çöktüm. Göğsüne saplanan oka bakıyordum. Acıdan donuklaşmış gözleri üzerimdeydi. "Sakin çıkarma onu," diye uyardım. "Sürüye dönene kadar bekle."

"Jacinda," dedi boğulacak gibi bir sesle. "Ben... özür dilerim..."

Başımı iki yana sallayıp parmağımı dudaklarına bastırarak onu susturdum. "Kapa çeneni. İyileşeceksin. Ölüyormuşsun gibi özür dilemeye falan kalkma o yüzden. Ayrıca muhtemelen içinden gelerek bile söylemiyorsundur. İkimiz de pisliğin teki olduğunu biliyoruz."

Gülmeye çalıştım ama şiddetli bir öksürük nöbetine tutuldum.

Homurdandım. "Hemen dönerim."

"Ben buradayım."

Bunu duyunca ürperdim. Elbette orada olacaktı.

Nehre doğru döndüm. Will'i, Cassian'ı bulmalıydım.

Ama toprak her yerdeydi ve yoğun bir hortum halini aldığı için ondan kaçmak neredeyse imkânsızdı. Bir kum fırtınasının içindeymişim gibi, etrafımı güçlkle görebiliyordum. Draki gözlerim ortama alışmaya ve bu kahverengi toz bulutunun arasından görebildiği kadarıyla bir durum değerlendirmesi yapmaya çalışıyordu.

Yapmam gereken tek şey Cassian'ı bulmak, Will'i bulup buradan çıkarmak ve avcılarını gölgeleyebilmesi için Tamra'nın nerede olduğunu öğrenmekti. Sonra hepimiz iyi olacak ve bu karmaşadan kurtulacaktık. O savaş alanının içine dönerken tek umudum, inandığım tek şey buydu.

Dönüp duran o kahverengi yumağın içinde uzun, ince bir şey gördüm. "Will," diye bağırdım. Rüzgârın uğultusuna rağmen beni duyabilmesini umuyordum hem de o anlaşılmaz draki dilinde konuştuğum halde. Ama konuştuğum dil ne olursun olsun şimdiye kadar sesimi tanıyacak seviyeye gelmiş olmalıydı.

O sırada rüzgâr bir değişim geçirerek daha canlı ve vahşi bir hale geldi. Will bunu hafifletebileceğini bilmiyor muydu? Yanma gidebilmek için o topraktan duvarı aşmaya çalışırken havada savrulan parçacıklar da birer iğne gibi bedenime batıyordu. Gözlerimi korumak için elimi başarısız bir çabayla yüzüme kapayarak o taş yağmurunun arasından etrafımı görmeye çalıştım.

Bir an için, etraftaki o toz toprak yağmurunun içinde dalgalanan koyu renk silüetler gördüğümü sandım; bataklık sularındaki ne olduğu belirsiz gölgeler gibi şeyler. Ama Will'in topraktan yarattığı kasırgada neyin gerçek neyin hayal olduğunu anlamak imkânsızdı.

Kuvvetli rüzgâra karşı dişlerimi sıkıp güçlükle onun yanına doğru ilerliyordum; kanatlarım, rüzgârın etkisiyle beni geri sürüklemesinler diye kapalıydı. Neredeyse gelmişim, tozlardan acıyan gözlerim onu baştan ayağa süzüyordu ki Will birden yok oldu. Onun bize yardım etmeye çalıştığının farkında olmayan bir draki tarafından yere düşürülmüştü.

Ve toz fırtınası o anda durdu, Will'in konsantrasyonu bozulmuştu. Yüzüne kapadığı ellerinin arasından, drakinin pençesiyle yaraladığı yerden sızan kanı görebiliyordum.

Gözlerimi kapayıp açtıktan sonra etrafıma göz attım. Yarım düzine kadar draki gökyüzünü yarararak gelip avcılarının üzerine doğru dalarken büyük bir karmaşa başladı. Hepsi oniks drakisiydi, sürünün askerleri... hayatları boyunca eğitimini aldıkları şeyi yapıyorlardı. Cassian da onlarla birlikteydi ve deriden yapılmış gibi duran devasa kanatlarıyla havada kusursuzca süzülerek avcılardan birini nehre doğru kovalıyordu.

Çaresizce Will'e baktıktan sonra Cassian'a seslendim ama dönüp bakmadı bile. Kendince bulduğu bu çözümle, hevesle beklediği o hesaplaşmayı gerçekleştiriyordu. Bunu hissedebiliyordum. Duyguları, açlık hissi gibi her yanıma sarmıştı. Will ve ben buradan kurtulmak istiyorsak bunu kendi başımıza yapmak zorundaydık.

Çok sayıda draki üzerimizde dönüp duruyor, avının peşindeki leş yiyen kuşlar gibi hırıltılı bağırışlarla birbirleriyle iletişime geçmeye çalışıyorlardı. Will ortada öylece yatarken son derece kolay bir lokmaydı. Yanına doğru koşarken hissettiğim korku, ağzımda berbat bir tat bırakıyordu.

O sırada manzaranın tepesinde uçan Severin'i fark ettim. Kanatları oldukça geniş ve yer yer çentiklerle dolu, uçlarıysa pürüzlü ve şekilsizdi. Bakışları Will'in üzerindeydi, tiz bir çılgılık attı.

Aynı anda onu korumaya kararlı bir şekilde, ben de Will'e doğru atıldım.

Tamra ve Deghan da ağaçların arasından tam olarak o anda çıktılar. İkisi de tamamen dönüşmüştü; güçlü, muhteşem ve korkutucu görünüyorlardı.

"Tamra," diye bağırdım Will'i ayağa kaldırmaya çalışırken. Yüzündeki kanlı yaralar ürktüçüydü. "Gölgelendir onları, Tamra!"

Avcıların tamamı ölmeden buna bir son vermenin tek yolu buydu. Daha önce olsa bunu umursamazdım belki ama şimdi... Miram ve

Xander'ın hareketsiz bedenleri birkaç metre uzağımda yatarken tek istediğim, daha fazla kan dökülmeden bu işin bitmesiydi.

Tüm bu olanlardan bıkmıştım. Sonuçta avcılar da Will'in ailesi ve arkadaşlarıydı. Ölümlerinden kendini sorumlu tutmasını istemiyordum çünkü bunun ona dert olacağından emindim. Hatta ikimize de.

Tamra anladığını gösterircesine başını sallayarak öne çıktı. Tüm o silah seslerinin, bağırışların, draki gürültülerinin arasında kollarını öne doğru uzatıp her tarafı sise boğmaya başladı.

Will'in yanından ayrılmadan, büyülenmiş bir şekilde kız kardeşimin yeteneğini seyreliyordum. Hayat kurtaran bir yetenektir bu. Bir gölge düşüren olarak Tamra, umudu ve kurtuluşu simgeliyordu.

Ama sisin yoğunlaşıp yükselmeye fırsatı olmadı, havada uçuşup duran mermilerden biri yerini buldu.

Tamra çarpışmanın etkisiyle sendeleyip elini başındaki kanayan yaraya götürürken çığlık atıyordum. Sonra elini çekti ve ne olduğunu anlayamamış gibi bomboş gözlerle bakmaya başladı.

Canım o kadar çok yanıyordu ki... daha önce sadece babamı kaybettiğimiz zaman bu kadar üzülmüştüm.

Deghan onu yakalayınca Tamra'nın dik tutmakta zorlandığı başı omuzlarına düştü. Kız kardeşimi, adını haykırarak yere indirirken Deghan'ın gözlerinde gördüğüm acı içimde kopan fırtınanın bir yansıması gibiydi.

Ve neredeyse tek bir saniye bile geçmeden, Tamra'nın yarattığı sis dağılmaya başladı. Bir kez daha ifşa olmuş, bir savaş alanının ortasında, saklanacak hiçbir yerimiz olmadan kalakalmıştık.

"Tamra!" diye bağırıp ona doğru yürümeye başladım ama Will'i de bırakmak istemediğim için bir elim hâlâ onun belindeydi.

Yavaş yavaş ilerliyorduk ama sırtımı yakıp kavuran bir acı öne doğru düşmeme sebep olunca, kardeşimin yanına asla gidemeyeceğimi düşünmeye başladım.

Yere ilk çarpan göğsüm oldu; canım o kadar yanıyordu ve o kadar sersemlemiştim ki kımlıdayamıyordum. Görüşüm bulanıklaşmaya başladı; bağırmaya, çığlık atmaya çalışıyordum ama acı, tepeden tırnağa tüm vücudumu etkisi altına almıştı. Yine de bu fiziksel acının, kalbimdeki sızıya yetişmesine imkân yoktu. *Tamra. Tamra!*

Will'in yüzü tüm görüş alanımı kaplıyor, dudakları adımı söyler gibi bir şekil alıyordu. Yüzüme dokundu ama etrafımdaki her şey o kadar sessizdi ki biri kulaklarıma pamuk tıkamıştı sanki.

Dudaklarımı aralayıp konuştum ve bir şey söyledim ama kendi sesimi bile duyamadığım için, aklımdan binlerce şey geçtiğinden ne dediğimden emin olamıyordum.

Sanırım Will'in adını söylemiştim. Ya da Tamra'nın. Belki de annemin.

Yardım edin, yardım edin, yardım edin...

Ve karanlık çökerken her şey tamamen durdu.

Işık hüzmeleri ara ara karanlığı parçalayarak kendilerini gösteriyor
ama bir müddet umut vadettikten sonra beni yine hiçlikle baş başa bırakıyordu. Uzaktan gelen bir uğultuya benzeyen sesler, kelimeler bir yandan da o kadar yakındı ki neredeyse anlayacakmışım gibi hissediyordum.

Ama böylesine büyük bir acı içindeyken başka bir şeye odaklanmam imkânsızdı.

“İyileşemeyecek...”

“Öyle deme. Sakın bir daha böyle bir şey söyleme.” İrkilerek sesin geldiği yöne döndüm, sahibinin adını söyleyemesem de kim olduğunu çok iyi biliyordum ama dile getirmek çok zordu çünkü hiçbir şey *düşünemiyor...* sadece hissedebiliyordum.

Sonra yavaşça ortadan kaybolan sabah sisi gibi, kelimeler de uzaklaşmaya başladı. Her şey yok oluyordu. Ben de öyle.

Acıyla yeniden kendime geldim. Gözlerimi her açtığımda bu ızdırapla baş başa kalıyor, başka hiçbir şeyi duyumsayamayacak kadar büyük bir acı çekiyordum. Beni hâlâ hayatta olduğuma inandıran tek şey de buydu zaten.

Gözümün önünde bir belirip bir kaybolan yüzler, vücuduma dokunan eller. Hiçbirini tam olarak algılayamıyordum. Hiçbiri, bedenimi yakan bu işkence kadar gerçek değildi sanki. Acı tüm bedenime dalga dalga yayılıyordu. Ve sıcaklık... artık ona bile katlanamıyordum.

Yapabileceğim tek şey hiçbir şey görmediğim, hiçbir şey hissetmediğim o karanlık örtüye sığınmaktı. Kâbusların bile beni bulamadığı yere. Sürünün ya da avcılarının. Hiçbir şeyin.

Var olmayı terk ettiğim yere.

Fısıltılar giderek kuvvetleniyor, daha sahici, gerçek bir hal alıyordu. Rüyalarımın parçası olmaktan çıkıp kelimelere dönüşerek beni hayata döndürdüler. Artık kafamın içinde dönüp duran o hayalet sesler yoktu.

Hepsini tanıyordum. Nidia. Tamra.

Tamra! Hayattaydı. Sadece bunu öğrenmek bile yaralarımın merhem gibi gelip beni güçlendirdi.

Sonra tanımaktan da öte, her bir hücremle, ruhumun derinliklerinde bile bildiğim o sesi duydum: Will'in sesini.

"Will," dedim güçlkle. Beynimde dönüp duran sorularla boğuşurken bir yandan da başımı kaldırmaya çalışıyordum.

Sesinden ne kadar mutlu, neşeli olduğu açıkça anlaşılıyordu. "Hoş geldin, Jacinda."

Gözlerimi yavaşça kırıştırarak açınca, kendimi biraz bulanık bir dünyada buldum. Çevremdeki yüzlerin tümü pusluydu ama onlara odaklanmaya çalışmadan, ani bir baş dönmesiyle yeniden gözlerimi kapamak zorunda kaldım.

Ağzım o kadar kurumuştı ki istesem de konuşamıyordum. O sırada önüme uzatılan fincanı görünce büyük bir iştahla hepsini içtim; hem de suyu süsleyen yeşil kiraz köklerinin o mayhoş tadına rağmen. Fincanı geri çektiklerinde başımı çevirdim ve yanağıma

soğuk bir şeyin değdiğini fark ettiğim anda yüz üstü yattığımı ancak anlayabildim. Sol yanağım soğuk çarşafa değiyordu.

Gözlerimi yeniden açınca, dünyanın artık o kadar da dönmediğini fark ettim. “Avclar... Tamra...” diyince yaşadığım korkunun hâlâ kaybolmadığını, yaramın henüz taze olduğunu fark ettim. Benim için arkadaşlarımın ve kız kardeşimin hayatlarını kurtarmak adına, kendimi... Will'i kurtarmak adına savaşı sadece birkaç dakika olmuş gibiydi.

Sonra yine Tamra'nın sesini duydum. Bu kez yalnızca bir fısıltı da değildi üstelik. “Ben iyiyim, Jacinda. Kurşun sadece sıyrılmış. Bayağı kanadı ama başka bir şeyim yok. Nidia beni tedavi etti.”

“Avclar gitti,” dedi Nidia; sesi kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. “Onları kilometrelerce uzağa götürdük. Ne olduğunu kesinlikle hatırlamayacaklar, bana güvenebilirsin.”

Bunu duyunca rahatladım. Son bulanıklıktan da kurtulmak için bir kez daha gözlerimi kapayıp açınca, en çok özlediğim insanı gördüm. Will.

Nidia'nın verdiği içecek beni bir kez daha kendimden geçirmeden önce sadece adım söyleyebildim.

“Jacinda, ziyaretçilerin var.” Ses beni hafif uykumdan uyandırdı ve gözlerimi açıp yavaşça başımı çevirdim.

Will ve Tamra'yı gördükten hemen sonra yeniden uyuyakaldım; Nidia bana zorla bir çorba içirdikten sonra. Will, Tamra, Cassian ve Deghan'ın güvende olduğunu öğrendikten sonra endişelenecek bir şeyim kalmadığından uykuya dalmak kolaydı. Miram dışında hepimiz kurtulmuştuk ve şu anda sürüdeki hiç kimse Will'i yok etme derdinde değildi. Çifte şans. Artık korkusuzca uyuyabilirdim. En son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlayamıyordum bile.

"Hazır mısın?" diye sordu Will, okuduğu kitabı yatağın başucuna bırakarak.

Ne için olduğunu bile bilmediğim halde başımı sallayarak evet dedim.

Yatak odasının dışından ayak sesleri geliyordu. Cansız saçlarımı ellerimle düzeltmeye çalıştım, keşke bir aynam olsa diye düşünüyordum ama sonra, nasıl görüldüğümü bilmememin daha iyi olacağına karar vererek bundan vazgeçtim.

Kadimler tek tek içeriye girerken ben de nefesimi tutup Severin'i beklemeye başladım ama o gelmedi. Sonra aslında bunun o kadar da şaşırtıcı olmadığına kanaat getirdim. Sonuçta kızının öldüğünü... ve bunu yapanın kendi kız kardeşi olduğunu daha yeni öğrenmişti. Sürünün lideri olma rolüne devam etmek istese bile bunu yapabileceğinden emin değildim. Duygusal olarak buna elverişli bir halde olsa dahi kız kardeşinin işlediği suçlar, şüphesiz ki onu da zan altında bırakacaktı.

İçeri en son giren Cassian olunca, düşündüklerim de doğrulanmış oldu. Burada olduğuna göre, Severin'in yerine o geçmiş olmalıydı.

Derin bir nefes aldım. Cassian bu işe ne kadar uygun olduğunu herkese göstermişti. Üstelik babasından da daha iyi bir lider olacaktı. Will'e neden kimsenin zarar vermediği şimdi anlaşılıyordu. Cassian'ı baştan aşağı süzdüm, iyileşmiş görünüyordu, yaralarından hiçbir eser yoktu artık. Onu son gördüğümde avcılarını öldürmekle meşguldü; Miram'ın intikamını almakla. Miram'ın nasıl öldürüldüğünü düşününce, kalbime bir bıçak saplandı sanki. Yatağımdaki çarşaflarla oynuyor, bir şeyler söylemek istiyordum. Uzanıp ona dokunmak, aramızdaki bu bağ sayesinde hissedebildiğim ve beni mahveden o acıyı hafifletebilmek. Cassian başkalarına hiçbir şey belli etmese de kederini benden gizleyemezdi.

"Jacinda, senden bilgi almaya geldik."

Bir Will'e, bir Cassian'a bakıyordum. "Şimdiye dek her şeyi öğrenmişsinizdir diye düşünüyordum."

Kadimlerden biri başını eğerek cevapladı. "Miram'ın ölümüyle ilgili kız kardeşini, adının Deghan olduğunu söyleyen drakiyi ve Corbin'i dinledik. Ama senden de duymamız lazım." Corbin mi? Doğruyu mu söylemişti yani? Düşüncelerini okumaya çalışır gibi, tek tek tüm kadimlerin yüzüne bakıyordum.

"Jabel'in Miram'ı öldürüp nehre attığını kendi gözlerimle gördüm." Kuruyan dudaklarımı ıslatarak Cassian'a baktım, canını acıtacağını bildiğim bu sözleri söylemekten nefret ediyordum. Ama ben söylemeyince olanlar değişmeyecekti. Bu yüzden derin bir nefes alıp devam ettim. "Ve bunu yaparken gözünü bile kırpmadı."

Cassian'ın yanağında bir kas seğirdi ama bunun dışında hiçbir duygu işareti göstermedi. Ne içini kemiren o öfkeden ne de üzüntüsünden iz vardı. Ama ben hissedebiliyordum. Üzerime gelen bu duygu fırtınasıyla baş edebilmek için dişlerimi sıkıyor, yatağın çarşaflarına yapışıyordum.

"Buna hazır olduğunu zannetmiyorum," diye araya girdi Nidia kadimlere kızgın bir bakış atarak, özellikle de Cassian'a. Beni esas rahatsız eden şeyin Cassian'ın hisleri olduğunun farkındaydı.

"O da bizim söylediklerimizin aynısını söyledi," dedi Will.

"Corbin'in bile," dedi Nidia vurgulayarak. Böyle yapmasına şaşırdım. Corbin gerçeği mi anlatmıştı? Öz oğlu bile Jabel'i suçlamışken bizim anlattıklarımızdan şüphe etmeleri son derece yersizdi. Corbin bile bizi desteklerken, bu çok saçmaydı.

"İstediğimizi aldık, Jacinda'yı bırakalım da biraz dinlensin," dedi Cassian.

Ve onun dışındaki herkes odadan çıktı. O ise tereddüt ediyor, olduğu yerde sallanıp duruyordu. "İyi olmana sevindim." Yumruklarını sıkıktığı gözümünden kaçmadı. "Senin yanında olmam gerekirdi." Bunu

söyledikten sonra Will'e baktı; bunu yaparken, onun benim yanımda oluşunu düşündüğünü biliyordum. Başını hafifçe sallayarak ona da bir çeşit teşekkür etti.

“Benden özür dilemene gerek yok.”

“Evet, neyse, Tamra ve Will'in orada, senin yanında olmasına sevindim.”

“Seni sürüye gönderirken yaptığımız plan buydu. Biz orada kalacak ve seni bekleyecektik. Buraya geri dönmenin ne gibi riskler taşıdığını gayet iyi biliyordum. Hem hiçbirimiz...” Kimsenin zarar görmediğini söylemeden hemen önce kendimi durdurmayı başardım. Miram'ı kaybetmiştik, bunu hatırlayınca gözlerim yanmaya başladı. Böyle bir şeyin hiç yaşanmaması gerekiyordu ama olmuştu işte. “Miram için çok üzgünüm, Cassian.”

Çektiği acının ne kadar büyük olduğunu, titreşen dikey göz bebeklerinden anlayabiliyordum. “Onu hiç bırakmamam...”

“Hayır, esas ben onu daha iyi korumalıyım. Onu bana emanet...”

Başını hızlıca iki yana salladı. “O benim sorumluluğumdaydı. Ama ben onu hayal kırıklığına uğrattım.”

“Onu öldüren öz halan.” Nidia'nın ses tonu aynı anda hem rahatlatıcı hem de katıydı. “Hepimizin emin olduğu üzere Magnus'a da ihanet eden oydu. Koynunda yılan beslediğinden haberin yokken yapabileceğin pek fazla şey olmuyor.”

Cassian her ne kadar başını sallasa da buna ikna olmadığım biliyordum. Kız kardeşinin ölümü yüzünden sonsuza dek kendini suçlayacaktı.

Kapıya doğru yürüdü. “Sonra yine gelirim.”

Bir yanım ona kalmasını söylemek istese de hisleri böylesine şiddetliken benim de onlara katlanmam gerekeceğini bilmek, ben-cilce bile olsa gitmesini istememe neden oluyordu.

O, yatağa dayanmış oturan bana bakarken ben de kendimi zorlayarak gülümsedim. Ne istediğimi biliyordu ve benim için, kendi için, benden uzak duracaktı.

Will, Nidia'nın kulübesinden çıkıp o sisli havaya adım atarken oldukça gergin görünüyordu.

"Rahatla biraz," dedim ona popomla hafifçe vurarak. Dengemi kaybedip düşmek istemediğim için yumuşak davranmaya çalışıyordum.

"Senin daha bugün uyandığını ve yürümekte bile zorlandığını düşünecek olursak, yakalandığımızda kabağın benim başıma patlayacağını tahmin etmek pek de zor değil."

"O zaman acele et de Nidia gittiğimizi fark etmeden uzaklaşalım."

Will bir kolunu belime dolayarak bana destek oldu ve merkezden geçip kuzeye, oradan da batıya dönüp evleri geçerek mezarlığa gitmemizi sağlayan talimatlarımı dinleyerek beni kasaba boyunca gezdirdi.

Gecenin soğuk fakat toprak kokan havasını derin derin içime çekiyor, ondan beslenmeye çalışıyordum. Mezarlıklara geldiğimizi daha onları görmeden hissettim. Ölülerin şarkıları, onların mührünü taşıyan taşlardan kulağıma kadar geliyordu. Çam iğneleriyle dolu bir bölgeyi geçtikten sonra, açıklık alana ulaşmayı başardık... tüm drakilerin huzura kavuştuğu yere. Toprak, her türden mücevherlerle doluydu; bazıları yüzeyde, bazıları ise toprağın ve draki küllerinin altına gömülüydü. Parıldayarak geceyi aydınlatıyor, sessiz gölgelerden bir gökkuşağı oluşturuyorlardı.

Will'in nefesi kesilmişti.

"Çok güzel, değil mi?" diye mırıldandım.

"Be-ben..." diye kekeledi.

"Onları hissediyorsun," dedim onun yerine.

Birkaç kez gözlerini kırpttırıp kendine gelmeye çalıştı. Neler hissettiğini anlayabiliyordum. Tüm drakiler buradaydı, hepsi. Miram da. Tanıdığım, tanımadığım tüm drakilerin anıları burada dolanıyor, etrafımızı saran enerjileri tüm bedenimi ele geçiriyordu.

“Babamın da burada olması gerek,” dedim. “Tam ve ben bir taş seçip... onun adına buraya bırakırız.” Bunları telaffuz etmek bile çok güçtü. Öldüğüne dair bir kanıtımız olmadan, babamın külleri olmadan böyle bir şey yapmayı daha önce aklımızdan bile geçirmemiştik. Ama artık vakti gelmişti.

Will de bana hak verdiğini gösterircesine başını salladı, yüzünde son derece ciddi bir ifade vardı. “Bunu yapmalısınız.”

Taşlar toprağın arasından bize göz kırparken bir tanesi özellikle dikkatimi çekti. Bir sarı yakut. Miram’ın taşı. Adım fısıldadım. Bu küle ve mücevher mezarlığında bir sürü sarı yakut vardı... ama bu benimle konuşuyor, sanki Miram’ın kendisiymiş gibi beni çağırıyordu. Ve ben, gerçekten de böyle olabileceğini düşünmekten kendimi alamıyordum.

Yanan gözlerimi kırpttırdım. Bacaklarım bir anda güçsüzleşince Will hemen beni yakalayıp kollarına aldı.

“Özür dilerim.” Omzuna kapanmış ağlıyor, bu kadar güçsüz olmaktan nefret ediyordum. Yaşanan bunca şeyin ardından daha güçlü olmam gerekmiyor muydu? Böyle bir kayba karşı bağışıklık kazanmış olmam?

“Dileme.” Beni bir çocuk gibi sıkı sıkı sarıp kulağıma saçma sapan şeyler fısıldayarak ikimizi de yere indirdi. Güçlü eli sırtımda geziniyor, başımı, saçlarımı okşuyordu. “Miram hatırlanmayı... özlenmeyi hak ediyordu.”

Hıçkırıklara boğuldum. “Her şeye onu kurtarmak için başladık... ama o yine de öldü.” Bunun gerçek olduğunu bilmek, acımı daha da artırmaktan başka bir işe yaramıyordu. “Onu içimizden biri öldürdü... enkros ya da avcılar değil. Bir draki. Kendi halası öldürdü. Babamı da.”

Yumruğumu yere vururken mücevherlerden birine denk gelince elim kesildi, hafifçe inledim. Gecenin karanlığında mor ışıltılarını görmenin imkânsız olduğu kan neredeyse simsiyah görünüyor, derimi parlaklılara boyuyordu. Will küfür ederek tişörtüyle yaramı sardı.

“Hey, dikkatli ol. Yeteri kadar yaralandın zaten,” diye söylendi başımı omzuna yaslayarak ve kendimi bıraktım. Ama beni ağlatan elimdeki acı değil, kalbimdekiydi.

“Tişörtünü sıırsıklam ettim,” dedim ıslanan omzunu göstererek.

“Bir de kana buladın,” diye dalga geçti.

Burnumu çekip gülümsedikten sonra sırtını okşadım ve bir süre hiç konuşmadan mücevherlerin ışığı altında öylece oturduk.

“Ona ne yaptılar?” diye sordum ve kimden bahsettiğimi anlamazsa diye ekledim, “Jabel’e.”

İç geçirdi. “Bir mahkeme yapılacaktı...”

“Yapılacaktı derken?”

“Nidia’ya göre Jabel ne karar çıkacağını biliyordu.”

Kalp atışlarım giderek hızlanıyordu. “Cezası idam olacaktı.” Yaptıkları düşünülürse... sürünün hızla, acımasız bir karar vereceğini tahmin etmek pek de güç değildi. “Kendi yeğenini gözünü kırpmadan öldüren biri için daha aşağısı da düşünülemezdi zaten.” Başımı salladım, söylediklerimin kulağa ne kadar katı geldiğini biliyordum ama söz konusu Jabel’ken umurumda bile değildi. “Miram’ın öylece suya atıldığı sahneyi asla unutamayacağım.”

Will beni kendine doğru çekti. “Jabel de bunu beklemeden kaçtı...”

“Kurtuldu yani,” dedim. Onun dışarıda, babama ve Miram’a yaptıkları için cezalandırılmadan gezdiğini düşünürken ağızımdan çıkan sözcükler son derece sertti.

“Onun mutlu olması neredeyse imkânsız, Jacinda. İnsanların arasında yapayalnız kalacak. O sen değil ki. Cinayet işlemesinin tek sebebi sürüyü korumaktı.” Etrafımızı gösterdi. “Şimdi ise onu kaybetti.”

Ama bu yetmezdi. “Tatmin olmadığım için kusura bakma. Bence yine de idam daha iyi bir çözüm olurdu.”

“Bu işin peşini bırakmak zorundasın, Jacinda.” Yüzüme düşen saçlarımı çekti. “Yeteri kadar kan dökülmedi mi sence de?” Kısa bir süre önce ben de aynı şeyi düşünüyordum ve bu meseleyi tartışamayacağım için susup düşüncelerimle baş başa kalmayı seçtim.

Will kalp atışlarını hissedebilmem için uzanıp elimi tuttu. Benimkilere kilitlenen ela gözleri içimi görmeye çalışıyordu sanki. Tüm bunlardan kurtulmayı başarabildim mi yoksa hâlâ eskiden olduğum kız mıyım, diye düşünüyor gibiydi. Herkesi kurtarmayı kendine görev edinmiş, çok zor bir görev olan adaleti sağlamakla meşgul olmaktan hayatında Will’e yer ayıramayan o kız mıyım diye.

Diğer elimle ellerimizi tutup ona doğru uzandım; ona dokunmayı, olabildiğince yakın olmayı her şeyden çok istiyordum. Ve eski Jacinda’yı arkamda bırakmayı.

Belime sarılan Tamra ile birlikte kasabada geziyorduk, buralarda nadir gördüğümüz güneşli bir gündü. Güneşin açgözlü ışınlarından kurtulmayı başaran hafif bir sis tabakası üzerimizde süzülüyor, ondan süzülen ışınlarsa saçlarımı ısıtıyordu.

Üç gün önce uyandığımdan, Cassian ve kadimler beni ziyaret ettiğinden beri ilk kez izinli olarak dışarı çıkıyordum. Onun önce-
sindeyse dört gün boyunca bilincim kapalıydı ve neler olduğunu bilemediğim o haftada, dünyam tamamen değişmişti.

“Her şey çok farklı görünüyor,” dedim iki kız yanımdan koşarak geçip okula doğru giderken. Belli ki geç kalmışlardı.

“Severin tahtından indiğinden beri her şey çok farklı zaten.”

Yanımdan geçen Remy bize başıyla selam verdi. Kolundaki pazı bandını artık takmayışı gözümünden kaçmadı.

“Bant gitmiş,” diye mırıldandım.

“Hepsi çıkardı.” O bantlar benim gözümde sürünün bölünmüş-
lüğü temsil ediyordu. Sanki bant takanlar gardiyan, geri kalanla-
rımızsa mahkûmduk.

“Özlediğimi söyleyemeyeceğim.” Emri verenin kim olduğunu bildiğim için memnuniyetle başımı salladım. “Cassian sürü için iyi şeyler yapacak,” diye ekledim.

Tamra tuhaf bir şekilde baksa da bir şey söylemedi.

Uzaktan, yedi sekiz drakilik bir grup, ellerinde tuttıkları balıklarla yaklaşıyordu. İçlerinden ikisini tanıyınca, inanmıyormuş gibi gözlerimi kırıştırdım.

“Will? Deghan?”

Bizi görünce gruptan ayrıldılar. Tuttukları balıkları bize gösteriyor, sırtıyorlardı. Deghan, Tamra’yı öpmek için eğildi; kasabanın orta yerinde ve güpegündüz. Onlara bakmamaya çalışıyordum ama bu pek de alışık olduğumuz bir görüntü değildi. Ve öyle *küçük* bir öpücük de değildi bu. Hapisten yeni çıkan bir adamın bir kadını öpmesi gibiydi.

Sonra bunun, Deghan için ne kadar da uygun bir tanım olduğunu fark edince gülümsemeden edemedim. Ben Will’e döndüğümde, onlar hâlâ öpüşüyordu.

Ve onları unuttum.

Will etrafımda olduğu zaman, gözüm ondan başka bir şey görmüyordu zaten. Değişken gözlerine baktım... şimdi altınımsı bir kahverengine bürünmüşlerdi. Alnına dökülecek kadar uzayan saçlarını kestirmesi gerektiğini düşündüm, gerçi böyle de kalabilirdi. Benim için hava hoştu; dokunacak, parmaklarımı arasında gezdirecek daha çok saç bulmuş oluyordum.

Başını eğip beni yavaşça öptü; dudakları dağ havası kadar pürüzsüz ve soğuktu. “Selam,” dedi tüylerimi diken diken eden o kadife sesiyle.

“Selam,” dedim balığı göstererek. “Güzel parça.”

“Evet. Ben de kendimle gurur duydum açıkçası. Oldum olası kızilları seksi bulmuşumdur.”

“Ha ha. Balığı kastediyorum.”

“Ah. Evet.” Geri çekilip hayranlıkla tuttuğu balıklara baktıktan sonra bana döndü. “Bugün nasılsın?”

“İyiym. Burada kendine bir yer edindiğini görmek de çok güzel,” diye sataştım.

“Bunu yapabildiğimi bilmek güzel... ve tabii, bilirsin, öl...”

“Öldürülmemek de,” diye tamamladım.

Başını sallayarak onayladı. Durumun tuhaflığı gözümden kaçmamıştı. Will. Kasabada. Sıradan şeyler yapıyor, buraya ait gibi duruyordu.

“Haydi, Will. Şunları temizleyelim,” dedi Deghan.

Will gözlerini benden ayırmıyordu. “Gece yine gelirim.”

“Harika ama balık kokuyorsun. Önce temizlen.”

Daha da kocaman gülümsedi ve o anda fark ettim ki yalnızca burada mutlu olduğunu görmek bile neşelenmeme, rahatlamama yetiyordu. *Burada*. Hep olmasını istediğim fakat asla gerçekleşeceğini düşünmediğim bir umut.

Tamra’yla birlikte, ikimiz de sevdiğimiz çocuklarla görüşmenin sarhoşluğuyla yürümeye devam ettik. Hayatımızın böyle bir hal alacağı kimin aklına gelirdi ki? Bana şimdi bile her an elimden alınacak... bir rüya gibi geliyordu.

İlkokulun önündeki küçük parka gelince durduk. Bir düzine kadar çocuk oyun oynuyor, kaydıraktan kayıyor ya da tırmanma duvarının tepesine ulaşmaya çalışıyordu. Başlarında duran öğretmen bize gülümseyip el sallayınca ben de şaşkın şaşkın karşılık verdim. Yeniden herkes tarafından kabul görüyor olmak güzeldi.

İki kız, boş kalan son salıncağı kapmak için yarıştıktan sonra kazanan, muzaffer bir gülümsemeyle zıplayıp salıncağa yerleşirken diğeri ona dil çıkarıp yapacak çok daha önemli şeyleri varmış bir edasıyla oradan uzaklaştı.

Sırıtyordum. “Bizim de böyle olduğumuz zamanları hatırlıyor musun?”

Öyle derken sınıfın kapısından bahçeye çıkan Az'i gördüm ve öğretmenin yardımcısı olarak çalıştığını hatırladım. Önceki gün bana uğramış, bir kez daha avcılara yakalanmış olmam hakkında endişelerini dile getirdikten sonra da kaçırdığım dedikoduları anlatmıştı.

Bizi görünce yanımıza geldi. Uzun, mavi gölgeli siyah saçları, dalgalanan bir bayrağa benziyordu. "Hey, ayağa kalktığını görmek ne güzel. Yataktan mı baktın?" Sarıldı. "Yani harika bir çocuk başında belerken yatıp durmak ne sıkıcıdır, değil mi ama?" Gözlerini devirdi.

"Ya sen?" Tamra'yı gösteriyordu. "Deghan'ına sahip çıksan iyi olur. Peşinden bakan kızların farkında mısın?" Sonra elini göğsüne koydu. "Ben hariç tabii." Bir yandan bana göz kırpyordu. "Başkasının sevgilisine salya akıtmayacak kadar saygılıyım ben."

"Az!" Öğretmen parkın diğer tarafından ona sesleniyordu.

"Gitmem lazım." İç geçirdi. "Bazılarımızın çalışması gerekiyor... bilirsiniz, yakışıklılarla maceraya atılmak yerine yani."

O işinin başına dönerken Tamra ve ben de kıkırdıyorduk.

"Ah, onu bayağı özlemişim," dedim başımı sallayarak ve düşünceli bir şekilde Tamra'ya döndüm. "Seni de özleyeceğim."

Bunu duyunca yüz ifadesi kederli bir hal aldı. "Burada kalabilirsin, biliyorsun. Will de öyle." Düşüncelerimi okuyormuşçasına, "Artık her şey çok farklı olacak," demek için dudağını ısırmayı bıraktı.

"Biliyorum."

"Hem Will de pek insan sayılmaz zaten."

Başımı salladım, doğru söylüyordu. Derin bir nefes alıp Will'i düşünmeye başladım. Durumu hâlâ belirsizdi. Draki değildi ama insan olduğu da söylenemezdi. Birtakım güçleri olduğu doğrudu... ama nakledilen draki kanının, ömrünü uzatıp uzatmayacağını ancak zamanla öğrenecektik.

"Sürünün artık daha iyi olduğunu biliyorum. Cassian sayesinde..."

“Jacinda.”

Tam'in ses tonundaki bir şey beni susturdu. Elini belimden çekince dönüp ona baktım ve dikkatle önüne geçip durdum.

“Ya yetki Cassian'da olmazsa?”

Kaşlarınım çatıldığını hissedebiliyordum. “Başka kim...”

“Dün gece Cassian ve diğer kadimler beni görmeye geldi.”

Başımı yana yatırıp beklemeye başladım, ne diyeceğini merak ediyordum.

“Sürünün tek bir lideri olmasını istemiyorlar artık. Temsilcilerden oluşan bir konsey kurmak istiyorlar...” Bir an için duraksadı.

Kız kardeşim oyun oynayan çocuklara bakmaya başlayınca ben de kendimi, hangisinin bir ateş püskürten ya da Tamra'nın olduğunu zannettikleri gibi hasarlı bir draki olacağını düşünürken buldum. Ve yeni sürünün onlara ayrımcılık yapıp yapmayacağını.

Aniden çıkan esintinin yüzüme savurduğu saçları çektim. “Pekâlâ. Bu oldukça demokratik bir sistem gibi görünüyor.”

Ve nihayet devam etti. “Benim de konseye katılmamı istiyorlar. Ve Deghan'ın.”

Geri çekilip ona baktım. Kız kardeşimin, hayran olunan biri haline gelmesinden gurur duyuyordum. Ben oldum olası, onun içinde harika şeyler olduğunu biliyordum zaten ama kısa bir süre öncesine kadar, sürüdeki diğerleri bunu fark edememişti. “Ve ses tonundan anladığım kadarıyla sen de bu işe olumlu bakıyorsun.”

“Kabul ettim.”

“Anladım.” Başımı yavaşça sallarken bir yandan bunu sindirmeye çalışıyor, bir yandan da kendimi buna çoktan hazırlamış olmam gerektiğini düşünüyordum. Tamra bana bunu... sürüyle birlikte kalmak istediğini zaten söylemişti. Dolayısıyla çok şaşırdığımı söyleyemezdim. Deghan'la tanıştıklarından beri birçok şey değişmişti.

Artık Tamra, tüm hayatımız boyunca bana ayak uydurmak zorunda değildi ve bunun aslında iyi bir şey olduğunu biliyordum. Kardeşliğimiz bozulmayacak, sadece farklı hayatlar yaşıyor olacaktık. Olması gereken de buydu zaten. Ama yine de... geleceğimin onsuz olacağı fikrine alışmam gerekiyor, bu da hâlâ canımı acıyordu. "Kasaba için iyi şeyler yapacağına eminim. Adil olacağına. Sana sahip oldukları için çok şanslılar." Sözcükler boğazıma düğümlense de bir şekilde onlardan kurtulmayı başardım.

Annemin nerede olduğunu bildiğimi söylesem yine de bu kararında ısrar eder miydi acaba? Cevabı merak etsem de, sırf onu kaybetmek istemediğim için kız kardeşimi böyle yönlendirmenin doğru olmadığını biliyordum. Ama söylememek gibi bir şansım var mıydı ki? Bu kendime saklayabileceğim bir şey değildi.

"Artık küçük birer kız değiliz," diye mırıldandı.

"Doğru, değiliz." Bir süre ikimiz de konuşmadık, sonra nihayet, "Annemi nerede bulacağımızı biliyorum," dedim. "Oregon'a gittiğimizi hatırlıyor musun? İkimizin bir palmiye ağacına benzeyen kayaların önünde verdiği pozu?"

Yüz ifadesi birdenbire değişmiş, canlanmıştı. "Evet! Palmiye ağacı!"

"Orada," dedim. "Tekrar oraya gitmiş." Her ne kadar yanlış bir şey yaptığımı bilsem de Tamra'yı izliyor, bunun kararını değiştirmesini umuyordum.

Ama onun yerine, "Ama artık buraya gelebilir. Sürgün kararı kalkacaktır," dedi.

"Bunu umursayacağımı pek sanmam." Ona bakıyordum. "Tekrar buraya dönmek isteyeceğini düşünmüyorsun, değil mi? Zaten burada olmaktan hiç hoşlanmıyordu."

Derin bir nefes aldı. "Haklısın."

Aklıma başka bir şey gelince başımı salladım. "Cassian ne diyor peki? Lider olmak yerine konsey üyesi olmaktan memnun mu?"

Tamra, bu sorunun cevabını zaten bilmem gerekiyormuş gibi bakıyordu. "Gidiyor."

"Ne?"

"Sürüden ayrılıyor."

Birden nefes alamamaya başladım.

Tamra korkuyla bana bakıyordu. "Jacinda, iyi misin?"

"Sürünün ona ihtiyacı var." Cassian'ın bana sürekli söylediği şey buydu; sürünün ona ihtiyacı olduğu. *Bize*. Ve beni neredeyse ikna etmişti.

"Artık öyle düşünmüyor gibi. Babası tahttan indi. Severin artık eskisi gibi değil, utanç içinde. O ve Corbin de öyle." Dudaklarını ıslatıp bir kez daha oyun oynayan çocuklara döndü. "Cassian'ın artık burada kalabileceğini zannetmiyorum. Tüm bu olanlardan sonra yapamaz."

Sanırım bunu anlayabiliyordum. Cassian'ın burada kalıp günden güne solması ve babasıyla kuzeni gibi birer gölgeye dönüşmesi anlamsızdı. Onu Severin ve Corbin'le bir tuttuğum yoktu. O ikisi utançlarıyla boğuşuyordu, Cassian ise Miram'ın acısıyla. Miram'ın yüzü aklıma gelince acıyla gözlerimi kapadım. Cassian'ı, bu olay yüzünden kendini suçlayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. "Sanırım haklısın."

"Peki ya sen Jacinda? Sen ne yapacaksın?"

Ne yapacağım? Aylardır kendime sorup durduğum soru buydu. Belki daha bile uzun bir zamandır. Will ve Cassian'ın beni farklı taraflara sürüklemeye başlamalarından bile öncesinden beri belki...

Bana gelince –sadece bana– *ben* ne istiyordum? Nerede olmam gerekiyordu? İlk olarak istediğim şeyi seçme özgürlüğüne sahiptim. Dudaklarıma ufak bir tebessüm yerleşti.

Tamra'nın koluna girdim ve parktan uzaklaşmaya başladık. Çocukların kahkahaları giderek uzaklaşıyordu. "İster inan ister inanma ama hâlâ karar vermiş değilim. İlk iş olarak Will'le birlikte annemi bulacağım elbette. Ve sonra..." Cümlemi tamamlamadım, gülümsememin yüzüme iyice yayıldığını hissediyordum.

Tamra da neşeyle beni dürttü. "Niye gülüyorsun?"

"Hiç. Sadece seçme şansımın olmasına seviniyorum. Şimdiye kadar hiçbir zaman gerçekten karar vermek ve o kararı uygulamak gibi bir özgürlüğüm olmadı. Ama nereye gidersem gideyim, sizi ziyarete geleceğim. Becerikli kız kardeşimin sürüyü yönettiği günleri görmem lazım."

Tamra gözlerini devirdi.

"Haydi, gel," dedim. "Bu kadar yürümek beni kurt gibi acıktırdı."

Nidia'nın evinin karanlık koridorunda parmak ucunda yürüyordum. Will'in kanepede uyuduğu oturma odasına girerken ise çok daha dikkatli davranmaya çalıştım. Dışarı çıkmadan önce bir süre hayranlıkla o sert hatlarının güzelliğini seyrettim; bunu kendi başıma yapmalıydım, Will'i uyandırmanın bir anlamı yoktu.

Kasaba, gece sesleriyle uğulduyordu ama kuzeye, Cassian'ın evine doğru yürürken etrafta kimseyi görmedim. O sırada gölgele-
rin arasında bir ışık belirdi. Hâlâ ayakta olan birileri vardı, Severin olduğunu düşündüm. Tamra onun eskisi gibi olmadığını, utanç içinde olduğunu söylemişti. Kızını... ve bir anlamda da kız kardeşini kaybettiğini bilsem de ona acımak biraz zordu.

Omuzlarımı dikleştirip kapıyı çaldım ve beklemeye başladım. Severin'in açmamasını umuyordum. Babamın ölümünden Jabel'in sorumlu olduğunu bilsem de Severin de hayatımı mahvetmek konusunda ondan aşağı kalmış sayılmazdı. Bu yüzden mecbur olmadıkça onunla yüz yüze gelmek istemiyordum.

Ama daha kapı açılmadan, arkasındakinin kim olduğunu anlamıştım. Cassian'ı da en az, dudaklarımdan dökülen nefes kadar kolay hissediyordum.

"Jacinda." Önce gecelik kapısına dikilmiş olan beni süzdü, sonra da arkama baktı. "Yalnız mı geldin?"

Başımı evet dercesine salladım.

İçeriye gösterdi. "Girsene."

Ama ben verandadaki salıncağı işaret ediyordum. "Burada oturabilir miyiz?"

Kapıyı kapayıp oturdu, ben de yanına geçtim. Bir süre yalnızca sallandık; o sırada ben de, sürüden hiç ayrılmamış olsam hayatlarımız böyle mi olacaktı diye düşünmeye başladım. Cassian ve ben, ölene dek akşamlarımızı verandada sallanarak mı geçirirdik?

"Gidiyormuşsun," dedim.

Başımı biraz yana yatırdı. "Evet. Sen de öyle." Bu bir soru değildi.

"Evet. Nereye gideceksin?"

Elini kararsızca salladı. "Bilmem. Dışarıda görülecek çok şey var... diğer sürüler. Onlarla bağlantı kurmak istiyorum. Öğrendiklerimi paylaşmak, enkros ve takip cihazları hakkında onları uyarmak. Belki ben de onlardan bir şeyler öğrenirim."

Lia'yn, Roc'u ve diğerlerini düşündüm; eve gidip gitmediklerini merak ediyordum. Ağzımda acı bir tat vardı.

"Benim için buradan daha güzel yerler olduğundan eminim," diye de ekledi.

Ona döndüm. "Ne arıyorsun peki?"

"Güzel bir şeyler üretebileceğim bir yer belki."

"Bunu burada da yapabilirsin."

Yüzünü buruşturdu. Dudağının bir köşesi, tuhaf bir tebessümle yukarı kıvrılmıştı. "O zaman belki de unutabileceğim bir yer. Daha dürüst oldu mu?"

Koyu mor gözlerindeki delici bakışlar, bunun ailesinden, kız kardeşinden öte bir şey olduğunu anlatmaya yetiyordu.

Tam ağzımı açacaktım ki elini kaldırarak beni susturdu. “Anlıyorum, Jacinda. Daha önce anlamamıştım ama şimdi... bağlandığımızdan beri seni anlıyorum.” Acı acı güldü. “Will’e karşı neler hissettiğini anlıyorum. Tanrım, gayet iyi anlıyorum hem de.”

Söylediği şeyin ne anlama geldiğini anlayınca, yanaklarım utançtan kıpkırmızı oldu. Ben Cassian’ın tüm hissettiklerini hissederken, o da benimkileri fark ediyordu elbette. Will’e olan hislerimi de.

“Vay be,” diye mırıldandım. “Bu biraz tuhaf.”

Yine güldü ama bu kez, içten bir tebessümle.

Gözümün önünden çektiğim saçlar geri geldi. Göz gözeydik. “Umarım aradığın şeyi bulursun.” *Hak ettiğin şeyi.*

Uzanıp, ısrarla yüzüme düşen tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Sen de, Jacinda.”

Ve tek bir kelime daha etmeden elini çekip kapıya doğru yürümeye başladı. Sonra durup geri döndü. “Hoşça kal, Jacinda.”

İçimi ürpertecek kadar derin bir nefes aldım, onu bir daha asla göremeyebileceğimi biliyordum. “Hoşça kal, Cassian.”

Ve gitti. Kap, arkasından yavaşça kapandı.

Burada bir saniye daha durmak istemiyordum; her şeyi hissedebileceğim kadar yakın olduğumuz bu verandada. Çünkü şu anda hissettiklerinin hiçbirisi hoş şeyler değildi. Acı. Keder. Ruhunun bile derinliklerine işlemiş bir bıkkınlık.

Ama sezmediğim tek şey pişmanlıktı. Ve verandadan kaçarken tek düşündüğüm, tek tutunduğum buydu. İkimizin de hiçbir pişmanlık duymadan kalplerimizin sesini dinlediğimiz gerçeği. Ve şu anda benimki, beni Will’e doğru çekiyordu.

Hızla yürümeye başladım, geceliğim ayak bileklerime dolanıyordu. O sırada birden, sislerin içinden bir şey fırladı.

Will olduğunu anlayana kadar geri çekilip nefes bile almadan bekledim. “Korkuttun beni.”

Ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, yavaşça bana doğru geliyordu.

"Affedersin. Sen evden çıkarken uyandım ve senin için endişelendim." Neler düşündüğünü tahin bile edemiyordum... gecenin bir yarısı evden çıkıyor ve onca insan varken Cassian'a gidiyordum. Ama buna rağmen, öfkelenmiş gibi görünmüyordu. Sadece sabırlıydı. Beni izliyor ve bekliyor gibiydi, gözlerinde o kadar da ihtiyatlı bir bakış yoktu. Benim yüzümden bin türlü badire atlamış olmasına rağmen yine de yanımdan ayrılmıyordu.

"İyiyim. Sadece Cassian'la vedalaşmaya gelmiştim." Dönüp arkama baktım. "Sabaha buradan gitmiş olacak." Bunu söylememişti ama ben biliyordum. Hissediyordum. Benim gelmemi beklemişti, bana son kez veda etmek için.

Will de oraya, Cassian'ın sessiz evine baktı. Hafif bir esinti çıkınca salıncak sallanmaya başladı. "Gidiyor mu?"

"Evet." Elini tuttum. Uzun parmakları benimkileri sıkıca kavradı. "Ve iyi olacak," dedim, buna gerçekten inanıyordum. Cassian ihtiyacı olan şeyi bulacaktı. Başka bir yerde.

Yürümeye başladım ama Will beni durdurup kendine doğru çevirdi. "Sen iyi misin?" Kaşları endişeyle çatılmış gibi görünüyordu.

Biraz yaklaşp alındaki çizgileri düzelttim ve yanaklarını okşayarak yüzünü ellerimin arasına aldım. "Nihayet bitti. Artık özgürüz." Sonunda. "İstedığımız yere gidebiliriz." Dudaklarımı dudaklarına yapıştırıp her şeyimle onu öpmeye başladım, ta ki o tanıdık sıcaklık hissi göğsümü kavurmaya başlayana ve patlamaya hazır olana kadar. Sonra geri çekilip boğuk bir sesle, "Hem de çok iyiyim," dedim.

Bunu duyunca beni yeniden kendine çekip öpmeye başladı. İyi olduğunu anlamak için aramızda bir bağ olmasına ihtiyacım yoktu.

Biliyordum. İkimiz de iyidik.

Will'le el ele yürürken okyanusun sesi de tatlı bir gürültüyle bize eşlik ediyordu. Diğer elimde de sallanmakta olan sandaletlerimin ipleri vardı. Kot pantolonumun katladığım paçaları, bacağımanın arkasına sürtünüyordu.

"Burası olduğuna emin misin?"

Gözlerimi güneşten korumak için elimi yüzüme yaklaştırıncaya ayakkabılarım burnumun dibinde sallanmaya başladı. Batmakta olan ve gökyüzünü mükemmel bir turuncu-pembe karışımına boyayan güneş o kadar ışıldıyordu ki gözlerimi doğru düzgün açamıyordum. Sahil yine kayalarla kaphydı. Bir an gözlerimin önüne yıllar önce kız kardeşimle birlikte burada koştuğum, arkamızdan da annemle babamın bizi takip ettiği gün geldi. El ele tutuşmuş yürüyor, dalgalarla oynayan bizi seyredip eğleniyorlardı. Tamra terliklerinden birini kaybedince cıglık cıglığa okyanusa koşup onu geri almaya çalışmıştı.

Bunu hatırlamanın yarattığı mutlulukla gülümsedim, o günü düşününce işim ısınmıştı. "Evet. Eminim."

Will elimi sıkı.

Yürümeye devam ettik, attığım her adımda ayaklarım kuma gömülüyordu ama yine de düz bir çizgide yürümeyi başarabiliyordum. Gözlerim, annemin burada olacağı umuduyla kıyıyı tanyordu. Yanılmadığım umuduyla. Bu anı çok uzun zamandır bekliyordum. Ve burada değilse bile, onu bulana kadar aramaktan vazgeçmeyecektim.

Hem bu süreçte Will de daima yanımda olacaktı ve birlikte plajlarda yürümek için dünya kadar zamanımız vardı. Yarın ne olacak endişesi taşımadan. Kim olduğumuzu ya da ne istediğimizi sorgulamak zorunda olmadan.

O sırada ileride oturan bir kadın gördüm; saçlarının bir kısmı mor bir bandanayla örtülmüş, açıkta kalan dalgah uçlarıysa rüzgârın etkisiyle dalgalanmaktan dans eden alevlere benzer bir hal almıştı.

Kollarımı bedenine dolamış, kararlı bir şekilde denize bakıyor, o altın rengi sularda ve batan güneşte bir şeyler arıyor gibi görünüyordu.

Devasa kayalardan birinin gölgesinde durup onun bakışlarını takip ettim ve ben de okyanusa dalar gibi görünen güneşi izlemeye koyuldum. Manzaranın güzelliği karşısında âdeta nefesim kesildi.

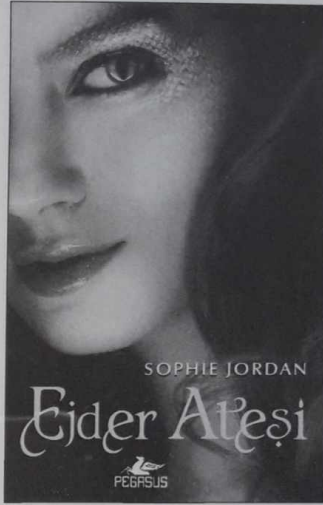
“İşte orada.” Will kolumu sıktı. “Haydi, gel.”

Başımı sallayıp anneme son bir kez daha baktıktan sonra, rüyalarımda olduğu gibi bir anda yok olmasından korkarak neredeyse seslenmekten vazgeçiyordum. “Anne!”

O kadar çabuk döndü ki gelmemi beklediğini hemen anladım. Geleceğimi biliyordu.

Parmaklarımı Will’inkilere doladım; birbirine sıkı sıkı tutunan avuçlarımızdan, onun kalbinin de benimkiyle aynı hızda attığını anlayabiliyordum.

“Haydi, gidelim,” dedim ve gölgelerden çıkıp aydınlığa adım attık.

GİZLİ BİR GERÇEK, EZELÎ DÜŞMANLAR LANETLİ BİR AŞK

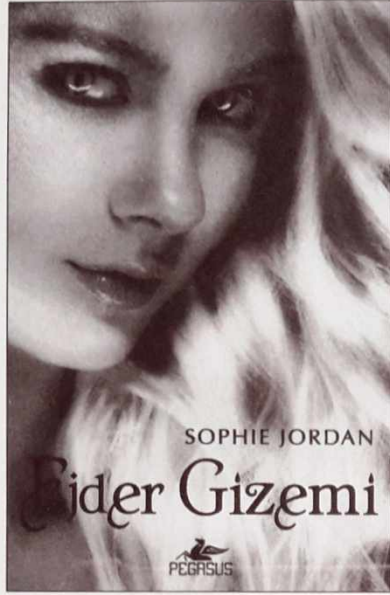
Efsanevi güçler ve nefes kesici bir romantizm, tüm beklentileri aşan ve sevgisi kadim bir uçuruma köprü ören bir kızın öyküsünde can buluyor.

“Muhteşem ve ustaca yazılmış! O kadar büyüleyici bir dünya ki hiç terk etmek istemeyeceksiniz!”

—Kerrellyn Sparks

“Jordan heyecan dolu, doğaüstü bir yasak aşk ve tutkuyu anlatıyor. Jacinda tıpkı hikâyesi gibi güçlü ve yürekli. Okurlar bu nefes kesici romanı bir solukta okuyacak. Muhteşem bir serinin başlangıcı olan Ejder Ateşi’ni kaçırmayın.”

—Romantic Times

İMKÂNSIZ BİR AŞK, AMANSIZ RAKİPLER ÖLÜMCÜL SEÇİMLER

“Heyecan verici mücadeleler, gerilimli fırlarlar, inanılmaz bir yakışıklı ve talihsiz âşıklarıyla Ejder Gizemi hayal gücünüzü zorluyor.

–Kirkus Reviews

“Yasak aşk, gençlik acıları, inanılmaz güçler, efsanevi yaratıklar, ateşli ejderlerle olduğu kadar ateşli gençlerle de dolu. Heyecan verici hikâyesiyle sürükleyici.”

–VOYA

“Jordan’ın doğaüstü, talihsiz âşıklar temasına yaptığı bu büyüleyici katkı, gerilim ve romantizmi bir araya getiriyor.”

–Booklist

SOPHIE JORDAN

Teksas'ta ejderhalar, savaşçılar ve prenseslere dair hayaller kurduğu bir çiftlikte büyüdü. Eski bir İngilizce öğretmeni olan Sophie Jordan aynı zamanda *New York Times* bestseller yazardır. Şu anda Houston'da ailesiyle yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda vaktini kafeine yüklenerek (latte ve vişneli diyet kola tercihidir), dinleyen herkese (buna çocukları da dâhil) olay örgülerini anlatarak ve DVR'ını suç belgeselleri ve reality show'larla doldurarak geçirmektedir. Sophie aynı zamanda Sharie Kohler ismiyle romans kitapları da yazmaktadır. Kendisini www.sophiejordan.net adresinden ziyaret edebilirsiniz.